

Giới thiệu Cẩm Lý Tiểu Hoàng Hậu

Thể loại: Ngôn tình, cổ đại, He, ngọt sủng, cung đấu, nhẹ nhàng, sáng văn

Số chương: 123

Editor: Bồn cô Nương

Nàng sinh ra không rành thế sự, dù đã lớn nhưng tâm trí vẫn còn ngây thơ, Dương gia cũng vì thế mà bị cười nhạo. Nàng dần lớn lên nhưng vẫn non nớt như vậy, trở thành gái lơ thì gả không ra, khiến làng trên xóm dưới đều trào phúng châm biếm.

Mãi đến một ngày nọ, có quý nhân từ kinh thành tới, nói muốn đem nàng cho nhà giàu có làm thiếp xứng hỉ.

Năm nay, hoàng tử duy nhất của tiên đế đã đăng cơ, nhưng lại chuẩn ra căn bệnh lạ, Khâm Thiên Giám bói toán, phán rằng huyện Dân Trạch của một nữ tử kì lạ, nếu lập nàng làm hậu, tiên đế có thể kéo dài tuổi thọ, quốc mệnh hưng thịnh.

Về sau, người dân của Dân Trạch huyện, mới biết được rằng gái lơ thì Dương gia, là đem đi cho tân hoàng xưng hỉ.

【 hung ác nham hiểm hung ác chiếm hữu dục cường đến bạo lều nam chủ X tiểu ngọc tử lớn lên cùng thiên tiên đường như nữ chủ 】

Bạn đang đọc truyện *Cẩm Lý Tiểu Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1

Lý gia ở huyện Dân Trạch là hộ giàu có

“Trần Châu lớn như vậy, người nhà họ dùng để nệm trên mặt giày. đã thấy qua chưa? Chưa thấy qua à?”

“Nha đầu nhà họ đi ra đều không giống nhau, trên đầu đầy trâm hoàn, trên người mặc tơ lụa, không giống như là nha hoàn, giống như là đại tiểu thư!”

“Họ phô trương không cần phải nói, nghe nói huyện nha trên dưới bày tiệc rượu, vì lão gia nhà họ mời khách từ phương xa đến dùng cơm tẩy trần... buổi tiệc đó ăn toàn là cái gì, hắc, nói ra bảo đảm người cũng chưa thấy qua!”

Người dân của Dân Trạch đang nghị luận về nhà họ Lý.

“Nếu có thể đến nhà này làm nha hoàn, không phải được đi theo tiểu thư thì cũng không tệ?”

“Hôm qua không phải nói sao? Muốn tìm mấy tiểu nha hoàn lớn lên xinh đẹp vào phủ làm nha hoàn. Vương đại gia, người có thể đưa nữ nhi của người đi!”

“Cái gì làm nha hoàn? Ta nghe nói là muốn tuyển mấy cô nương xinh đẹp, đưa đến kinh thành cho người ta làm thiếp!”

Dương thị hốt hoảng đi ở trên đường, bên cạnh phụ nhân đầm đầm vai nàng, nói: “Mới vừa rồi những lời này người nghe thấy sao? Nếu Lý gia thật là tuyển cô nương đưa đi kinh thành cho người ta làm thiếp, không bằng người đem yêu Nhi đưa đi! Những người nhà giàu tuyển thiếp, thông phòng, nhìn đẹp hay không, cái khác họ đều không nhìn... yêu Nhi tuổi tác cũng không nhỏ, tất nhiên phải gả đi. Gia đình đứng đắn không chịu cưới 1 đứa ngốc, nông phu cũng không can tâm tình nguyện lấy 1 người không đảm đương nổi việc nhà!”

Dương thị cúi đầu, sắc mặt trắng bệch, không nói một lời, chỉ nắm chặt tay đem gói thuốc trong tay siết chặt.

Phụ nhân không ngừng cố gắng khuyên nhủ: “Con trai nhà người Thành Tử tuổi cũng không nhỏ, tương lai còn phải thành thân, hiện tại... Lý gia ở chỗ chúng ta muốn mở 1 trường dạy học nói đúng hơn là không câu nệ đất rẻ sang hèn, liền theo đọc sách... Người không động tâm? Thừa dịp cơ hội tốt! không bằng đem yêu Nhi đưa đi, đổi một số tiền, Thành Tử nhà người có thể đi học, nói không chừng tương lai thành thân tiền cũng có!”

Bên cạnh có người cười nói: “Ta thấy Thành tử cùng tỷ của hắn giống nhau đều ngốc, đưa đi đọc sách, chỉ sợ vô ích! Giữ lại tiền tương lai thành thân mới là chính sự!”

Phụ nhân cũng nói theo: “Đúng vậy! Số tiền này các người kiếm còn không ra, hiện tại nam nhân của người còn phải uống thuốc, về sau tiền đâu ra? Sớm chút đem người đưa đi, cô lẽ yêu Nhi là cô nương xinh đẹp, nửa đời sau không lo ăn uống...”

Dương thị tay run run, trên mặt toát ra một tia do dự, trải qua một phen khuyên bảo, rốt cuộc cũng dao động.

Phụ nhân thấy nàng sau một lúc lâu không mở miệng, bĩu môi, cũng lười nói với nàng, liền quay đầu cùng những người khác nói Lý gia phổ trương lớn như thế nào, nha hoàn xinh đẹp quý giá như thế nào, đi ra ngoài bằng xe ngựa đầu ít nhiều gì cũng vàng bạc châu báu.....

Dương thị bất động thanh sắc, trên mặt do dự dần dần chuyển thành kiên định.

Nàng siết chặt gói thuốc, nhanh chân về tới nhà.

Cửa viện Dương gia đang khóa.

Dương gia cô nương là 1 kẻ đàn, cả ngày ngo ngoe, Dương thị sợ nữ nhi chạy ra ngoài, ngã chết ở cái rãnh hồ nào đó, vì thế mỗi ngày ra cửa, dù chỉ là trong chốc lát, cũng muốn cửa viện được khóa chặt chẽ.

Lúc mở cửa, rào bước vào trong viện, liền thấy cô nương qua tuổi mười chín, lại như ngày thường như cô nương 15,16 tuổi, ngoan ngoãn ngồi ở ghế đầu.

cô nương này không ai chải đầu tóc thì rối tung không giống những cô nương trong thôn khác, bởi vì nàng ngốc nên ngày thường không đi đâu chỉ ngồi ở 1 chỗ vài canh giờ, lúc rời giường bộ dáng như thế nào thì cả ngày bộ dáng như thế lồi thối mất trật tự, nhưng ngược lại thì nhu thuận yên tĩnh ngồi đó.

Dương thị lấy thuốc sắc trước, hầu hạ nam nhân mình uống thuốc lại đi làm thức ăn đem cho tiểu nhi tử của mình ăn, lúc sau nàng đem chén cháo lại trước mặt yêu Nhi, Dương thị buông chén cháo bung lấy mặt Dương yêu Nhi sửa sang lại sợi tóc hai bên gò má nàng, nàng hoảng hốt lấy lại tinh thần nhìn thẳng Dương thị tươi cười sáng lạn gọi 1 tiếng: "Nương" thanh âm vừa kiều diễm lại vừa mềm mại đánh thẳng vào lòng người. Nụ cười đẹp rạng rỡ, phảng phất như từng nét bút miêu tả ra khuôn mặt đột nhiên linh động, nhìn đâu ra là 1 kẻ đàn? Ngược lại là không biết còn nghĩ là 1 tiểu tiên nữ. Dương thị bụng mặt nàng không khỏi xuất thần nhưng chỉ 1 cái chớp mắt thì cũng chỉ có như vậy, thu lại nụ cười thì Dương yêu Nhi chỉ có như vậy chỉ là 1 kẻ ngốc.

Dương yêu Nhi nhìn chằm chằm Dương Thị không biết được bộ dáng ấm lạnh của Nương mình. Dương thị lấy tay nhẹ nhàng vuốt mặt yêu Nhi, nói giọng khàn khàn:" yêu Nhi có muốn ăn thịt gà, cá không? yêu Nhi có muốn mặc đồ tơ lụa mượt mà? Nương đưa người đi vào ngày tốt... Được không?" Dương yêu Nhi nhìn chằm chằm nàng với ánh mắt ngây thơ, ngo ngoe hỏi:" Cha, Nương, đệ đệ sẽ cùng nhau đi sao?"

"không, chỉ có yêu Nhi đi. yêu Nhi đi trước về sau tốt rồi thì đón thêm cha và nương cùng đệ đệ đi"

Đối với Dương yêu Nhi mà nói 1 câu như vậy tiêu hoá rất khó khăn cho nên trên mặt nàng cũng không có biểu tình gì nhìn không ra hi vọng. Dương thị lúc này mới buông chén cháo lên cho Dương yêu Nhi ăn nhìn chằm chằm nàng một ngụm một ngụm từ từ ăn hết. Sau đó Dương Thị liền cẩn thận chải đầu cho Dương yêu Nhi còn cài cho nàng đoá hoa. Lại đem xiêm y lúc mình xuất giá trước kia cho Dương yêu Nhi thay, lại lấy khối than củi vẽ chân mày cho Dương yêu Nhi lúc này mới nắm tay nàng chậm rãi đi ra ngoài.

Lý Thiên Cát ở huyện Dân Trạch 1 tháng đã hơn, hẳn ở đây coi tên tuổi tuyển tỳ thiếp thật ra vì lựa chọn cho đương kim 1 người xung hi. Năm Huệ đế băng hà Thái tử 16 tuổi đăng cơ, đăng cơ xong liền mắc bệnh lạ không thể lên triều sớm được, trong triều các lão thần nóng vội liền nhờ Khâm Thiên Giám bói toán.

Theo như Khâm Thiên Giám bói toán ở phía nam huyện Dân Trạch có 1 nữ tử lập hậu vị tất nhiên sẽ khiến cho Tân đế kéo dài tuổi thọ, vận mệnh quốc gia hưng thịnh. Lý Thiên Cát chính là cháu trai (bà con xa) với Thục phi, hiện nay Tân đế đăng cơ Thục phi liền lên làm Hoàng Thái hậu, việc lựa chọn nữ tử để xung hi liền giao cho hắn.

Nhưng cái việc này, nhìn xem

Kỳ thật..... Kỳ thật muốn chết thật sự!

hiện giờ tân đế vừa mới đăng cơ, triều chính còn nằm trong tay của vài trọng thần cùng vài vị Vương gia.

Nhiều thế lực giằng co, ai cũng không muốn nhìn thấy tân đế bệnh chuyển biến tốt, cánh chim dần dần cứng cáp, trưởng thành 1 cách tự nhiên, không cho những người này có cơ hội tiếp tục nắm giữ quyền thế.

Cho nên tuyển dạng người gì tới xung hi liền trở nên trọng yếu nhất.

Lập những thôn phụ dân dã, tất nhiên sẽ trở thành trò cười, nhưng này còn chưa đủ, không chỉ có thôn phụ dân dã, còn phải đủ bản thi!

Đến nước này không được hỉ, thì việc này sẽ ném thế diện của Tân đế đi mất..... Thế nhưng là loại hành vi này không thể làm quá mức rõ ràng, nếu là diện mạo xấu xí lồi thối thô lỗ haizz, những người khác không biết như thế nào trước tiên hẳn Lý Thiên Cát sẽ làm bộ làm tịch làm người tốt vì Hoàng thượng cho 1 ngụm nước phun chết, vì cái này mà hắn nửa tháng nay chưa từng được ngủ ngon. Hắn đang ngồi trong sảnh uống trà, giữa lòng mây nếp nhàn có thể kẹp chặt chết 1 con ruồi. Lúc này nha hoàn chạy vào hạ người báo: "Lão gia hôm nay còn chọn sao? Bên ngoài lại đưa người mới tới." " là ngày hôm qua đưa tới nhìn ư?" Lý Thiên Cát cau mày hỏi.

"không đâu"

" Cùng nhau mang lại đây đi"

"Là..."

không bao lâu, liền thấy mấy cô nương tuổi trẻ xinh đẹp tay chân run sợ bị mang vào cửa.

không, cũng là không đều là tay chân run sợ

Ít nhất có một vóc người nhỏ nhắn, khuất ở phía sau, nằng đi 1 cách thoải mái hào phóng.

Mọi người ở trước mặt Lý Thiên Cát đứng yên, Lý Thiên Cát liếc mắt một cái, ánh mắt liền bị tiểu cô nương cuối cùng hấp dẫn.

Thử nhìn xem bộ dáng cô nương ấy như thế nào, Lý Thiên Cát nhẹ hít vào một hơi. Nơi này là thâm sơn cùng cốc! Còn có cô nương xinh đẹp như vậy! không, vô cùng là xinh đẹp. Cho dù là nằng mặc xiêm y vải thô, tóc rối tung không ra hình dạng, chân mày cũng không biết là ai vẽ tôm lại về không được tốt nhưng cũng không dấu được bộ dáng của nằng. Cái mũi đẹp tinh xảo, đôi môi anh đào, mày đẹp, má đào, thật sự xinh đẹp như hoa đào nở vào tháng 3 của mùa xuân. Trong đầu Lý Thiên Cát rung động 1 cái rầm, thậm chí có 1 chút tâm tư muốn đem người lưu lại cho mình nhưng đến cuối cùng vẫn phải kiềm chế loại xúc động này. hần nhìn quét qua các cô nương khác, lại tiếc nuối phát hiện những cô nương này cùng với những cô nương vài ngày trước bái kiến hần không ai bì kịp với tướng mạo của tiểu cô nương này. hần thở dài, vẩy tay ý bảo đối phương đến trước mặt hần. Gã sai vật bên cạnh khom người nói: "Nàng tên Dương yêu Nhi" Lý Thiên Cát nghe lầm tưởng gọi "Dao Nhi" trong lòng nghĩ tên cũng đẹp. hần liền tươi cười nói: "Dao Nhi lại đây" Dương yêu Nhi chớp mắt không nhúc nhích, nơi này đối với nằng quá xa lạ, rất rất nhiều người xa lạ,... Làm cho nằng trong lúc nhất thời mất đi cảm giác. Lý Thiên Cát thấy nằng ngơ ngác bất động, đáy lòng có chút kinh động, hần quay đầu hỏi gã sai vật: "Nàng đây là có chuyện gì? Chẳng lẽ là 1 kẻ điên?" gã sai vật cười nói: "không phải, nằng tên Dương yêu Nhi cả thôn mướn đều biết nằng là kẻ đàn, tâm trí không được đầy đủ, thật sự ngốc"

"kẻ ngốc?" Lý Thiên Cát mắt đi tất cả hứng thú, lại nhìn gương mặt kia trong lòng dâng lên nhiều tiếc nuối. Gã sai vật lại nói: "Bất quá vừa rồi nằng nằng đưa nằng đến đây nói nằng rất ngốc lại nghe lời kêu nằng làm cái gì thì nằng sẽ làm cái đó, không giống như những đứa ngốc nước mũi nước miếng xen lẫn nhau." Lý Thiên Cát hoài nghi đem Dương yêu Nhi đánh giá từ đầu đến chân, còn Dương yêu Nhi ngoan ngoãn đứng đó không nhúc nhích chính xác là nghe lời thật sự, lại nhìn nằng không phải là thôn phụ dân dã thô lỗ, đáy lòng hần xuất hiện 1 tia vui mừng. Kẻ ngốc, kẻ ngốc không phải vừa lúc sao? Dù xinh đẹp, dễ dàng hành sự, thực tế là một tiểu ngốc tử. Cái này không phải rất tốt như vậy thì trong đầu toàn bộ những gì người đó yêu cầu?

Lý Thiên Cát rút cuộc vỗ bàn 1 cái, chung trà đều run theo. hần nói: "Chọn nằng, nhanh chóng mang nằng đi rửa mặt trang điểm thay xiêm y sạch sẽ. Ngày mai... không hôm nay! Hôm nay liền đem nằng vào kinh" Lý Thiên Cát cười cười lộ ra chút phân ưu với Tân đế, nói: "'Hoàng thượng thân thể bệnh không thể chậm trễ được, hiện giờ khắp thiên hạ đều đề tâm long thể của Hoàng thượng'"

Sau nửa canh giờ Dương yêu Nhi bị thay một thân phần, váy mới, hai ba nha hoàn đem nằng lên xe ngựa, con ngựa từ Lý gia chạy nhanh ra ngoài, ở góc tường Dương thị tim đập loạn nhịp giương mắt nhìn theo chiếc xe ngựa chạy đi xa kia, dưới chân vấp ngã đầu bị đập u tím xanh cũng không để ý. Trong xe ngựa Dương yêu Nhi lôi kéo các tua rua tinh tế tỉ mỉ trên xiêm y, nằng đem đầu vuron ra khỏi rèm, nhìn lại lần nữa mơ hồ thấy thân ảnh của Dương thị quỳ rạp trên đất. Nằng ngơ ngác nhìn theo hướng đó một chuỗi nước mắt chảy xuống, bên cạnh nằng lại không thấy trên mặt của nằng biểu lộ gì. Hai bên nha hoàn gọi nằng lại càng hoảng sợ, nhìn chăm chăm bộ dạng nằng rơi lệ âm thầm hít vào. cô nương thôn này lớn lên thực sự quá đẹp... đến rơi nước mắt cũng giống như tiền từ rơi lệ như những hạt châu thủy tinh rơi xuống, khóc xinh đẹp như vậy lại chọc đến tâm người khác.

Bạn đang đọc truyện *Cẩm Ly Tiểu Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2

Đình xe ngựa màu tương tử chậm rãi chạy vào kinh thành, lập tức đi tới Vĩnh Ninh.

"Xem như đã trở về." Nha hoàn nhìn phía trước không xa thấy Lý gia, nhẹ nhàng thở ra.

"cô nương này quả thật là 1 kẻ ngốc, dọc theo đường đi chỉ lo ăn uống ngủ, ngược lại cũng bớt việc." một nha hoàn khác cười lên tiếng.

Chớp mắt xe ngựa tới ngoài cửa lớn Lý gia, bọn nha hoàn nhìn ra ngoài, liền thấy lão phu nhân mang theo các con dâu, dất nha hoàn lớn tuổi, ở trước cửa đứng đợi. Mấy nha hoàn vội thu hồi tâm tư. Các nằng suýt nữa đã quên, bên trong xe ngựa là cô nương ngốc, chính là đưa đi tiến cung làm nương nương. Ngay cả lão phu nhân đều bày ra tư thế cung nghênh, các nằng còn trên ghẹo, nói lời nói vui đùa cô nương này, nếu mà chủ tử nghe thấy được, lột một lớp da đều là rất nhẹ. Bánh xe ngựa di chuyển kéo kẹt, cuối cùng dừng lại ở ngoài cửa Lý gia. Lão phu nhân cười hiền hoà mà đi lên trước, ngay sau đó hai đại nha hoàn vén rèm xe lên, đỡ cô nương ngồi bên trong ra.

Dương yêu Nhi ngẩng đầu, ngây thơ đánh giá dinh thự trước mặt. Cửa môn kia thật cao nha. Hai bên tượng đá ngồi xổm cũng thật lớn nha. Bên cạnh vây quanh cũng thật nhiều người nha. Còn không đợi nằng đang ngây thơ phục hồi tinh thần lại, lão phu nhân liền đỡ nằng cẩn thận, cười nói: "thật là 1 cô nương xinh đẹp, trên đường đi chắc mệt mỏi. Trước tiên tắm gội cho hết mệt, rồi đổi 1 thân xiêm y sạch sẽ."

Dương yêu Nhi không lên tiếng.

Lý lão phu nhân thấy sắc mặt nằng không sợ hãi, ngay cả ánh mắt cũng không có một tia biến đổi, lập tức càng cảm thấy tiểu cô nương này không thể đối đãi chậm trễ.

Mấy phụ thân Lý gia vây quanh Dương yêu Nhi đi về hướng Thu Hương viện, ngày thường khách quý sẽ ở đây.. Máy nha hoàn lão mama hầu hạ nàng tẩy rửa đi một thân bụi đất, lại thay xiêm y mới tinh, rồi sau đó chải đầu cẩn thận cho nàng, búi tóc sơ thành song hoàn, lại cho nàng đeo thoa hoàn, vẽ chân mày, son môi. Dương yêu Nhi ngồi ở chỗ kia, tùy ý cho bọn họ đùa nghịch.

“cô nương thế nào lại không có lỗ tai? không thể nào mang hoa tai.” Nha hoàn kinh ngạc nói.

Lão mama nghe vậy liền muốn đi lấy kim, Dương yêu Nhi thoáng nhìn cây kim, không chút nghĩ ngợi liền giơ tay bưng kín đầu.

“đã xong, đều đi xuống đi.” Đại phụ thân Lý gia đi đầu đẩy cửa đi vào, đuổi lão mama cùng nha hoàn, sau đó nàng đi đến bên người Dương yêu Nhi, thân thiết đỡ lấy cánh tay Dương yêu Nhi, đem nàng nâng lên, nói: “cô nương có đói bụng không? không bằng trước tiên dùng chút thức ăn?” Dương yêu Nhi gật đầu.

Mấy phụ thân Lý gia, liền cùng nhau bồi Dương yêu Nhi dùng cơm.

Dương yêu Nhi ngốc vẫn là ngốc, nhưng bản thân mình ăn uống là sẽ nhớ, chỉ là động tác so với người khác chậm hơn một chút. Nàng nắm chiếc đĩa, ăn đồ ăn 1 cách chậm rãi. Các chủ tử, lão mama nhìn chăm bộ dáng của nàng, trong lòng không khỏi âm thầm nói, thật là không giống như là một cô nương lớn lên từ thôn dã, khó trách chọn người như vậy.

“Phu nhân, lão phu nhân bên kia sai người tới hỏi, hỏi cô nương ăn được không, tốt rồi liền lập tức đưa vào cung, Thái Hậu nương nương vẫn còn chờ gặp người.” Nha hoàn ở ngoài cửa hành lễ, lên tiếng thúc giục.

Dương yêu Nhi nghe thấy thanh âm, liền nghiêng đầu nhìn theo hướng đó. Nha hoàn kia bị nhìn đến gương mặt đỏ lên, cơ hồ không dám cùng Dương yêu Nhi đối mặt, trực giác cho biết vị cô nương này thật sự thanh lệ bức người, làm người khác liếc mắt một cái là tự giác nín thở.

“Vậy liền thu thập một phen, đưa Dương cô nương tiến cung.”

Dương yêu Nhi không biết hoàng cung là nơi nào, nhưng nàng biết, những người này muốn đưa nàng đi chỗ khác. Nàng nhìn trước mặt mình là một bàn đĩa với chén nhỏ, liếm môi nhìn xuống. Nàng còn chưa có ăn no đâu. Nàng nhấp môi dưới, rốt cuộc vẫn là ngoan ngoãn đứng dậy đi theo ra ngoài. Lúc sau lại là ngồi trên xe ngựa, xe ngựa chạy, cũng không biết chạy bao lâu, chạy đến cung thành cao cao ở ngoài. Tường cao kia nhìn đều phải tốn sức ngưỡng cổ lên. Dương yêu Nhi chỉ ngẩng đầu nhìn rồi không nhìn nữa. Nha hoàn mang cho nàng một cái mũ có rèm, đỡ nàng xuống xe ngựa, lúc sau liền đem nàng chuyển giao cho cung nữ thái giám do Hoàng Thái Hậu trong cung phái tới đón người. Dương yêu Nhi mơ mơ màng màng mà đi theo bọn họ vào bên trong, ngược lại không so đo bên người bị đối lại những gương mặt xa lạ. Thậm chí đối với nàng mà nói còn coi như là sự thú vị. Nàng trước giờ ở trong sân, ngồi ở đó rất là lâu, chỉ thấy được nhiều nhất là chim chóc bay từ tường viện phía đông bay đến phía tây, chưa có gặp qua nhiều người như vậy. .... Thực phi là khi Huệ Đế còn tại vị, trong cung các phi tần phân cao thấp, ngay lúc đó mẫu thân Thái Từ mất sớm, vẫn luôn là Huệ Đế tự mình nuôi nấng. Sau khi Huệ Đế mất, tần đế liền trước chúng thân ra chiếu, phong Thực phi là Hoàng Thái Hậu, Triệu phi là thái phi, Tần chiêu nghi là thái tần. Các phi tần còn lại, đến biệt cung phía nam. Hiện giờ Hoàng Thái Hậu, Triệu thái phi cùng Tần thái tần ngồi ở phía đông lục cung Vinh An Cung. Các cung nhân dẫn Dương yêu Nhi tới Vinh An Cung. Lão ma ma mặt lạnh đem nàng sờ từ đầu đến chân, rồi sau đó lại sai người cởi nàng giày, làm chân nàng chỉ có vớ không bước vào trong điện.

Dương yêu Nhi chạm đất cảm thấy thật sự lạnh, nàng theo bản năng rụt rụt chân, phía sau ma ma lại đẩy nàng, lạnh lùng nói: “Còn thất thần làm cái gì? Còn không mau đi vào? Đừng có làm cho các nương nương phải chờ người?”

Dương yêu Nhi nàng cũng nghe không hiểu lắm, chỉ cảm thấy đi vào nơi này, người xung quanh mỗi người đều trở nên hung ác lên. Đáy lòng nàng hiện lên 1 tia sợ sệt. Ngửa đầu nhìn lên, nơi này cửa thật sự cao, khi thế nơi này làm cho người vào cảm thấy sợ, chạy thẳng lên đầu, Dương yêu Nhi thu hồi ánh mắt, thuận theo mà đi vào trong điện. Chỉ thấy chính giữa chỗ ngồi là 1 người đã qua tuổi bốn mươi, lại trang điểm đẹp mắt vô cùng giống phu nhân, Dương yêu Nhi liếc mắt một cái liền nhìn thấy nấy mảnh dài trên các ngón tay của nàng, mang bộ giáp nhọn. Làm cho người nhìn liếc mắt một cái là cảm thấy khó chịu.

“Ra là cô nương dân dã. .... Xuy.” Người ngồi trên cao cười lạnh một tiếng, tựa hồ lấy con mắt khinh thường nhìn Dương yêu Nhi.

Bên cạnh bồi tọa là An Dương Hầu phu nhân cười cười, nói: “thật ra thần phụ nhìn vị Dương cô nương bộ dáng thật xinh đẹp, nghĩ đến Hoàng Thượng nhất định sẽ thích.”

Hoàng Thái Hậu đáy mắt hiện lên một tia châm chọc, tay trái nàng đỡ lấy ly trà, nói: “Tự nhiên sẽ thích.”

“Được rồi, ai gia cũng không cần nhìn. Đưa đến Dưỡng Tâm Điện đi.” Hoàng Thái Hậu không có kiên nhẫn mà phát phát tay.

một bên ma ma khom người nói: “Nương nương, chuyện này còn chưa cử hành đại điển, đem Dương cô nương đưa đến Dưỡng Tâm Điện, chỉ sợ có điều không ổn.”

một chút châm chọc ở đáy mắt của Hoàng Thái Hậu chưa tan, nàng phát tay nói: “Ai gia cũng là vì Hoàng Thượng suy tính, Hoàng Thượng còn đang mang bệnh, sớm chút đem Dương cô nương đưa qua, có lẽ lập tức liền khỏi sắc.”

Ma ma muốn nói lại thôi, nhưng cuối cùng nàng vẫn là đem lời của Hoàng Thái Hậu truyền đạt đi, sai người đem Dương cô nương mau chóng đưa đến chỗ của Hoàng Thượng.

Dương yêu Nhi hồ đồ mơ màng lại bị mang đi ra ngoài. Trong lòng nàng còn có chút cao hứng.

Xem như mạng giày vào, không cần lại bị đông lạnh.

Dương yêu Nhi đi rồi, Hoàng Thái Hậu mới nói: “Lý gia đưa thư, nói đưa tới là 1 kẻ ngốc. không duyên có đưa tới trước mặt là 1 kẻ ngốc, chướng mắt cũng liền thôi, hồng phong thủy Vĩnh An Cung của ai gia, như vậy thật sự không đẹp.”

An Dương Hầu phu nhân lộ ra vẻ kinh ngạc: “Là 1 kẻ ngốc?”

“Đúng vậy.” Hoàng Thái Hậu khoe miệng hơi hơi nhếch lên, lại phun ra một câu khác nghiệt: “một kẻ ngốc, một kẻ quái bệnh. Đúng là trời sinh một đôi.”

An Dương Hầu phu nhân nghe xong lời này, nhất thời liền tốt mồ hôi lạnh, cúi đầu không dám nói thêm 1 lời.

Dương yêu Nhi bị đưa tới một nơi hoàn toàn xa lạ. Nơi này lão ma ma sắc mặt càng lạnh lùng âm trầm, lời nói ra đều không biết nói như thế nào. Nàng nói với Dương yêu Nhi: “Ở ngoài cửa, gặp Hoàng Thượng đập đầu là được.”

Dương yêu Nhi hiểu được đập đầu là gì, nhưng lại không rõ, đang êm đẹp, vì chuyện gì phải đập đầu người ta? Nàng liền đứng ở 1 chỗ, không động đậy. Sắc mặt Lão ma ma trầm xuống, âm thanh lạnh lùng nói: “Lúc đến Lý gia không có ai dạy người quy củ sao?” Dương yêu Nhi nghiêng đầu nhìn nàng. Lão ma ma càng cảm thấy lửa giận bốc lên, giờ tay muốn tát Dương yêu Nhi.

Lúc này trước cửa treo rèm gọi người từ trong vén lên, một tiểu công công người thoát nhìn tuổi còn trẻ cất bước đi ra, nhìn chằm chằm lão ma ma, nói: “Nháo cái gì? Làm phiền Hoàng Thượng nghỉ ngơi, không phải muốn mất đầu à?”

Lão ma ma lúc này mới thu liễm 1 chút, khom người nói: “Triệu công công, Lý đại nhân đã từ Dân Trạch huyện tìm người đến, mới vừa rồi Thái Hậu nương nương làm chủ, đem cô nương đưa lại đây. Lão nô chính là kêu cô nương ở bên ngoài phải đập đầu với Hoàng Thượng...”

Khi màn cửa bị xốc lên, lộ ra 1 cái lỗ, Dương yêu Nhi tò mò mà nhìn theo hướng đó. Hắc hắc...

Tất nhiên là cái gì cũng không nhìn thấy, nhưng lại có cỗ hương nhẹ nhàng bay ra, dễ ngửi vô cùng. Bên trong nhất định là 1 địa phương tốt, Dương yêu Nhi nghĩ thầm. Bên ngoài lão ma ma cùng Triệu công công nói chuyện, bên trong cung nhân quỳ xuống đất đứng dậy, đỡ thiếu niên trên long sàng dậy.

Các cung nhân còn lại vội đi thấp sáng nhiều đèn, trong phòng lúc này mới sáng bừng lên.

Về mặt của người trên giường ở dưới ánh nến trở nên rõ ràng.

Liền thấy được cặp chân này như mực phác họa, như điểm tô cho cặp mắt hẹp dài thâm trầm, còn có cặp môi mỏng màu đào.

Đó là một khuôn mặt tuấn mỹ cùng sắc bén, Ánh nến chập chờn. Ánh mắt người này có chút biến đổi. Đáy mắt hắc hung ác nham hiểm nhiều hơn, trên mặt sắc bén nhưng thật ra lại đẹp đẽ, nhìn qua gần giống như là 1 thân bệnh, cho nên tính tình âm trầm, nhưng kỳ thật là 1 thiếu niên vô lực.

“Bên ngoài là ai?” hắc hỏi.

Triệu công công quay người tiến vào, khom người trước mặt hắc, cung kính nói: “Bẩm Hoàng Thượng, vị kia.....cô nương huyện Dân Trạch, đã đưa tới.”

trên mặt thiếu niên không biểu hiện ra gì, hắc sai người vén rèm trướng lên, đi ra khỏi bình phong, rồi sau đó nghiêng đầu nhìn ngoài cửa. hắc lệch đầu về 1 bên, khoe mắt tựa hồ phát ra 1 tia sáng, quả nhiên là đẹp đến câu người.

Cung nữ bên cạnh âm thầm đỏ mặt, không dám nhìn nữa, vì vậy gắt gao cúi đầu.

Thiếu niên nhìn chằm chằm vào cửa nhìn xem, ở cửa treo chiếc rèm mỏng. Hình ảnh dưới rèm liền hiện ra bóng dáng của thiếu nữ.

Thân hình thiếu nữ gầy, một mình đứng ở đó.

Chỉ thấy bóng dáng, thiếu niên nhìn cũng không thấy khác, hắc chỉ nhìn thấy nàng búi tóc sơ song hoàn, song hoàn đứng ở trên đầu nàng, tựa hồ duỗi tay túm chặt nhẹ nhàng, là có thể đem nàng toàn bộ đều đem tới, Giống cái gì?

Thiếu niên nhớ khi bảy tám tuổi, phụ hoàng cho người xách con thỏ tới trước mặt hắc.

Lỗ tai con thỏ vừa cao vừa lớn, đứng thẳng ngơ ngác ở trên đầu, ngốc không thể nào nói.

“không cần đập đầu, đưa nàng trở về đi.” Thiếu niên nói.

Tiếng nói của hắc khàn khàn lại lạnh đậm, mang theo một cỗ lạnh làm cho người ta lạnh thấu tâm xương.

Tác giả có lời muốn nói: 【 hắc ác nham hiểm hắc ác chiếm hữu dục cường đến biến thái nam chủ X tiểu ngốc từ lớn lên cùng thiên tiên đường như nữ chủ 】

↑ như vậy ghép đôi ↑

*trương tử: màu tím

*bộ giáp: mấy cái ngón tay dài dài mà nướng nướng hay đeo lm trang sức

Bạn đang đọc truyện *Cẩm Lý Tiểu Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3

Dương yêu Nhi được an bài ở sau tấm cung Tây phòng của Đường An điện, Yến Hi Đường.

Lão ma ma phân phó hai cung nữ cùng một tiểu thái giám hầu hạ nàng. Hai cung nữ, một người là Xuân sa, một người kêu là Hạ Nguyệt. Tiểu thái giám không có tên, lão ma ma quán hán kêu hán là “Tiểu Toàn Tử”.

“Các người hầu hạ Dương cô nương, chớ để cho nàng chạy loạn.” lão ma ma nghiêm mặt, nói.

nói là hầu hạ, nhưng nghe khẩu khí này, ngược lại giống như là giám thị quản giáo nàng.

Xuân Sa cùng ba người vội đáp ứng, đưa lão ma ma rời khỏi nơi này. Trong phòng rất nhanh tĩnh lặng trở lại.

Dương yêu Nhi ngồi ở kia cầm tượng gỗ khắc hình chân gà ngồi trên ghế trúc, không làm gì, cũng không lên tiếng, nhìn cùng đũa đầu đất cũng không có gì khác nhau.

Hạ Nguyệt quay đầu liếc mắt nhìn nàng một cái, liền kéo kéo tay áo Xuân Sa, nói: “Bỏ đi, Chúng ta ra gian ngoài nói chuyện.”

Xuân Sa có chút do dự: “cũng không thể không có người ở lại với cô nương này.”

“không nhìn thấy nàng ngồi ở chỗ đó không nhúc nhích sao?” Hạ Nguyệt dẫu đi ánh mắt ba phần đố kỵ cùng hai phần châm chọc, nói: “Nàng sẽ không cần gọi người. Chúng ta cũng vừa lúc thừa dịp thoái mái chút không phải sao?”

Xuân Sa lùi bước, cuối cùng vẫn là lắc đầu cự tuyệt: “Cần phải lưu lại một nô tài, tóm lại, tóm lại chúng ta tới chỗ này, là để hầu hạ chủ tử...”

“Nàng được tính là chủ tử cái gì?” Chút tâm tư của Hạ Nguyệt không che lấp được, đầy bụng oán khí mà nói. hiện giờ hậu cung tuy rằng do Thái Hậu một tay quản, Hoàng Thượng đang bệnh, nhưng các cung nữ đối mặt với Tân đế tuổi trẻ anh tuấn, vẫn như trước hầu bên cạnh người khó tránh khỏi nảy sinh chút tâm tư.

Nếu vào trong cung vài vị trẻ tuổi xinh đẹp, gia thế tốt nướng nướng cũng được đi, hiện giờ hậu cung trống không, dẫn đầu là một cô nương đưa vào làm Hoàng Hậu, lại là kẻ gốc sống ở thôn dã. Hạ Nguyệt tất nhiên bất bình, không can tâm tình nguyện đi hầu hạ Dương yêu Nhi.

Hạ Nguyệt phần uất trong lồng ngực, nhưng lúc này thật ra thoái mái.

Xuân Sa sợ tới mức vội vàng giơ tay che miệng nàng lại, còn lạnh giọng trách mắng: “Người nói bậy gì đó? Vị này tương lai tất nhiên là làm chủ tử. hiện giờ chỉ là còn chưa cử hành đại điển thôi. Người hồ ngôn loạn ngữ hại chính mình không quan trọng, đừng liên lụy chúng ta.”

Tiểu Toàn Tử nghe vậy liền chấp nhận gật gật đầu.

Hạ Nguyệt bị nàng giáo huấn một phen, sắc mặt trắng bệch, cũng không phải bị dọa, mà là tức giận.

Nàng đi xuống oán khí trong hòng, gật đầu, nói: “Ta về sau không nói là được, bỏ đi... hôm nay người ở chỗ này xem chừng cô nương.” nói xong, Hạ Nguyệt liền vội vàng đi mất. Xuân Sa cũng không đuổi theo nàng, bản thân chỉ thở dài. Vị cô nương này mới tiến cung, cũng chưa thấy qua mặt Hoàng Thượng, liền bị tống cổ đến Tây phòng, nghĩ là không được coi trọng. Tân ma ma đều dám lạnh lùng trừng mắt, quái thanh quái khí. Các nàng tới nơi này hầu hạ Dương cô nương, tương lai có tiền đồ gì đáng nói?

Mặc kệ trong cung trong đầu nghĩ như thế nào, Dương yêu Nhi rốt cuộc là ở lại trong cung.

Trời sinh nàng đối với xung quanh mình người cùng vật cảm giác tri độn, cho nên rời Dân Trạch huyện, ngàn dặm xa xôi đi vào kinh thành, ở trong tường cao vây quanh hoàng cung, quanh thân lui tới đều là xa lạ, người hung ác..... Dương yêu Nhi cũng không thấy khổ sở.

Nàng mỗi ngày ăn đồ ăn đều là từ Ngự Thiện Phòng làm, so với ở Dân Trạch huyện lúc ăn cơm, quả thực là một cái trên trời một cái dưới đất. Có đồ ăn no bụng, có xiêm y chống lạnh, lại có chăn mềm mại cùng giường, Dương yêu Nhi bất giác thỏa mãn, Duy nhất điểm không tốt.

Nàng mỗi ngày ngồi ghé dựa kia quá cứng ngắt.

Cần đến khó chịu, Ngoài cửa sổ chim chóc bay qua, phát ra tiếng kêu thanh thúy. Dương yêu Nhi bị chim chóc câu dẫn hứng thú, cách một tầng song cửa, ngơ ngác nhìn chăm chăm bên ngoài. Lúc này Tiểu Toàn Từ đem theo hộp đồ ăn vượt qua ngạch cửa, cùng Hạ Nguyệt dọn đồ ăn mang lên bàn.

Xuân Sa quay đầu nhìn Dương yêu Nhi, tâm càng thêm âm trầm.

Vị Dương cô nương này bộ dáng sinh ra thật là xinh đẹp, bởi vì không thường đi lại, làn da tinh tế trắng nõn, thân thể kiều diễm. Ngồi ở chỗ đó, giống như một pho tượng đẹp chạm ngọc thành tiểu oa nhi. Nhưng tiểu oa nhi này không động đậy lại biết nói, ngày thường cho dù tốt thì có thể như thế nào?

Xuân Sa nhìn không được lên tiếng nói: “Tiểu Toàn Từ, ngươi cả ngày đi lại ở trong cung, có thể nghe được khi nào cử hành đại điển?”

Hạ Nguyệt cười nhạo nói: “hắn nào biết đâu những thứ này? Đại điển này còn có thể cử hành hay không, không biết được đâu.”

Tiểu Toàn Từ cẩn thận thu lại hộp cơm, vội nói: “Ta thật đúng là có nghe nói. .... hiện giờ dụng cụ chế tư đã chuẩn bị. Chẳng qua là đại hôn Hoàng Thượng, cùng người khác bắt đồng, ít nhất cũng 2,3 tháng mới chuẩn bị tốt.”

Xuân Sa nghe vậy, mặt lộ ra vẻ thất vọng: “Hai ba tháng a. ....”

Nghĩ đến hai ba tháng ở đây, Dương cô nương chắc không có cơ hội nhìn thấy Hoàng Thượng.

Hạ Nguyệt ngược lại hoàn toàn không đem việc này để ở trong lòng, nàng nhìn hướng kia, trên bàn đầy đồ ăn, thèm nhỏ dãi.

Mấy ngày nay, kẻ ngốc đều ít có mở miệng, nghĩ đến việc bị khi dễ ở trên đầu, cũng không nói ra nửa câu oán giận.

Hạ Nguyệt liền lớn mật vươn tay ra.

Xuân Sa liền lên tiếng quát chói tai: “Hạ Nguyệt! Ngươi làm cái gì?”

“Nhìn xem nàng một mình cũng ăn không hết, chúng ta tại sao không thể chia thức ăn?” Hạ Nguyệt chẳng hề để ý, dứt lời, trực tiếp ngồi xuống, lấy chén đũa của Dương yêu Nhi mà dùng. Xuân Sa sợ hãi, nhưng lại quát bảo Hạ Nguyệt ngưng lại không được. Nàng quay đầu đi xem Dương yêu Nhi, thấy Dương yêu Nhi còn nhìn chăm chăm chim chóc ngoài cửa sổ, bộ dạng hoàn toàn không biết bộ dáng của người bên mình. Xuân Sa càng cảm thấy khó chịu.

Tiểu Toàn Từ cũng không dám khuyên Hạ Nguyệt, Hạ Nguyệt tính tình đánh đá, trước mặt quý nhân cẩn thận chặt chẽ, ở mặt khác trước mặt cung nữ thái giám, thật sự rất hung hăng.

hắn liền đành phải rút đầu, lắp bắp mà khuyên một câu: “Đây là chủ tử. .... Ngươi, ngươi không tốt, chủ tử bị đối sao?”

“Ta cũng sẽ không ăn sạch của nàng.” Hạ Nguyệt đắc ý cười một cái, nói.

Ăn đồ ăn của Dương yêu Nhi, liền phảng phất chính mình là người cùng người phải làm Hoàng Hậu thật giống nhau, mùi vị vô cùng tốt!

Chờ bản thân nàng ăn no, Hạ Nguyệt mới cười đi đỡ Dương yêu Nhi.

“cô nương mau dùng cơm đi.” Hạ Nguyệt trên mặt cười tươi càng thêm chói mắt.

Đối với Dương yêu Nhi mà nói, đồ ăn đều là giống nhau. không có phân biệt lạnh nóng, tốt xấu. Nàng ngoan ngoãn ngồi ở chỗ kia, ăn đồ ăn.

Hạ Nguyệt thấy thế, nhìn không được cười càng vui vẻ.

Về sau liên tiếp mấy ngày, hành vi của Hạ Nguyệt đều như vậy.

Mỗi lần nhìn Dương yêu Nhi ngoan ngoãn ngồi ở chỗ kia, đúng như con rối bình thường mặc cho người ta định đoạt, Hạ Nguyệt nhìn không được cười to ra tiếng.

Chỉ là hôm nay ——

“Cười cái gì?” thanh âm của Tần ma ma ở ngoài cửa vang lên.

Nàng vội mặt bước vào bên trong cửa, nhìn thẳng Hạ Nguyệt.

Hạ Nguyệt đột nhiên im bặt, vội quy củ mà hô lớn: “Ma ma.”

Tần ma ma tuổi không nhỏ, mí mắt gục xuống, đôi mắt chỉ chứa ra một đường nhỏ, trong khe nhỏ còn bắn ra hàn quang, nhìn cái là làm cho người khác tự dưng sợ hãi.

Nàng nói: " Từ ma ma trong cung Thái hậu nương nương vừa tới truyền lời nói, cho các người hầu hạ cô nương rửa mặt chải đầu trang điểm, đợi tới giờ

Dậu, đem người đưa đến tắm điện của Hoàng thượng.”

Xuân Sa kinh ngạc mà nhìn Tần ma ma: “Cái này, đây là.....”

hiện giờ còn chưa cử hành đại điển, không danh không phận.....

Cái này.....

Tần ma ma che dấu đi về đùa cợt ở đáy mắt, nói: “Hoàng Thượng long thể làm trọng, bất chấp những lễ nghi phiền phức. Dương cô nương sở dĩ tiến cung, chính là vì xưng hi. Ngoại trừ tác dụng lần này.....”

Tần ma ma không đem lời nói nói cho hết lời, nhưng người khác cũng đều nghe ra ý tứ trong lời nói của nàng.

Trừ bỏ lần này hết tác dụng, còn có ích lợi gì đâu?

Nghĩ đến Thái Hậu nương nương, xem ra vị Dương cô nương này đại điển phong hậu đều không xứng cử hành.

Nếu thật là như vậy.....

Đại điển phong hậu không cử hành, Hoàng Hậu chỉ sợ sách sử đều không được ghi vào.

Chỉ càng sợ, còn trở thành cái đề chê cười.

Xuân Sa trong đầu suy nghĩ hỗn độn, nàng lúng túng hỏi: “Cái kia, kia Hoàng Thượng chỗ đó.....”

“Hôm nay Hoàng Thượng long thể càng không khoẻ, ngự y mới vừa rồi đã xem qua. Thái Hậu nương nương trong lòng lo lắng, lúc này mới lệnh Từ ma ma truyền lời tới nói.” Tần ma ma nói.

Nghĩ là muốn vội vàng đem người đưa đến giường xưng hi.

Xuân Sa cũng không dám hỏi lại, đành phải gật đầu, nói: “Nô tỳ lập tức hầu hạ cô nương đi rửa mặt chải đầu.”

Hạ Nguyệt cũng lên tiếng đi theo, theo Xuân Sa cùng đi.

Nàng xưa nay bất nạt kẻ yếu, lúc này Tần ma ma trước mặt, sợ tới nỗi không dám lên tiếng.

Hạ Nguyệt ước gì nàng vào tắm điện của Hoàng Thượng, đắc tội hoàn toàn với Hoàng Thượng. Cho nên lúc này mới chịu cẩn thận vì Dương yêu Nhi trang điểm. Xuân Sa không có sở trường trang điểm, đành phải học lại bộ dáng Dương yêu Nhi mới vừa tiến cung, cho nên nàng khó khăn lắm mới chải xong búi tóc song hoàn, thoa hoàn cũng không dám cầm, liền buộc dải lụa, rũ ở hai bên gương mặt. Sau đó cho nàng thay quần áo mà Thái Hậu sai người đưa tới.

Màu đỏ nhạt nhè ở đáy mắt của hai cung nữ, Xuân Sa nuốt nước miếng, cảm thấy không hiểu, phảng phất như thế này giống như là muốn đưa đi bái đường.

Hết thảy thu thập xong, đã gần đến giờ Dậu.

Tần ma ma thúc giục các nàng nâng Dương yêu Nhi dậy, đi hướng tắm điện của Hoàng Thượng.

Lúc này bên trong Dưỡng Tâm Điện.

Triệu công công quỳ trên mặt đất, nhỏ giọng khuyên nhủ: “Hoàng Thượng đổi thân xiêm y mới đã.” Tiêu Dặc rũ đôi mắt xuống, che dấu trong mắt 1 tia âm lãnh, khẽ miệng lại treo cùng nụ cười, hần nói: “Thái Hậu ngược lại là không thể chờ nổi, muốn đem trẫm cùng nha đầu thôn dã kia trói cùng một chỗ.”

Triệu công công khuyên nhủ: “Ngày ấy Khâm Thiên Giám bói toán, Hoàng Thượng chính mắt thấy. Có lẽ cô nương này, thật sự có thể vì Hoàng Thượng nói không chừng có thể xưng hi cho người.....”

“Cả nước trên dưới thịnh hành đạo thuật, ngay cả trong cung đều tôn sùng xem bói toán..... Trẫm lại không tin. Trẫm sống được hay không, chưa bao giờ do những người này định đoạt.” Tiêu Dặc nhàn nhạt nói.

Triệu công công khấu đầu, nói: “Hoàng Thượng nói rất đúng.”

“Lấy xiêm y tới.” Tiêu Dặc nói như gió thổi, đột nhiên mở miệng.

Cái này là diễn, luôn là diễn.

Khâm Thiên Giám bói toán, bói ra quẻ tượng cuối cùng. Người khác cho rằng đây là thủ đoạn nhục nhã khổng chế tân đế. không biết được, đúng là tân đế quạu gió thêm cùi mới có một quẻ này.

Khi Tiên đế còn, hậu cung bên trong có nhiều việc xấu xa, chớ nói cung phi, ngay cả hoàng tử hoàng nữ, đều trúng độc.

Tiêu Dật chính là vì vậy mà sinh bệnh nặng một thời gian, lúc sau cẩn thận điều dưỡng dĩ nhiên tốt. Nhưng luôn có người ngóng trông hần không tốt.

Cho nên một khi tiên đế băng hà, hần vừa bước lên ngôi, hần đã sinh bệnh, liền lấy lý do ngăn trở hần chấp chương triều chính.

Thân thể bệnh nên gầy yếu.

Lại chưa lập hậu.

Vì thế tân đế không được tự mình chấp chính.

hiện giờ có tân hậu xưng hi, bọn họ lại đi đâu tìm lý do đây?

Tiêu Dật dang hai tay, cho cung nữ hầu hạ hần thay quần áo.

Đáy mắt xẹt qua một tia nhọn.

không vội, từ từ rồi sẽ tới.

Những người lòng dạ khó lường này, hần nhất quyết sẽ lấy máu tươi của bọn họ, đầu thì hần sẽ dùng để làm bậc thang leo lên đỉnh núi.

Tác giả có lời muốn nói:

yêu Nhi cái gì cũng đều không hiểu, nhưng tiểu hoàng đế sẽ vì nàng trút giận. (tác giả spoil kkk)

Bạn đang đọc truyện *Cẩm Lý Tiểu Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4

Dương yêu Nhi cùng với đoàn người Xuân sa đi đến tẩm cung Dưỡng Tâm Điện tẩm, vừa vặn là giờ Dậu.

Đại cung nữ ở ngoài cửa xụ mặt chặn đám người Xuân Sa: “Dương cô nương ở lại, còn các người có thể trở về.”

Hạ Nguyệt mừng rỡ vì được rảnh rỗi, lập tức hành lễ, rồi lúi cúi kéo Xuân Sa đi, chỉ để lại Dương yêu Nhi mờ mịt.

Đại cung nữ hít một hơi, trong lòng đè nén một chút ghen tỵ: “cô nương đi theo ta.”

Dương yêu Nhi đi theo nàng vào bên trong, ngày đó ngửi thấy được mùi hương. Cùng với mùi hương trong đây rất giống nhau..... Hình như là được hương.....

Dương yêu Nhi hít hít cái mũi, cảm giác được một mùi thân thiết.

Đại cung nữ đột nhiên dừng bước chân, nàng ngẩng đầu cẩn thận nhìn theo hướng giường ngủ, ôn nhu nói: “Hoàng Thượng, Dương cô nương tới rồi.”

Dương yêu Nhi cũng theo phương hướng đó, nhìn theo hướng giường kia..

Chỗ đó có 1 người ngồi, thân hình thon dài đỉnh đát.

So ra là cao hơn nàng!

Chỉ là ngọn đèn dầu trong đây lay động, khuôn mặt người này nhìn rõ ràng không lớn. Chỉ mơ hồ cảm thấy hần giống như rất trắng.

Giống như phòng ngủ của nàng, rèm trường ngọc nhan được treo ở trên.

Dương yêu Nhi có chút sợ hần, giống như là từ trong xương cốt, tựa như nhìn thấy các loại côn trùng đáng sợ.

Nàng bất giác mà rụt cổ lại, còn lùi về sau nửa bước.

Chẳng qua không đợi nàng lại lùi thêm hai bước, sau lưng một cổ lực đạo đánh úp tới, đại cung nữ đem nàng nhấn xuống mặt đất, nói: “Dương cô nương nhìn thấy Hoàng Thượng, lại không biết hành lễ?”

Dương yêu Nhi không hề phòng bị, liền bị nàng xô đẩy ngã trên mặt đất, đầu gối bị đập xuống tạo ra âm thanh, nước mắt nhất thời liền chảy xuống, trong miệng cũng phát ra 1 chút âm thanh thút thít. Đại cung nữ thấy thế hoảng sợ, không nghĩ tới đây 1 cái Dương yêu Nhi liền ngã xuống. Sắc mặt nàng xấu hổ, co quắp duỗi tay muốn đỡ Dương yêu Nhi: “cô nương hành lễ, bỏ đi mau đứng lên.”

Dương yêu Nhi nghiêng ngã lao đảo bị nâng dậy, đứng ở nơi đó với một bộ dáng đứng không vững, vì vậy làm cho nàng càng giống một đứa nít đáng thương

trên trán Đại cung nữ chảy mồ hôi lạnh. Nàng có chút hối hận chính mình quá mức khinh suất, không để Dương cô nương vào mắt.

Nếu không phải như vậy, nàng cũng sẽ không lỗ mãng xô đẩy Dương cô nương.

Lúc này, Tiêu Dặc rút cuộc lên tiếng: “Đỡ nàng lại đây.”

“Là.” Đại cung nữ trên trán chảy càng nhiều mồ hôi lạnh, nàng gắt gao cúi đầu, đỡ tay Dương yêu Nhi, đưa nàng đi về phía trước.

Vừa chạm vào tay nàng, trong đầu Đại cung nữ không tự giác mà xẹt qua một ý niệm —— cổ tay nàng thật mảnh khảnh

Càng đi càng gần.

Dương yêu Nhi không tự giác mà cắn môi dưới, lần thứ hai nàng nhìn về phía người trên giường, ánh mắt sợ hãi.

Tướng mạo người trên giường, lúc này mới rõ ràng không lộ chút sơ hở mà rơi vào đáy mắt Dương yêu Nhi.

Đây là người đẹp mắt.

Tuổi tác của hắn so với ta nhỏ hơn.

Dương yêu Nhi ngây thơ mờ mịt mà nghĩ, sau đó ánh mắt gắt gao dính ở trên khuôn mặt Tiêu Dặc, không di chuyển, thập phần tựa như là...

Thời điểm Dương yêu Nhi nhìn Tiêu Dặc, Tiêu Dặc cũng đang đánh giá nàng.

Nàng mặc 1 thân áo váy, màu hồng nhạt nhẽo đem nàng bọc lại toàn bộ, giống như nụ hoa chớm nở hoa.

Xinh đẹp lại ngây thơ.

Nàng tại sao lại chải búi tóc song hoàn?

Nhìn không tốt bằng ngày ấy.

một đường đi tới, búi tóc đều tản ra, sợi tóc rơi xuống dưới, dừng ở hai bên má của nàng, lộ ra vẻ chật vật lại đáng thương.

A, nàng còn khóc, một đôi con ngươi bị ngập nước, sáng như hai viên đá quý đen.

trên mặt nàng trang điểm đều bị nước mắt làm nhè, cũng không biết là ai trang điểm cho nàng, lúc này trộn làm một, giống như 1 tiểu đồng hát tuồng.

Nàng ngơ ngác đứng ở đó, thấy bóng dáng cùng với ngày đó giống nhau, có vẻ cực kỳ đơn bạc.

Tiêu Dặc trong tưởng tượng của nàng hoàn toàn không giống.

hắn cho là mình nhìn thấy, sẽ là trên thân y phục cắm hoa, cũng không cách nào che đi vẻ thô bỉ của nữ tử thôn dã. Nàng có lẽ lớn lên được tính là xinh đẹp, nhưng bất quá về sau, sợ cũng chỉ là vẻ đẹp tầm thường. Càng nói vẫn là một kẻ ngu dại, có lẽ chảy nước mũi nước dãi cũng không hiểu mà lau đi.....

Nhưng thiếu nữ trước mặt, bề ngoài tuy chật vật, lại không dấu được vẻ đẹp động lòng người.

Nàng nhìn qua quá đáng thương.

Đáng thương đến làm cho người ta mơ hồ tâm nhin không được mà sinh ra thương tiếc.

“Ngồi.” Tiêu Dặc mở miệng nói.

Đại cung nữ vội đỡ Dương yêu Nhi nói: “cô nương mời ngồi.”

Bên giường liền để một cái đệm lên ghế.

Nhưng còn không đợi tiểu thái giám mang ghế tới, Dương yêu Nhi liền thuận theo mà cứ như vậy ngồi ở trên mặt đất.

Nàng ngẩng đầu lên, vẫn như cũ nhìn Tiêu Dặc không chớp mắt.

Người này đẹp, thật là đẹp mắt.

So với bên ngoài cửa sổ có chim chóc bay qua thú vị hơn rất nhiều... nhiều lắm.....

Trong lúc nhất thời, trong phòng tĩnh lặng, mọi người cũng không dám nói một lời.

Dương cô nương này không chỉ có ngọc, còn có một lá gan lớn a.

Thường ngày, ai dám nhìn chằm chằm Hoàng Thượng đánh giá như vậy? Tuy là hoàng đế khi còn trẻ, nhưng người trong Dưỡng Tâm Điện này, không có một người nào là không sợ uy nghiêm này.

Đúng lúc này, Tiêu Dặc đột nhiên vươn tay, hất túm lấy búi tóc song hoàn của Dương yêu Nhi.

Tự nhiên bị túm nhưng không đứng dậy.

Dương yêu Nhi bất giác đau, nàng chỉ chớp chớp mắt, một giọt nước mắt từ đáy mắt lăn xuống, đáng thương vô cùng, lại nhu nhược động lòng người.

“Đứng lên, ngồi ở đây.” Tiêu Dặc thu hồi tay, chỉ chỉ cái đập chân bên cạnh giường.

Cái giường gỗ tử đàn lớn này được khắc hoa, Chỗ đập chân lên có thể dựng lên một người nằm xuống còn được, muốn chứa được Dương yêu Nhi thật ra rất tự nhiên mà nhẹ nhàng.

Các cung nhân bên cạnh lại rất là kinh ngạc.

Bọn họ đều cho rằng Hoàng Thượng sẽ không thích vị Dương cô nương này, tất nhiên là không thể thân cận, có thể thương cho nàng một vị trí, cho nàng ngồi trong phòng này ngay tại đây 1 đêm, coi như là ân điển.

Ai biết được..... Hoàng Thượng vậy mà kêu nàng tới bên người ngồi xuống.

Mà càng làm bọn hán kinh ngạc chính là ——

Dương cô nương này không nhúc nhích, chỉ nhìn chằm chằm Hoàng Thượng tới xuất thần.

Quả nhiên là kẻ ngọc.

Tiêu Dặc cũng không có ý tứ hơn thua, hán nhân nhát nói: “Lấy nước lại đây, cho nàng lau mặt.”

“Dạ.” Hai cung nữ vội vàng lui xuống.

Về sau Dương yêu Nhi vẫn luôn 1 mực không mở miệng, nàng nhìn chằm chằm Tiêu Dặc, giống như là nhìn 1 bảo vật, nhìn ngon cực kỳ, đôi mắt đen càng thêm sáng ngời.

Tiêu Dặc ngồi ở chỗ đó, tùy ý để nàng đánh giá.

hán gặp qua vô số ánh mắt, sợ hãi hoặc khinh thường, hoặc tham lam hoặc thương xót..... Nhưng đơn độc như vậy thì chưa thấy qua. Sạch sẽ thuần túy, như là sau cơn mưa tẩy sạch bầu trời, không chứa một tia tạp chất.

“Hoàng Thượng, nước tới.” Tiểu cung nữ đứng yên ở một bên, trong tay bưng chậu đồng, không dám tự tiện đi lên phía trước.

“Đem lại đây.”

“Dạ” Tiểu cung nữ lúc này mới đi tới bên người Dương yêu Nhi, đặt chậu đồng xuống, rồi sau đó quỳ trên mặt đất, cẩn thận lau mặt cho Dương yêu Nhi.

Dương yêu Nhi liền ngoan ngoãn từ nàng rửa, chỉ là vẫn như cũ ngửa đầu nhìn Tiêu Dặc, không di chuyển ánh mắt một chút nào.

Tiêu Dặc nhìn nàng, nói: “ngược lại bình thường giống trẻ con.”

“Đúng vậy, tâm tính Dương cô nương thật sự đơn thuần giống như trẻ con bình thường. Nhưng lại không giống trẻ con, khóc thì non âm ỉ.” Triệu công công ở bên phụ họa nói. Bên trong Dưỡng Tâm Điện này, cũng chỉ có hán dám tiếp lời nói của Tiêu Dặc.

“nói như vậy, nhưng thật ra so người khác đều bớt việc một chút.” Tiêu Dặc nói.

Lời này Triệu công công cũng không dám tiếp, vì thế trong phòng lại quay về yên tĩnh, chỉ còn lại âm thanh tiểu cung nữ vắt khăn.

“Hoàng Thượng, rửa xong rồi.” Tiểu cung nữ đứng dậy, bưng chậu đồng lùi ra.

Tẩy đi một mặt son phấn, bộ dáng mới của Dương yêu Nhi chân chính lộ ra.

Trong phòng mọi người cẩn thận mà liếc mắt một cái, thoáng nhìn, hô hấp liền tắc nghẽn đi, trong đầu chỉ nghĩ đến một câu —— phấn trắng điểm xa không kịp nhan sắc này.

“Là 1 cô nương xinh đẹp.” Tiêu Dặc nhàn nhạt nói.

Mọi người nghe vậy, vội cúi đầu, không dám nhìn nữa.

Lại xinh đẹp, đều là người của Hoàng Thượng, ở đâu mà đến lượt bọn họ tùy ý đánh giá?

Cũng không phải là 1 cô nương xinh đẹp thôi sao?

Khi Huệ Đế còn, trong hậu cung thu vào không ít mỹ nhân, có đoan trang tú lệ, có vũ mị ôn nhu, thậm chí còn có phong tình dị thường. ....

Nhưng cũng không bằng nàng tựa hăng Nga, tướng mạo bất phàm.

“Hoàng Thượng, cần phải thu xếp?” Triệu công công khom người hỏi.

Ngoài cửa sổ sắc trời đã dần dần tối sầm xuống, hàn ý cũng dần dần bao lên người.

Tiêu Dặc lên tiếng, nói: “Đỡ nàng đứng dậy.”

“Dạ” Đại cung nữ khăn trang đem Dương yêu Nhi đỡ lên, đỡ người đi vào nội thất.

Tiêu Dặc lúc này mới đứng dậy, chậm rãi đi vào trong.

Các cung nhân vội đứng lên, châm đèn, đốt hương, chỉ chốc lát sau, nội thất liền nóng lên. Hai má của Dương yêu Nhi bởi vì quanh thân nóng lên mà nổi lên hồng hồng.

Nàng ngoan ngoãn ngồi ở trên mép giường, nhìn theo hướng Tiêu Dặc, thật đúng như là tiểu nương tử đêm tân hôn.

Tiêu Dặc đi ra phía trước, đứng yên trước mặt nàng.

Gương mặt Dương yêu Nhi càng đỏ, nàng chớp hai mắt, nhìn chăm chăm Tiêu Dặc, như là muốn nhìn chăm chăm cho tới khi trên người Tiêu Dặc nở một đóa hoa mới bằng lòng bỏ qua.

“Nhìn cái gì?” Tiêu Dặc hỏi.

“Đẹp.”

“Ai đẹp?”

“Ngươi nha.”

Tiêu Dặc lộ ra thần sắc nhàn nhạt, hần dừng một chút, nói: “Ngươi càng đẹp mắt hơn.”

Dương yêu Nhi nghe vậy, chỉ là mờ mịt nhìn hần. Đại khái là đối với chính mình xinh đẹp, hoàn toàn không hề biết.

Mờ mịt, ngây thơ.

Nàng đại khái cũng không biết vận mệnh của nàng bị nắm giữ ở trong tay ai?

Tiêu Dặc ánh mắt lóe lên, lại gần Dương yêu Nhi ngồi xuống.

Các cung nhân đang định rời khỏi nội thất, Tiêu Dặc đột nhiên quay đầu nhìn thẳng đại cung nữ kia nói: “Ngươi kêu là gì?”

Đại cung nữ cắn cắn môi, trong lòng khổ sở lại hưng phấn. Nàng hầu hạ Hoàng thượng đã nửa năm, Hoàng Thượng ngay cả tên nàng đều không nhớ rõ.

Nàng cúi đầu, nói: “Nô tỳ Mạn Hà.”

“Ah.” Tiêu Dặc như cũ thần sắc nhàn nhạt, hần nói: “Lôi ra ngoài đánh chết.”

Mạn Hà hốt hoảng mà ngẩng đầu, không thể tin được nhìn chăm chăm Tiêu Dặc: “Hoàng, Hoàng Thượng. .... Nô tỳ, nô tỳ làm sai cái gì?”

Hai tiểu thái giám bước nhanh về phía trước, dùng thế lực bắt ép trụ cánh tay của nàng, đem nàng kéo ra bên ngoài.

Trong lòng Mạn Hà nháy mắt dâng lên, mới thật sự sợ hãi. Nguyên do nàng cũng không dám hỏi, run rẩy hô: “Hoàng Thượng tha mạng, Hoàng Thượng

tha mạng, nô tỳ sai rồi, Hoàng Thượng tha mạng. ....”

Mạn Hà khóc đến nước mắt nước mũi đều đều tèm lem.

Nhưng Hoàng Thượng quay đầu lại liếc nhìn nàng một cái cũng không.

Nàng không thể chờ đến lúc Hoàng Thượng bỏ qua cho mệnh của nàng.

Tiểu thái giám sức lực cực lớn, lôi kéo nàng bước nhanh ra khỏi Dưỡng Tâm Điện.

Mấy thái giám dùng vải bố đem nàng bọc lại ở bên trong, sau đó hung hăng dùng hình tượng đánh xuống, trượng thứ nhất liền đổ máu, lại bị vải bố bọc, chỉ thăm một chút ra ngoài, trên mặt đất gạch xanh cũng chưa làm dơ.

Mạn Hà đau đến khóc cũng khóc không ra.

Nàng mất đi ý thức, nàng mới mơ hồ nhớ tới. .... Là bởi vì nàng xô đẩy kẻ ngốc kia, dùng sức đẩy. ....

Tiêu Dặc quay đầu nhìn vội về mặt đánh giá Dương yêu Nhi.

Nàng sẽ sợ sao?

Dương yêu Nhi còn ngẩn người nhìn chăm chăm hấn.

Con người của nàng trong suốt, trên mặt biểu tình trầm tĩnh.

Làm người vô cơ sinh ra một phản cảm giác ấm áp.

Đột nhiên, một tiếng “Ồm ộp” vang lên.

Phá vỡ bầu không khí run rẩy, căng thẳng dung hợp với bầu không khí ấm áp 1 cách khác thường.

Ánh mắt Tiêu Dặc dời xuống, dừng ở vị trí bụng của Dương yêu Nhi: “..... Đói bụng?”

Dương yêu Nhi phồng má, đột nhiên hút một mồm to khí vào, tựa như có thể làm no cái bụng trống trơn, sẽ không phát ra âm thanh "ôm ộp".

Nhưng điều này tất nhiên là phí công.

một hít 1 hơi vào, không chỉ không no bụng, ngược lại liên tiếp vang lên âm thanh “Ồm ộp”, ở trong phòng yên tĩnh nên càng nghe rõ.

Giữa mày của Dương yêu Nhi toát ra một chút ỉu rĩ, lúc này nàng mới cẩn thận gật đầu, lên tiếng nói: “Ân, đói bụng.”

Tiêu Dặc đem thần thái đáng yêu của nàng thu vào đáy mắt, lại hỏi: “Hôm nay lúc tới không dùng thiện qua sao?”

Dương yêu Nhi gật đầu, lại lắc lắc đầu, nhỏ giọng nói: “Ăn, chính là, chính là ăn không đủ no.”

Tiêu Dặc quay đầu nhìn Triệu công công, Triệu công công vội khom người nói: “Hoàng Thượng, đồ ăn của Dương cô nương, là Ngự Thiện Phòng làm, theo như phần của phi tần.”

“Sai Ngự Thiện Phòng làm chút đồ ăn dễ tiêu hoá, lập tức đưa tới.” Tiêu Dặc hạ lệnh.

“Dạ”

Giấy lát trong phòng cung nhân đều lui xuống.

Dương yêu Nhi nhỏ giọng nói: “Cổ đau.”

Tiêu Dặc so với nàng cao hơn, cho dù là ngồi một chỗ, Dương yêu Nhi cũng phải ngẩng đầu nhìn, cổ có thể không đau sao?

Ánh mắt Tiêu Dặc khẽ động, hấn vươn tay, nắm cầm Dương yêu Nhi, giúp nàng nâng đầu lên.

Dương yêu Nhi cũng thuận theo mà dựa vào tay hấn, đáy mắt còn toát ra ba phần cảm kích cùng vui vẻ.

Như vậy thật là dùng ít sức nha!

Dương yêu Nhi nghĩ thầm

thật đúng là 1 kẻ ngốc.

Tiêu Dặc thoáng nhìn thấy đáy mắt nàng lộ vẻ hân hoan, hỏi: “Ngày thường ai cùng ngươi ăn cơm?”

Dương yêu Nhi nhủ mảy, nghiêm túc nhớ lại trong chốc lát: “Là Hạ Nguyệt.”

Tác giả có lời muốn nói: Tiểu hoàng đế mặt ngoài thoát nhìn không cảm quyền, kỳ thật siêu hung bạo.

“Nhìn cái gì?” Tiêu Dặc hỏi.

“Đẹp.”

“Ai đẹp?”

“Ngươi nha.”

↑ bởi vì yêu Nhi chụp mộng ngựa, cho nên tiểu hoàng đế rất là động tâm, hơn nữa bao che cho mọi hình thức

Bạn đang đọc truyện *Cẩm Lý Tiểu Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 5

không đến nửa canh giờ, Ngự Thiện Phòng liền đem đồ ăn trình lên, bên Ngự Thiện Phòng không biết là Dương yêu Nhi đói bụng, chỉ cho là Hoàng Thượng phải dùng thiện, vì thế liền làm cực kỳ phong phú.

Cái gì tổ yến vịt tơ, nắm Khẩu Bắc gà cháo nóng, quả táo mềm, canh thịt băm, canh đậu hủ bát tiên ..... Từng món trình lên bàn, lại dùng chén bát tinh tế.

Dương yêu Nhi nhìn chăm chăm nhìn đến không chớp mắt, trong lúc nhất thời ngược lại đem Tiêu Dặc vớt ra sau đầu, không hề chỉ lo nhìn hân.

Hai cung nữ tiến lên gấp thức ăn.

Tiêu Dặc nói: “Đều để ở trước mặt nàng là được.”

Cung nữ nghe vậy, liền không để đồ ăn trước mặt Hoàng Thượng.

Bố trí đồ ăn tốt, Dương yêu Nhi ngược lại không vội vã ăn, nàng quay đầu nhìn Tiêu Dặc, hỏi: “Ngươi không ăn sao?”

“Ta không ăn, ngươi ăn đi.”

Dương yêu Nhi lúc này mới giống như được lệnh, cầm chiếc đũa lên, chậm rãi bắt đầu ăn.

Tiêu Dặc gọi Triệu công công đến trước mặt, hỏi: “Hầu hạ nàng bên trong có mấy cung nữ, có người kêu là Hạ Nguyệt?”

Triệu công công đầu nhớ rõ tên của những tiểu cung nữ, nhưng nếu Hoàng thượng hỏi, tất nhiên là có. Triệu công công gật đầu, nói: “Chính Là có người này. Hoàng Thượng, nàng đã phạm vào sai lầm?”

“Gọi nàng lại đây.”

“Dạ, nô tỳ liền sai người đi truyền nàng.”

Bên kia, Hạ Nguyệt, Xuân Sa, Tiểu Toàn Tử đều đã về tới Yến Hi Đường.

Hạ Nguyệt oán giận nói: “đi một chuyến như này, thật ra ăn một bữa cơm chùa này, bụng tiêu hóa không tẻ lắm”

Xuân Sa nhăn mi lại, khuyên nhủ: “hiện giờ Dương cô nương đã được đưa đến Dưỡng Tâm Điện, tương lai đâu thể nào còn bao dung ngươi khi nhục như vậy? Ngươi phải thu liễm chút, chớ có làm bậy!”

Hạ Nguyệt cười khẽ đứng lên, nói: “Đừng nói là đưa đến Dưỡng Tâm Điện, nàng liền thật sự trở thành Hoàng Hậu, sau khi cử hành đại điển phong hậu, tính là ta kêu nàng đi ăn cơm thừa canh cặn, đi ăn nước rửa chén vo gạo, nàng cũng chưa chắc biết được ta đây khinh nhục nàng đâu! Xuân Sa, nàng là kẻ ngốc, kẻ ngốc đâu nào biết được những việc này đâu? Nếu ngươi không tin, chờ nàng trở lại, kêu nàng làm ghế cho ngươi cưỡi, nàng cũng sẽ làm như vậy. Nàng sẽ không hiểu được cáo trạng là như thế nào!”

Dứt lời, nàng cũng không nhìn sắc mặt Xuân Sa, bản thân bắt đầu vui vẻ nở nụ cười.

Như là bị chính mình tưởng tượng ra những màn này làm cho tức cười.

Tiểu Toàn Tử sắc mặt khó coi nói: “Nàng là chủ tử, chúng ta là nô tỳ, bất luận như thế nào, Hạ Nguyệt tỳ tử đều không nên như vậy đối với chủ tử! Chủ tử sẽ không cáo trạng, nhưng chúng ta trong đầu đừng có quá, miệng thì nhiều lời! Hạ Nguyệt tỳ tử còn hành sự càn rỡ như vậy, chúng ta liền đi cáo trạng!”

“Ngươi dám!” Hạ Nguyệt trợn mắt nhìn.

“Hạ Nguyệt ở đâu?” Ngoài cửa đột nhiên truyền đến một tiếng quát chói tai.

Hạ Nguyệt sợ tới mức cả người run lên, nàng nhìn ra hướng ngoài cửa, chỉ thấy một lão ma ma đứng bên ngoài, khuôn mặt lạnh lùng nghiêm nghị, nhìn liền biết là không phải dễ đối phó.

Ah, nàng đã gặp qua lão ma ma này.

Lão ma ma này xưng là “Lư ma ma”, hàng năm hầu hạ ở Dưỡng Tâm Điện, Tần ma ma thấy nàng, đều phải tươi cười đi tới. Huống hồ nàng là tiểu cung nữ.....

Hạ Nguyệt vội tươi cười, vội tiến lên, hành lễ, nói: “Lư ma ma hảo, nô tỳ chính là Hạ Nguyệt.”

“Chính là ngươi?” Cặp mắt của Lư ma ma dường như là trừng lớn, nàng liếc mắt khinh thường cùng lạnh nhạt nhìn Hạ Nguyệt.

Hạ Nguyệt bị nàng nhìn đến cả người sinh hàn ý, nhưng như thế nào cũng không thể tưởng được, Lư ma ma vì sao đối đãi chính mình như vậy.

Nàng chỉ cười làm lành, nói: “Là nô tỳ. Lư ma ma đến, chính là có chuyện gì muốn phân phó nô tỳ làm?”

Cho dù nàng đem chính mình cười thành một đóa hoa, Lư ma ma cũng không có chút nào thay đổi thần sắc nguội lạnh.

“Theo ta đi Dưỡng Tâm Điện.” Lư ma ma nói xong liền xoay người rời đi, cũng mặc kệ Hạ Nguyệt có thể đi kịp hay không

Hạ Nguyệt tim đập nhanh.

Chẳng lẽ là kẻ ngốc kia vừa vào cửa, liền đắc tội với Hoàng Thượng? Cho nên Hoàng Thượng muốn bắt các nàng vấn tội?

Hạ Nguyệt dưới chân dừng một chút, đang muốn xoay người kêu Xuân Sa đi thế mình. Loại hình phạt bị đánh này tự nhiên có thể trốn liền trốn.

Nhưng giây lát, nàng lại toát ra một ý niệm khác.

Nàng tuy rằng làm việc ở trong hoàng cung, hiện giờ lại bị phân tới Yên Hi Đường hầu hạ. Nhưng nàng lại chưa từng gặp mặt ..... Duy nhất trong chút lát, vẫn là nhìn thấy từ xa.

Tần đế còn trẻ, lại phong độ trác tuyệt, tuần mỵ phi thường.

Chỉ xa xa thấy trong chốc lát, nàng đã không dám quên.

Hạ Nguyệt sửa sang lại 2 bên tai, khóe miệng không tự giác toát ra một tia ý cười.

Bộ dáng nàng lớn lên cũng không kém, so với kẻ ngốc kia thông minh hơn.

Hiện giờ hậu cung trống không, một vị được phong phi tần cũng không. Nếu là ..... Nếu là được gặp mặt Hoàng Thượng, có thể được Hoàng Thượng ưu ái, chẳng phải là thăng chức rất nhanh, từ nô tỳ xoay mình biến hoá làm quý nhân?

Phải biết rằng, cung nhân hầu hạ Dưỡng Tâm Điện thường rất ít, người bình thường không thể nào thấy Hoàng Thượng. Nếu nhân cơ hội này, có lẽ cả đời nàng cũng không cách nào gặp mặt thánh nhan.

Hạ Nguyệt trong lòng luân chuyển liên hồi, cuối cùng nàng cắn răng, bước nhanh đuổi kịp Lư ma ma, giống như là sợ ai tới đoạt lấy của nàng.

Xuân Sa ở phía sau thật ra lộ ra tia hoảng sợ, nàng bóp khăn, nhỏ giọng nói: “Chỉ sợ là Dương cô nương đã xảy ra chuyện, bằng không sẽ không kêu Hạ Nguyệt đi. .... Những quý nhân này chỉ lo đem người mang đi tiến cung, cái khác cũng mặc kệ. Lại không nghĩ, một cô nương ngốc xuất thân thôn dã, lại đâu nào hiểu được trong quy củ của hoàng cung. ....”

nói xong, Xuân Sa liền nhịn không được khóc lên

Dương cô nương xảy ra chuyện, nói không tốt chính là tai họa của bọn họ!

.....

Hạ Nguyệt bị Lưu ma ma dẫn đi, một đường đến Đường Tâm Điện.

Trước kia nàng bị Tàn ma ma giáo huấn qua, biết rõ ở nơi nào là không thể tùy ý ngẩng đầu, cho nên dọc theo đường đi đều gắt gao cúi đầu, sợ mạo phạm Hoàng Thượng.

“Hoàng Thượng, người đã đưa tới.” Lưu ma ma quỳ xuống đất nói.

Hạ Nguyệt liền cũng đi theo mà quỳ, hạ giọng nói, nỗ lực dùng tiếng nói mềm mại dập đầu nói: “Nô tỳ Hạ Nguyệt, gặp qua Hoàng Thượng.”

Đồng thời, một mùi hương đồ ăn chui vào trong mũi Hạ Nguyệt.

Dẫn đến trong bụng từng ngo ngoe rục rịch thêm.

Lưu ma ma đứng dậy thối lui qua một bên, lúc này người ngồi trên cao vẫn chưa lên tiếng, Hạ Nguyệt cũng không dám đứng dậy, nàng kim nén không được cẩn thận ngẩng đầu, hướng phía trước mà nhìn.

Trong điện yên tĩnh, chỉ có âm thanh dùng com khi đưa thìa va chạm tạo tiếng vang.

Rốt cuộc, thanh âm cùng tình cảnh trước mắt kết hợp lại.

Hạ Nguyệt kinh ngạc phát hiện, Dương yêu Nhi thế nhưng ngồi ngay ngắn ở bàn bên trái, tay trái cầm chiếc đĩa, tay phải cầm muỗng, đối diện đầy bàn đồ ăn ăn đến ngọn lửa.

Mà thiếu niên vô cùng tuấn mỹ, ngồi ngay ngắn ở bên trên ghế tử đàn, thần sắc lạnh nhạt, mặt mày âm trầm sắc bén. Làm cho người ta như vậy liếc mắt một cái, liền cảm thấy sợ hãi từ trong đáy lòng.

Đó là Hoàng Thượng.

Là Hạ Nguyệt đã từng gặp qua mặt Hoàng thượng từ xa.

Lúc này Hoàng Thượng thưởng thức cặp đĩa bạc trong tay, nhìn Dương yêu Nhi dùng com.

Chẳng lẽ..... Chẳng lẽ một bàn đồ ăn này, đều là chuẩn bị riêng cho kẻ ngốc này?

Hạ Nguyệt cắn cắn môi, đáy lòng dâng lên một chút ghen ghét tình cảnh này.

Dương yêu Nhi lớn lên đẹp mắt thì như thế nào? Đây chỉ là 1 kẻ i ngốc! Chỉ biết hai việc ăn ngủ! Hoàng Thượng làm sao có thể nhìn được nàng? Hạ Nguyệt cảm thấy đau xót, đầu gối lại đau. Nàng nhìn không được cẩn thận xê dịch chân, muốn giảm bớt một chút đau mỗi đầu gối. Bên cạnh Lưu ma ma đột nhiên bước nhanh đi lên trước, đôi tay dùng một chút lực, đem nàng ấn mạnh xuống mặt đất.

Lưu ma ma xụ mặt nói: “Nô tỳ hướng Hoàng Thượng thỉnh tội, hiện giờ trong cung tiến cung nữ mới, chưa được dạy dỗ tốt, ở ngự tiền dám vô lễ như thế!”

Hạ Nguyệt run rẩy, há mồm định vì chính mình biện giải.

Nhưng Lưu ma ma lại lần thứ hai mở miệng, nàng quay đầu đối với tiểu thái giám kế bên nói: “Lấy bàn châm tới.”

Bàn châm..... Là cái gì?

Trong lòng Hạ Nguyệt đột nhiên có dự cảm không tốt lắm. Nàng không khỏi lần nữa ngẩng đầu nhìn qua Hoàng thượng, Hoàng Thượng còn thưởng thức cặp đĩa bạc kia. Mà Dương yêu Nhi cũng nghiêm túc mà ăn đồ ăn của mình, cũng không có nhìn nàng một cái. Chẳng lẽ truyền nàng tới đây, chính là vì phạt nàng sao?

Tại sao muốn phạt nàng? Kẻ ngốc kia cáo trạng với Hoàng Thượng?

không! không có khả năng..... Nàng chỉ là kẻ ngốc! một kẻ ngốc biết cái gì? Nàng không vui buồn, cãi nhau với người khác cũng sẽ không!

Hạ Nguyệt ngay lúc này tâm loạn như ma, tiểu thái giám mang bàn chông tới.

Hạ Nguyệt quay đầu thoáng nhìn, nhất thời mồ hôi lạnh liền rơi xuống. Bàn chông kia, thật ra là ở phía trên vài ni dưng rậm rạp như đám lông, châm thật nhỏ ngắn.... Tiêm.

Lưu ma ma sức lực cực lớn, chế trụ ở bả vai Hạ Nguyệt, đem nàng xích lại theo hướng đó. Tiểu thái giám cực kỳ phối hợp đem bàn chông dọn xong, Lưu ma ma đem nàng lại một lần nữa ấn xuống.

Hạ Nguyệt đã sớm quỳ đến chân mềm, lúc này đầu có sức lực giãy giụa phản kháng.

Nàng sợ hãi tới mức kêu ra tiếng: “Ma ma!”

Giọng nói roi xuống, nàng đã bị ấn ở bên trên bàn chông.

Bén nhọn đau đớn nháy mắt truyền khắp toàn bộ đầu gối nàng.

“A! Đau. ....” Hạ Nguyệt một bên khóc kêu ra tiếng, một bên ngẩng đầu nhìn Hoàng Thượng: “Hoàng Thượng, nô tỳ làm sai cái gì? Hoàng Thượng, nô tỳ đau quá a. ....”

Người bên trên này, Hạ Nguyệt ngược lại cũng không có quên, đem giọng nhu nhược chút nói.

Đương nhiên, nàng đột nhiên bị tội như vậy, giọng nói không cần nói, nghe cũng đủ thảm.

Dương yêu Nhi cuối cùng bị động tĩnh bên này làm cho kinh sợ.

Nàng hơi mờ mịt buông đĩa bạc trong tay, quay đầu nhìn xuống Hạ Nguyệt.

Hoàng Thượng vẫn như cũ không nói gì, Lư ma ma tay còn ấn vài Hạ Nguyệt.

Hạ Nguyệt chỉ run rẩy nói: “cô nương cứu ta, cô nương cứu ta a!”

Dương yêu Nhi nghiêng nghiêng đầu, không hiểu cho lắm, Hạ Nguyệt tại sao muốn nàng cứu?

Tiêu Dặc cũng buông đĩa bạc trong tay xuống.

hắn lúc này mới cho Hạ Nguyệt ánh mắt, nhàn nhạt nói: “Mỗi ngày người cùng Dương cô nương cùng nhau dùng cơm, chính là ngươi?”

Hạ Nguyệt lúc này toàn bộ lưng đều đã bị mồ hôi lạnh thấm ướt. một là đau, hai là bị dọa.

Môi nàng trắng bệch, tất cả suy nghĩ trong đầu đều là. Cáo trạng!

Kẻ ngốc này vậy mà thật sự cáo trạng!

Nhận? Vẫn là không nhận?

“Súc vật không biết quy củ! Hoàng Thượng hỏi chuyện, ngươi không biết trả lời sao?” Lư ma ma hướng trên eo nàng đập một cước.

một cổ đau nhức lập tức tập kích lên eo, Hạ Nguyệt mồ hôi lạnh như mưa rơi xuống, nàng cắn môi, nhịn đau hô 1 tiếng. Đáy mắt nàng rất nhanh có nước mắt, nàng đáng thương mà nhìn về phía Tiêu Dặc, nói: “Là, là nô tỳ.”

Tiêu Dặc quay đầu hỏi Dương yêu Nhi: “Ăn no rồi sao?”

“Ăn, no rồi.” Dương yêu Nhi vượt cái bụng, thập phần thỏa mãn mà nói. Lúc nói chuyện, nàng còn hưởng thụ mà neho mắt lại, đuôi lông mày khéo mắt đều toát ra tia hân hoan, khiến cho khuôn mặt nàng nhìn càng linh hoạt động lòng người.

Tiêu Dặc liền chỉ bàn đồ ăn dư ở trên, nhìn về phía Hạ Nguyệt, nói: “đã ngươi thích phân chia đồ ăn cùng Dương cô nương, những thứ này ngươi đều ăn hết. ....”

Ngự Thiện Phòng đưa tới tràn đầy một bàn đồ ăn.

một mình Dương yêu Nhi chỉ ăn đi một bộ phận nhỏ, hiện giờ còn dư lại phần lớn món ngon.

Hạ Nguyệt nhìn chằm chằm phía bàn đồ ăn, cả người đều rét run lên.

Tại nàng mà nói, ở đây cái gì Mỹ vị món ngon?

Nếu đều ăn hết, chẳng phải sống sờ sờ bị căng chết!

Bạn đang đọc truyện *Cẩm Lý Tiêu Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 6

Tiêu thái giám cúi tay muốn đem đồ ăn trên bưng cho Hạ Nguyệt. Dương yêu Nhi không chút nghĩ ngợi liền đứng lên, chụp tay tiêu thái giám.

Mọi người không khỏi đều nhìn về phía Dương yêu Nhi, không biết nàng muốn làm cái gì.

Trong mắt Hạ Nguyệt đều là vẻ chờ mong, cho rằng Dương yêu Nhi vì nàng cầu tình.

Tiêu Dặc ánh mắt cũng rơi trên người Dương yêu Nhi, hần nhìn chăm chăm nàng, thần sắc trên mặt khó phân biệt hi nộ.

Dương yêu Nhi lại quay đầu nhìn chăm chăm Tiêu Dặc, nghiêng đầu hỏi: “không ăn sao? Ăn ngon, ăn rất ngon.”

Tiêu Dặc ngẩn ra, không nói chuyện.

“sẽ đói.” Dương yêu Nhi nhỏ giọng nói.

Đói là mùi vị rất khó chịu, nàng một mình ngồi ở trong viện, có đôi khi đói bụng, cũng chỉ có thể mà nhìn chim chóc ngoài tường. Trong bụng giống như là nuốt một cục hỏa vào, khó chịu cực kỳ.

“Trăm sẽ không đói.”

Dương yêu Nhi nghe vậy tròn tròn mắt, không quá có thể hiểu được, vì cái gì hần sẽ không đói.

Trong nhà mọi người lúc này mới bừng tỉnh đại ngộ.

Sở dĩ Dương cô nương cảm tiểu thái giám lại, là còn nhớ Hoàng Thượng chưa dùng cơm canh đâu.

“Đem nàng mang đi ra ngoài dùng cơm.” Tiêu Dặc hạ lệnh nói.

Lưu ma ma hiểu ý gật đầu, Dương cô nương này xuất thân thôn dã, nhìn thấy 1 bàn cơm canh lăng phí cho một nha đầu không biết tốt xấu, chắc là sẽ đau lòng. Lưu ma ma cùng một ma ma khác liền đem Hạ Nguyệt kéo ra bên ngoài.

Hạ Nguyệt sợ tới mức kịch liệt giãy giụa, nàng không thể tin nổi mà nhìn Dương yêu Nhi.

thật ra kẻ ngốc này cũng không phải vì nàng cầu tình!

Đâu thành ra như thế này?

không, không!

Kẻ ngốc này chẳng lẽ không có chút lòng thương hại sao?

Hạ Nguyệt kinh hoàng mà mở miệng, lúc này kêu đến càn thê thảm: “Hoàng Thượng.....” Chỉ là mới vừa rồi phun ra hai chữ, miệng liền bị ngăn chặn, rồi sau đó cứ như vậy lặng yên không một tiếng động mà lòi ra ngoài.

Tiểu thái giám lúc này mới cẩn thận thu thập đồ ăn trên bàn.

Dương yêu Nhi nhìn vài cái còn lưu luyến.

“Ngày mai sẽ còn có.” Tiêu Dặc nói.

Dương yêu Nhi lúc này mới gật cằm

Cung nữ bên cạnh thuận tay đưa lên một ly trà tiêu thực, cười nói: “Thỉnh cô nương dùng.”

Dương yêu Nhi tiếp nhận, chậm rì rì một ngụm tiếp một ngụm đều uống hết. Đúng là nửa điểm cũng không chịu lăng phí.

Mọi người nhìn thấy hành vi như vậy của nàng, cũng không dám âm thầm châm chọc nàng không phóng khoáng, ngốc thật sự.

Có Mạn Hà, Hạ Nguyệt đi trước, bọn họ cũng hiểu được. Mặc kệ Dương cô nương này là kẻ ngu dốt, vẫn là thông minh. hiện giờ nàng đã được đưa vào cung, chính là người của Hoàng Thượng. Nàng là chủ tử, bọn họ là nô bộc, nào có đạo lý nô bộc coi khinh, khinh nhục chủ tử?

Chỉ chốc lát sau Lưu ma ma đã trở lại, nàng nhìn sắc mặt Hoàng Thượng, liền đánh bạo, cười nói: “cô nương đầu gối có đau hay không? Cần phải bôi thuốc?” ở đâu còn bộ dáng hung ác lạnh băng vừa rồi.

Dương yêu Nhi từ ghế trên đứng dậy, bản thân khom lưng xoa xoa đầu gối, nói: “không đau.”

Tiêu Dặc bỗng dưng nhớ tới, nàng bị Mạn Hà xô đẩy trên mặt đất, bộ dáng khóc đến nở hoa. hần nói: “Cho nàng nhìn một cái.”

Lưu ma ma vội ngồi xổm xuống, vén làn váy của Dương yêu Nhi lên, lại chậm rãi cuốn ống quần lên.

Chân Dương yêu Nhi rất nhỏ, ống quần dễ dàng liền cuốn tới đầu gối.

không có quần áo bao trùm, Dương yêu Nhi cảm thấy có chút lạnh, nàng không tự giác mà rụt rụt chân.

Lưu ma ma kinh ngạc nói: “Như thế nào bị thương lợi hại như vậy?” Đồng thời cầm cổ chân nàng, không cho nàng lùi về sau.

“Mau! Mau lấy thuốc tới!” Lưu ma ma cao giọng nói.

Tiêu Dặc không khỏi nhìn theo.

Liên thấy đầu gối Dương yêu Nhi sưng tròn, một mảnh ứ động lớn, chính giữa còn phình tím, đại khái là tích chút máu bầm. Lại cẩn thận nhìn, còn có thể nhìn thấy bầm tím trên đầu gối, xoay tròn, mang 1 chút tơ máu. Làn da nàng vốn là trắng, đầu gối một khối vết thương xanh tím như vậy, tự nhiên nhìn thấy ghê tởm!

Cung nhân đều âm thầm hít vào một hơi.

Mạn Hà rơi vào kết cục này, cũng không oan uổng.

“Lấy xạ hương tử kim cao tới.” Tiêu Dặc thanh âm vang lên.

Lưu ma ma kinh ngạc một cái chớp mắt, rồi sau đó mới đứng dậy, vội đi lấy.

Xạ hương tử kim cao không dễ có, chỉ có Hoàng Thượng, Thái Hậu mới có thể lấy được.

Lấy thuốc dán tới, hai tiểu cung nữ liền đi qua, quỳ trên mặt đất cẩn thận bôi thuốc cho Dương yêu Nhi, cẩn thận mà bôi qua một nén nhang.

Tiêu Dặc cũng không kiên nhẫn mà ngồi ở trên ghế, nhìn tiểu cung nữ bôi thuốc cho nàng.

Chỉ là thời gian trôi qua mau, ngoài cửa sổ bóng đêm nặng nề, đã là giờ Tuất.

“Hầu hạ cô nương rửa mặt, nghỉ ở trên giường bên ngoài.”

“Dạ.”

Vừa mới dùng cơm canh, chân lại bị thương, hôm nay tất nhiên là sẽ không có chuyện gì.

Các cung nhân dẫn Dương yêu Nhi đi gỡ bụi tóc, thay quần áo.

Tiêu Dặc liền sai người châm đèn, bản thân ngồi ở bàn trước, cầm sách cổ lật xem. Dưới ánh nến, thân hình hần chột nhìn gầy, thái độ hoàn toàn không ốm yếu. Thân ảnh hần phóng trên bình phong phía sau, càng giống như là mảnh thú ngủ đông.

.....

Hôm sau, Vĩnh An Cung.

Thái Hậu dựa gối dựa phù dung, trên mặt hiện vài tia châm chọc, hỏi: “Hôm qua kẻ ngốc kia đưa đến Dưỡng Tâm Điện?”

“Bẩm Thái Hậu nương nương, đã đưa đi.” Phía dưới Từ ma ma lên tiếng.

“sau đó thì như thế nào? Hoàng đế có thẹn quá thành giận hay không đem người đuổi đi?”

“Đưa đi từ hôm qua, đến sáng hôm sau, cũng chưa thấy đuổi đi. Bất quá..... Dưỡng Tâm Điện phạt hai cung nữ.”

Thái Hậu nghe vậy, tức khắc cười lên tiếng: “Kéo một thân bệnh tật, đưa tới cửa 1 kẻ ngốc lại không dám đẩy, hần cũng chỉ có thể như thế! Lại để cho hần, bỏ đi. Thích đánh giết ai đều được. Khi Tiên đế còn, không phải cũng như thế sao? Bất quá không chống nổi triều thần, quân không được hậu cung, nhiều lắm lấy cung nhân xả giận thôi.”

Từ ma ma liền cũng nở nụ cười theo.

Dương yêu Nhi bên này đánh hơi hắt xì, nàng ôm lấy chân, mờ mịt mà ngồi dậy, trong lúc nhất thời không biết bản thân ở nơi nào.

“cô nương đã tỉnh.” Tiểu cung nữ cười tiến lên, lấy đi chân trong lòng ngực nàng, sau đó cầm khăn cẩn thận cho nàng lau tay, lại lau mặt.

“cô nương thức dậy muốn dùng cơm sao?” Tiểu cung nữ hỏi.

Ăn là đương nhiên muốn ăn.

Dương yêu Nhi không chút nghĩ ngợi liền gật đầu.

“Nô tỳ kia hầu hạ cô nương đứng dậy.” Tiểu cung nữ nói.

Lưu ma ma đi vào, nói: “Trước tiên bôi thuốc lần nữa rồi xuống đất.”

Tiểu cung nữ gật đầu, từ trong tay Lưu ma ma tiếp nhận xạ hương tử kim cao, sau đó vén ống quần Dương yêu Nhi lên, trước dùng khăn nóng đem tàn dư của thuốc dán lau khô, lại chậm rãi bôi thuốc.

Lúc này trong phòng thật sự ấm áp, Dương yêu Nhi lại mới vừa tỉnh ngủ, không hề phòng bị, cho nên nàng hào phóng mà duỗi thẳng chân, không hề lưu mạng rút chân lại. Thời điểm tiểu cung nữ bôi thuốc, nàng cúi đầu nghiêm túc mà nhìn chăm chăm đầu ngón chân của mình, lắc lư.

Tiêu Dặc dùng bữa lúc sáng sớm, hần từ trong phòng đi ra, vừa lúc thoáng nhìn thấy bộ dáng của Dương yêu Nhi ngồi ở trên giường.

Qua cả đêm, vết thương trên chân nàng ngược lại trở nên càng rõ ràng.

Nàng đầu gối có chút hơi sưng, máu bầm màu tím bao trùm hơn phân nửa diện tích, nhìn xem rất thê thảm.

Tiểu cung nữ sợ làm đau nàng, xuống tay cực nhẹ. Nhưng là như vậy, chỉ nhìn cũng cảm thấy đau.

Bản thân nàng còn chưa phát giác ra.

Nàng còn ngoác ngoác đầu ngón chân, chính mình nhìn chăm chăm nhìn đến xuất thần.

Có lẽ nguyên nhân chính là vì tâm trí nàng không được đầy đủ, cho nên tuy rằng xuất thân hương dã, nhưng hần là không có làm nhiều việc. Ánh mắt Tiêu Dặc dừng ở trên chân nàng.

Chân nàng không lớn, đầu ngón chân so với người thường càng đẹp mắt, làn da càng non mịn, càng xinh đẹp.

Nàng để chân bên ngoài cũng rất đẹp.

Tĩnh tế, nhưng lại không gầy gò, hần là không thường đi ra ngoài, cho nên dường như thịt.

Nhưng cũng đúng là bởi vì chân nàng đẹp như vậy. Vết thương ở đầu gối mới càng làm người ta cảm thấy khó có thể tha thứ.

.....

Tiểu cung nữ bôi xong được đứng dậy, quay đầu nhìn lên, mới phát hiện Hoàng Thượng đứng ở phía sau.

Nàng sợ tới mức vội quỳ xuống đất hành lễ: “Nô tỳ không biết Hoàng Thượng ở phía sau, thỉnh Hoàng Thượng tha tội.”

Đám người Lưu ma ma cũng mới chú ý tới sự tồn tại của Tiêu Dặc, quỳ xuống đất hành lễ.

Tiêu Dặc vẫy vẫy tay, cũng không có ý tứ muốn truy cứu.

Tiểu cung nữ thấy thế, lập tức nhẹ nhàng thờ ra. Nàng vội quay đầu xem Dương cô nương, lại thấy Dương cô nương còn ngồi ngay ngắn ở trên giường, không hề có ý định muốn đứng dậy.

Tiêu Dặc thần sắc nhàn nhạt, nói: “Ống quần.”

Dương yêu Nhi ống quần kéo lên chưa có buông xuống.

Tiểu cung nữ cuống quýt cúi đầu, duỗi tay xõa ống quần Dương yêu Nhi.

“Nàng không muốn đi, liền đem cơm canh vào đây.” Tiêu Dặc lại nói.

“Dạ”

Tiêu Dặc trong đầu lại vẫn là đầu gối của nàng xanh tím, hần nhìn về phía Lưu ma ma, hỏi: “Thuốc này không hiệu quả?”

Lưu ma ma cười một cái, nói: “Hoàng Thượng, là như vậy. Bình thường bị thương, chỗ bị thương ngày thứ hai thoát nhìn là thời điểm đáng sợ nhất. Lúc này, nên đỡ một ít.”

Tiêu Dặc gật đầu, không hề hỏi nữa.

Lưu ma ma chần chờ một chút, hỏi: “Chẳng qua là cô nương bị thương, hôm nay có đưa cô nương quay về Yên Hi Đường?”

“Dường hai ngày lại đưa trở về.”

“Dạ.”

Vì thế Dương yêu Nhi liền như vậy ở Dưỡng Tâm Điện liền ở trên giường gỗ từ đàn khắc hoa sơn tâm của Hàm Xuân phòng.

Mỗi ngày đều có đồ ăn ngon đưa đến trước mặt nàng, chờ rửa mặt chải đầu, cũng có các cung nữ bận việc. Dương yêu Nhi tự nhiên thanh thản thật sự. Chỉ là ở nơi này ngày đầu, không nhìn thấy chim chóc.

Trong lúc nhất thời, Dương yêu Nhi cũng không biết được tìm thú vui ở đâu.

Cũng chỉ có thời điểm thấy Tiêu Dặc, hai mắt nàng mới sáng ngời, nhìn chăm chăm Tiêu Dặc không chớp mắt.

Mấy cung nhân âm thầm cười, nói, cô nương thích Hoàng Thượng thích cực kỳ.

Chẳng qua là lời này, bọn họ không dám nói trước mặt, sợ làm chủ tử tức giận, rơi vào kết cục của Mạn Hà.

Bên này Dưỡng Tâm Điện không khí rất tốt.

Bên kia Yến Hi Đường, Xuân Sa cùng Tiểu Toàn Tử gấp đến độ ăn cũng ăn không ngon, ngủ cũng ngủ không tốt.

“Thế nào còn chưa thấy cô nương trở về? Hạ Nguyệt cũng không thấy trở về. Tất cả không phải là.....” Xuân Sa sắc mặt trắng bệch, run run nói: “Đều bị xử lý đi?”

Tiểu Toàn Tử vẻ mặt đau khổ, nói: “Ngày ấy không nên để Hạ Nguyệt tỷ tỷ đi, nàng kia há mồm, chỉ không biết khi nào chọc giận thánh thượng.”

Xuân Sa thật sự nhịn không được, liền đi tìm Tàn ma ma hỏi thăm.

“cô nương khi nào trở về? Chúng ta cũng chuẩn bị chút, miễn cho đến lúc đó tay chân luống cuống.”

Tàn ma ma lạnh mặt, quái gở nói: " chờ xem!"

Xuân Sa không hỏi được sự thật, đi đường đều hoảng hốt.

.....

Như thế đã qua bốn ngày.

Đầu gối Dương yêu Nhi đã rất tốt, màu tím máu bầm biến mất sạch sẽ, chỉ có một chút dấu vết còn lưu lại.

Rốt cuộc là có thể đi bộ rồi.

Ngày này, Tiêu Dặc trở lại phòng Hàm Xuân, nhìn thấy hai tiểu cung nữ nâng Dương yêu Nhi đi bộ.

Tiêu Dặc kinh ngạc nói: “Có thể đi bộ?”

“Hỏi Hoàng Thượng, cô nương có thể đi rồi.” Tiểu cung nữ theo tiếng.

“Vậy liền đưa trở về đi.” hần có thói quen ở một mình đã lâu, có 1 cô nương ở đây, tóm lại không quen.

Tác giả có lời muốn nói: yêu Nhi đi rồi còn sẽ trở về.

hiện tại tiểu hoàng đế còn không có nhanh như vậy thích yêu Nhi

Bạn đang đọc truyện *Cẩm Lý Tiểu Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7

Sợ Dương yêu Nhi trên đường lại ngã, vì thế Lưu ma ma mang theo hai cung nữ, bởi Dương yêu Nhi cùng nhau hỏi Yến Hi Đường.

Xuân Sa cùng Tiểu Toàn Tử ngồi ở trên ngạch cửa, nhìn ánh sáng trên trời, trên mặt thất thần.

Xuân Sa thở dài, đứng dậy nói: “Tuy nói cô nương còn chưa có trở về, nhưng chấtrên giường phải luôn thay đổi.” Dứt lời, nàng liền xoay người đi vào trong.

Lúc này một trận tiếng bước chân tới gần.

Xuân Sa ngẩng đầu nhìn lại, liền thấy Dương yêu Nhi bị lọt ở giữa, ma ma cung nữ đi theo bên người, vượt qua bậc thềm đá, hướng bên này đi tới.

Dương cô nương hôm nay vẫn là búi tóc song hoàn, chỉ là so với Hạ Nguyệt búi tóc xoắn xoắn tinh tế hơn nhiều. trên búi tóc còn trâm con bướm, con bướm kia di chuyển theo Dương cô nương, cánh nhẹ nhàng nhấp nháy, chế tạo ánh sáng vàng óng, ở dưới ánh mặt trời nở rộ phóng tia sáng chói mắt.

Nàng cũng không giống trong tưởng tượng của bọn họ, ở Đường Tâm Điện bị tra tấn đến gầy ốm yếu tái nhợt.

Trái lại, dường như mấy ngày, tựa hồ nàng càng trở nên đẹp mắt, gương mặt nở nang chút ít, càng lộ ra bộ dáng còn nhỏ tuổi.

Xuân Sa cùng Tiểu Toàn Tử ngây ngốc mà nhìn Dương yêu Nhi, đoàn người tới trước mặt, bọn họ mới rút cuộc kịp phản ứng, đồng thời khom mình hành lễ.

“cô nương đã trở về.”

“Luu ma ma hảo.”

Xuân Sa sợ Luu ma ma, không đề cập tới ngày xưa Luu ma ma uy danh, cảnh tượng ngày ấy nàng tới kêu Hạ Nguyệt đi, cũng đủ làm cho người khác cảm thấy sợ hãi.

Nhưng lúc này, Luu ma ma lại đột nhiên thu liễm lại vẻ mặt nghiêm túc, hiền hoà cười, nói: “Hoàng Thượng lệnh cho ta đưa cô nương về. ”

“Làm phiền ma ma đi một chuyến.” Xuân Sa cùng Tiểu Toàn Tử vội cúi đầu nói.

trên mặt Luu ma ma tươi cười vẫn không thay đổi, nói tiếp: “Hai ngày trước đầu gối của cô nương vô tình bị thương, đã bôi thuốc liên tiếp vài ngày, trong những ngày kế tiếp, các người cần phải cẩn thận hầu hạ, mỗi ngày dùng nước ấm đắp cho cô nương, lưu thông máu ú.”

Xuân Sa kinh ngạc.

cô nương bị thương? Bị Thương ở đầu gối? Chẳng lẽ là phạt quỳ?

Nhưng..... Nhưng nếu nói là phạt quỳ, Luu ma ma cần gì phải tự mình đi một chuyến, còn đâu cần dặn dò như vậy?

Xuân Sa vội vàng gạt đầu, nói: “Lời nói của Ma ma, nô tỳ đều nhớ kỹ.”

Luu ma ma lúc này mới nhìn nàng vừa lòng nói: “Àn, là một cô nương thông minh.”

Dứt lời, Luu ma ma bảo hai cung nữ phía sau: “Trước tiên đỡ cô nương vào cửa nghỉ ngơi.”

“Dạ.”

Dương yêu Nhi được các nàng đỡ vào cửa, cũng không nói một lời.

Lúc này Luu ma ma mới nhìn chung quanh một vòng, hỏi: “Yến Hi Đường chỉ có hai người các người hầu hạ?”

Xuân Sa lắc đầu: “Còn có Hạ Nguyệt.”

Bởi vì Dương yêu Nhi đã được đỡ vào cửa, Sắc mặt hòa ái của luu mama quay lại bộ dáng lãnh đạm, nàng nói: “Về sau không có Hạ Nguyệt.”

Xuân Sa trong lòng nhảy dựng: “không, không có?”

“Lại bắt mấy cung nữ thái giám lại đây, chỉ có hai người hầu hạ, còn ra bộ dáng gì.” Luu ma ma nói.

“Dạ, Dạ” Xuân Sa không ngớt đáp. Nhưng nàng lại nhìn không được bắt đầu nghĩ, vì sao lại không có Hạ Nguyệt? Hạ Nguyệt đi nơi nào? nói vậy không lẽ..... Nàng đã chết?

“Cẩn thận chiếu cố cô nương.”

“Dạ”

“Àn, đi vào hầu hạ đi.”

“Dạ.”

Luu ma ma tự mình phân phó chu toàn, lúc này mới cùng cung nhân trở về phục mệnh.

Tiêu Dặc ngồi ở trước bàn, đăng luyện chữ.

hắn chậm rãi di động bút trong tay, viết ra từng hàng chữ thon chắc khí khái.

Bọn cung nữ thái giám đều đứng ở khoảng cách xa 1 trượng, cũng không dám tiến lên, càng không dám nhìn trộm bản vẽ của Hoàng Thượng.

Lúc này cung nữ vén rèm lên tiến vào, khom người nói: “Hoàng Thượng, Lư ma ma có lời muốn nói.”

“Cho nàng vào.”

Lư ma ma bước nhỏ đi vào, ở trước mặt Tiêu Dặc quỳ xuống đất, đáp lời nói: “Hoàng Thượng, Dương cô nương đã đưa về Yên Hi Đường.”

Tiêu Dặc ngẩn ra một chút: “..... Ân, trẫm đã biết.”

Ngày ấy hắn kêu đưa nàng trở về, quay đầu liền quên mất.

“Hoàng Thượng, nô tỳ nhìn người hầu hạ Dương cô nương, chỉ có một cung nữ, một thái giám, quá ít, thực sự không ra gì. Nô tỳ liền làm chủ bắt mấy cung nhân đến Yên Hi Đường.”

“Có thể.” Tiêu Dặc dứt lời, cúi đầu cẩn thận, lần nữa di động, lúc này lại thấy trên mặt trang giấy sôi nổi một lối viết sắc bén bừa bãi.

Lư ma ma ngẩng đầu nhìn Hoàng Thượng, cũng thực sự nhìn không ra Hoàng Thượng đây là đem Dương cô nương đặt ở trong lòng, hãy vẫn là không để ở trong lòng. Bất quá trái phải đều là chiếu cố vị Dương cô nương.

Lư ma ma trong lòng đã rõ, liền cáo lui.

Tiêu Dặc buông bút, đem trang giấy gấp lại, ở trên ngọn nến, đốt sạch sẽ.

hắn quay đầu hỏi Triệu công công: “Dương cô nương gọi là gì?”

Triệu công công khom người nói: “Gọi là Dương Dao Nhi.”

“Ân.”

Quá mức đơn giản bình thường.

Tiêu Dặc lên tiếng: “Thu thập bàn, dọn đồ ăn.”

“Dạ.”

Hôm nay mang lên bàn đồ ăn, quả táo mềm quai, tổ yến vịt ti, đậu hủ bát tiên canh. .... Trong đó, cùng với ngày ấy bày cho Dương cô nương ăn giống nhau như đúc.

Bất quá ý nghĩ này, cũng chỉ là từ trong đầu Tiêu Dặc lướt qua giây lát.

hắn gấp đũa cẩn thận ăn.

không tự chủ mà trước sau dùng qua đồ ăn giống nhau, nhanh như vậy là dùng xong rồi.

..... Theo như lời nàng, ăn ngon.

Tiêu Dặc trong đầu lại xẹt qua một ý nghĩ.

“Hoàng Thượng, đồ ăn không hợp ý?” Thấy Tiêu Dặc sau một lúc lâu không hề động đũa, Triệu công công ra tiếng dò hỏi.

Tiêu Dặc lắc đầu: “lùi đi.”

Hợp tâm ý, nhưng không thể tham nhiều. hắn không thể bị dục vọng khống chế, vô luận là ăn uống, quyền thế danh lợi. Cho nên một chút liền lập tức ngăn lại

một mái hiên khác.

Cung nữ thái giám mới đã bị đưa tới Yên Hi Đường, bởi vì Xuân Sa, Tiểu Toàn Tử tới trước, mấy cung nhân đều quy củ kêu một tiếng “Xuân Sa tỷ tỷ” “Toàn công công”.

Xuân Sa cùng Tiểu Toàn Tử đều thật sự thụ sủng nhược kinh.

Quay người đi, Tiểu Toàn Tử mới nhỏ giọng nói: “Chúng ta có tính không là gà chó lên trời?”

“Tĩnh, tĩnh đi.” Xuân Sa vẻ mặt phẳng phất còn đang trong mộng biểu lộ.

Tiểu Toàn Từ, thật ra đột nhiên tới không ít sức lực, hần nói: “Chúng ta phải hầu hạ Dương cô nương thật tốt.”

“Đúng vậy.....” Xuân Sa vẫn là vẻ mặt còn đang trong mộng biểu tình, “Nhìn bộ dáng Luru ma ma, Dương cô nương tựa hồ được Hoàng Thượng coi trọng.”

Tiểu Toàn Từ cười: “Nhìn bộ dáng cô nương, chỉ là chuyện sớm hay muộn!”

Xuân Sa đi theo gật đầu: “Đúng vậy, đúng vậy.”

Đến lúc này ngán, Xuân Sa, Tiểu Toàn Từ đối với Dương yêu Nhi tín nhiệm cùng bội phục, đã lên tới đỉnh điểm.

Đến nỗi Hạ Nguyệt.....

đã không ai nhớ rõ.

Trở lại Yên Hi Đường, Dương yêu Nhi biết chính mình lại thay đổi nơi ở.

Nàng cũng không có cảm giác, chỉ là đáy lòng ngẫu nhiên hiện lên một chút thất vọng. Người kia, so chim chóc đẹp hơn, thú vị hơn. Nhưng hiện tại, không thể gặp.

Đồ ăn Yên Hi Đường tự nhiên không thể so với chỗ Hoàng Thượng.

Chờ mang lên bàn, Dương yêu Nhi dùng mấy bữa, khó ăn, lộ ra biểu lộ ủ rũ.

Xuân Sa thoáng nhìn nàng đáy mắt linh động, lập tức liền luống cuống, vội hỏi: “cô nương, hôm nay cơm canh không ăn sao?”

Dương yêu Nhi gật gật đầu, lại lắc lắc đầu, sau đó đem con mắt ngẹn trở về, cầm chiếc đĩa cùng cái muỗng, ngoan ngoãn ăn cơm tiếp.

Liền ăn một cách triệt để không để lại cho Xuân Sa, trong giây lát nàng dùng xong hơn phân nửa đồ ăn.

Xuân Sa cái này cũng chia không ra, bàn đồ ăn này đến tột cùng ngon vẫn là không thể ăn.

“Dùng cơm xong, cô nương cần phải đi dạo một chút? Tiêu thực cũng tốt.” Tiểu Toàn Từ đánh bạo nói.

Xuân Sa lại có chút do dự: “Ngày ấy Tàn ma ma không phải phản phó qua, muốn chúng ta nhìn cô nương, không cho nàng chạy loạn sao?”

Tiểu Toàn Từ nói: “Nhiều người như vậy đi theo cô nương, không cho nàng chạy loạn? Cũng không đến mức sẽ va chạm quý nhân. cô nương cũng không thể ở Yên Hi Đường hoài, không thể trừ lúc Hoàng Thượng truyền, cả đời cũng không bước ra cửa phòng?”

Xuân Sa ngẫm lại cũng đúng. Lâu ngày không đi lại, thân mình cũng sẽ không tốt.

Xuân Sa nghĩ liền đuổi tay đỡ Dương yêu Nhi.

“cô nương, chúng ta ra ngoài đi một chút đi?”

Dương yêu Nhi không lên tiếng, nhưng Xuân Sa vẫn lớn mật đem nàng nâng dậy, nắm nàng đi ra ngoài, Dương yêu Nhi không có kháng cự, đi theo ra ngoài, ánh mắt rất nhanh liền tập trung ở ở đá xanh dưới bậc thang.

Dương yêu Nhi bỏ qua Xuân Sa, bản thân cẩn thận mà bước xuống bậc thang.

Sau đó liền ngồi xổm ở bậc thang bên cạnh.

Bậc thang ở trong khe thê nhưng mọc ra đóa hoa đại.

một tiểu thái giám nhìn thấy, sợ tới mức liền phải đi lên nhổ hoa kia.

Bậc thang mọc ra hoa đại, vậy còn lợi hại? Đề quý nhân thấy, chẳng phải là xử lý bọn họ quét tước không cẩn thận?

Chờ tiểu thái giám một bước lớn tiến lên, hần nhìn thấy Dương yêu Nhi ngồi xổm bậc thang, vươn đầu ngón tay, nhẹ nhàng mà chạm chạm đóa hoa, giống như là bộ dáng mới lạ.

Đầu ngón tay của vị Dương cô nương này bình thường trắng hồng, cùng hoa đại kia hòa làm một, cũng không biết ai hồng đến càng đẹp mắt.

Tiểu thái giám nhìn thấy Dương yêu Nhi dùng ngón tay sờ hoa, từ nhụy hoa sờ đến cánh hoa, đắc ý vui vẻ.

Tiểu thái giám đầu còn dám thò tay nhỏ?

Có thể làm niềm vui cho chủ tử, đó là đóa hoa đại!

Vì thế hần vội lui ở một bên.

Xuân Sa thực rất nhanh đi lấy cái đệm tời, lót ở dưới thân Dương yêu Nhi, kêu nàng ngồi có thể chậm rãi chơi.

một đám cung nhân đứng ở bên cạnh, cứ như vậy nhìn chăm chăm Dương yêu Nhi chơi hoa.

Có lẽ là người so với hoa đẹp, nhìn chăm chăm như vậy thật lâu, thế nhưng cũng không cảm thấy nhột nhèo. Bọn họ đứng ở dưới bậc thang, nhớ tới nơi hầu hạ lúc trước, càng bất giác nhẹ nhàng. Thăm nghĩ, ai nói tới hầu hạ Dương cô nương thật sự là xúi quẩy?

Dương yêu Nhi ước chừng chơi hai ngày như thế.

Tới ngày thứ hai, người trong cung Thái Hậu tới, đi vào bên trong Yến Hi Đường nhìn thấy, một màn như vậy.

Cung nữ Liên Kiều nhận lại cái mũi, tâm sinh chán ghét.

Dương cô nương này ngồi xồm mà chơi bừa, quả nhiên là 1 kẻ ngốc, chỉ sợ chơi đến thôi người cũng không phát giác! một đám cung nhân thế nhưng cũng nhìn xem như vậy, không biết ngăn lại!

Liên Kiều thanh hắng giọng nói, âm thanh lạnh lùng: “Dương cô nương.”

một tiếng của nàng làm mọi người Hết hồn liền quay lại nhìn.

Chỉ có Dương yêu Nhi hờ hững.

Liên Kiều ở trong cung Thái Hậu cũng cực kỳ có diện mạo cung nữ, hôm nay nàng tự mình truyền lời, là cho Dương cô nương này mặt mũi, nhưng kẻ ngốc này? Quay đầu liếc nhìn nàng một cái cũng không.

Những người xung quanh nàng đều có ánh mắt kính sợ, nên nàng đối với Dương yêu Nhi coi thường cùng bất mãn.

Thanh âm nàng lạnh hơn, nói: “Thái Hậu nương nương cho truyền người qua hỏi chuyện, còn không mau đi theo ta!”

Nàng vốn là muốn cho kẻ ngốc này rửa mặt chải đầu một phen, nhưng hôm nay kẻ ngốc này đắc tội nàng, nàng dứt khoát cho kẻ ngốc này đi liền qua Vĩnh An Cung, chọc giận tới Thái Hậu!

Mấy người Xuân Sa nào dám cản Liên Kiều, chỉ xem Liên Kiều cùng mấy cung nhân Vĩnh An Cung, đem Dương yêu Nhi mang đi.

Rất nhanh, tới Vĩnh An Cung.

Liên kiều lạnh lùng nói: “Ổ chỗ này chờ, không được nhúc nhích!”

Dương yêu Nhi như cũ hờ hững, nàng còn nhớ hoa của mình. Nàng cúi đầu, nhìn tay bừa, từ trong tay áo rút ra một cái khăn, chính mình thông thả ung dung lau ngón tay.

Liên Kiều thấy nàng một kẻ ngốc, vẫn có thể bình tĩnh như thế, nửa điểm không sợ, trong lòng tự nhiên càng thêm không thích, vì thế một phen đoạt khăn trong tay nàng, phân phó cung nhân nói: “Nhìn chăm chăm nàng!”

Rồi sau đó Liên Kiều hướng Thái Hậu đáp lời, nàng liền miêu tả sinh động chính mình ở Yến Hi Đường thấy một màn kia.

Thái Hậu nghe xong, bỗng bị lấy lòng, cười nói: “Kẻ ngốc này chỉ biết chơi bừa? Tiểu hoàng đế kia hạ người như thế nào? Chẳng phải là mùi vị một thân bừa bãi?”

Liên Kiều vênh mũi nói: “Nương nương, còn không phải sao.”

“Thôi, ai gia cũng không muốn thấy nàng, miễn cho bản mặt ai gia.” Thái Hậu quay đầu nhìn về phía Từ ma ma, “Từ ma ma, người đem chén thuốc mang sang đi, nhìn chăm chăm nàng uống xong rồi trở về.”

“Dạ, lão nô đi liền.”

Vĩnh An Cung hành động, cũng không thể giấu được Đường Tâm Điện.

“Thái Hậu lệnh Từ ma ma bưng một chén thuốc cho Dương cô nương.”

“Xoảng” một tiếng bẻ gãy bút trong tay Tiêu Dặc, cán bút bị bẻ gãy, bén nhọn có thể giết người.

hắn bình tĩnh nói: “Nàng đã ngóng trông trăm cùng cô ấy viên phòng, nhưng lại sợ trăm kéo dài huyết mạch. trên đời này, nào có mọi chuyện đều như ý nàng.”

Lúc này, Từ ma ma đem chén thuốc bụng cho Dương yêu Nhi.

“Nương nương thưởng.”

Dương yêu Nhi ngây thơ sờ mồm mà bụng lên, uống vào.

Từ ma ma đột nhiên cười, hỏi: “Ngọt không?”

“Ngọt.” Dương yêu Nhi gật đầu.

Bên cạnh các cung nhân đều âm thầm bật cười.

Bọn họ đều biết đó là thuốc tránh thai, thường dùng đối với thân thể không tốt.

Kẻ ngốc này lại không biết, thật coi là nước ngọt uống sạch sẽ.

Từ ma ma thu hồi chén, xoay người trở về phục mệnh.

Có thể không ngọt sao?

một chén nước đường đó. ^^

Bạn đang đọc truyện *Cẩm Lý Tiểu Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 8

Dương yêu Nhi nhìn mặt Thái Hậu cũng chưa thấy, liền bị đưa về Yến Hi Đường.

Chờ người Vĩnh An Cung đi rồi, đám người Xuân Sa cuống quýt vây quanh, hỏi: “cô nương có bị thương?”

“Có bị phạt không?”

“Có ai mắng không?”

Dương yêu Nhi lắc lắc đầu, há mồm ợ 1 cái

Chén nước ngọt kia quá ngọt, uống xong, thoáng cái nàng đã căng no rồi.

“Chẳng lẽ là bất cô nương ăn đồ vật gì?” Xuân Sa mặt lộ vẻ hoảng sợ.

“Ăn canh.” Dương yêu Nhi thuận khí, mới mở miệng nói.

“Canh?” Mọi người vừa nghe, liền ngây dại. Tất cả mọi người trong cung đều biết, những việc xấu xa thủ đoạn, cũng hiểu được sơ. Nhìn tổng thể, cũng đều biết được hiện giờ Thái Hậu cùng Hoàng Thượng không thân thiết... Hai ngày trước Dương cô nương mới vừa từ Dưỡng Tâm Điện ra, hôm nay đã bị truyền đi qua thưởng canh uống.

Đâu phải là canh!

Đây là thuốc!

Thuốc tránh thai!

Chỉ là trong lòng bọn họ biết, nhưng không dám nói ra. Dù sao lời này thốt ra, thành đặt điều Thái Hậu.

Bọn họ đâu nào có mạng nhỏ đi đặt điều Thái Hậu?

“cô nương pha nước ấm tắm, đổi thân xiêm y đi.” Xuân Sa nén nước mắt nói.

Những người khác sôi nổi gật đầu, sau đó chịu đựng bất bình trong ngực, xoay người nấu nước ấm, chuẩn bị thùng tắm.

Nếu là vị Dương cô nương này là người già vò người khác, bọn họ cũng không đến nỗi này. Dương cô nương này lại, mới vừa được Hoàng Thượng coi trọng, bản thân lại là người sinh ra có bộ dáng thiên tiên, còn tính tình mềm mại ngoan ngoãn, không thích sai khiến người khác. Bọn họ lúc trước vốn cũng đều là cung nhân ở trước mặt chủ tử không lộ mặt bao nhiêu. Hiện giờ có thể hầu hạ 1 chủ tử như vậy, đáy lòng tự nhiên vui mừng.

Thấy chủ tử bị ủy khuất, bọn họ liền cũng cảm thấy giống vậy chính mình bị ủy khuất.

“Người khóc.” Dương yêu Nhi chớp chớp mắt, vô thức mà nhìn chăm chăm Xuân Sa.

Xuân Sa lau nước mắt, nói: “Nô tỳ không khóc.”

“Ta ăn canh, người khóc sao?” Dương yêu Nhi vụng về mà sắp xếp câu nói, hỏi.

Xuân Sa cắn môi lắc đầu.

“Người cũng muốn uống?” Dương yêu Nhi nghiêng đầu hỏi.

Xuân Sa thoáng nhìn mặt cô nương biểu tình ngây thơ, lại nhìn không được cười lên tiếng, nàng vừa khóc vừa cười nói: “Nô tỳ không uống. ... Cái đó không phải thứ tốt, không thể uống nhiều.”

“Chính là ngọt.” Dương yêu Nhi thoáng nhớ lại mùi vị khắp đầu lưỡi.

thật sự rất ngọt rất ngọt nha.

So với nương làm bánh ngọt

Dương yêu Nhi một lòng nhớ tới vị ngọt kia, trên mặt không khỏi mang một tia ý cười.

Xuân Sa nhìn thấy nàng cười, lại cảm thấy trong lòng càng xót.

Trong cung mỗi người, trong đầu đều chỉ nguyện làm người thông minh, làm chức cao. Bọn họ làm chức cao, liền tới ức hiếp người khác. cô nương tâm tư đơn thuần như vậy, tương lai nên làm cái gì bây giờ? Cam chịu cho người ta làm đá kê chân để thăng tiến sao?

Dương yêu Nhi trong bụng âm áp, do các cung nữ hầu hạ tắm, càng làm cả người đều âm áp.

Nàng lười biếng mà ngáp 1 cái

“Nô tỳ hầu hạ cô nương nghỉ ngơi.”

“A....”

Dương yêu Nhi tắm thơm tho mềm mại, liền lên giường bọc chăn, nhắm mắt lại, rất mau liền ngủ.

Xuân Sa ở mép giường nhìn chăm chăm một lát, thấp giọng nói: “cô nương vô ưu vô lự, ngược lại cũng tốt.”

“Đúng vậy.”

Nếu không đổi lại người, chỉ sợ mới vừa tiến cung sống sờ sờ cũng phải bị hù chết.

Trong tử cung ở Dưỡng Tâm Điện, vừa có tiểu đồng Thái Y Viện đưa thuốc tới.

Mùi thuốc kia nhắm thẳng vào trong lỗ mũi chui vào, khó ngửi vô cùng.

Tiêu Dặc hờ hững gợn tay, đều đổ hết vào trong lư hương, một lát sau, mùi thuốc kia liền tản ra toàn bộ phòng.

hắn biết được nỗi khổ uống thuốc, uống thuốc độc, chán ghét những loại thuốc hại người!

Thái Hậu không coi là thông minh, nhưng lại tính tình cay nghiệt, thủ đoạn tàn nhẫn. Nhìn xem tiên đế chỉ còn lại đứa con là hắn, thì sẽ biết.

Tiêu Dặc trong đầu hiện lên ngày ấy, hình ảnh khi Dương Dao Nhi tới gặp hắn. Nàng ngờ ngác, thần sắc ngây thơ lại sợ hãi, Mạn Hà xô đẩy nàng tàn nhẫn, đập đầu gối, nàng cũng không cảm thấy đau.

Lưu ma ma tiến lên thu thập lư hương, Tiêu Dặc nhìn chăm chăm nàng, nói: “Người đi Yên Hi Đường nhìn một cái, hôm nay nàng có bị dọa.”

“Dạ, lão nô đi liền.” Lưu ma ma tất nhiên biết này “Nàng” là ai. Lưu ma ma vội lau tay, đứng dậy đi ra ngoài.

Xuân Sa cùng mấy cung nữ bên ngoài trông coi, bỗng dưng nghe thấy tiếng bước chân đến gần.

Xuân Sa đi ra ngoài, kinh ngạc nói: “Luru ma ma tới làm gì?”

“Ta đến xem vết thương trên đầu gối cô nương đã tốt chưa.”

“cô nương đã ngủ. ....”

“không sao, ta ở bên cạnh coi một chút là được.” Luru ma ma ở thời điểm như vậy, có vẻ phá lệ dễ nói chuyện.

“Cái kia,... kia thỉnh ma ma đi theo ta.” Xuân Sa xoay người dẫn đường phía trước.

Luru ma ma nhẹ bước chân, theo đi vào.

Vào nội thất, Xuân Sa đi đến mép giường, cuốn rèm trướng lên.

Luru ma ma lúc này mới đi theo qua, nàng cẩn thận mà xốc một góc chăn lên, vén ống quần của Dương yêu Nhi lên nhìn.

Đầu gối có dấu vết xanh tím còn chưa hết hoàn toàn, làn da bầm tím nhưng thật ra tốt hơn, không như trước kia nhìn đáng sợ, chẳng qua là như trước làm cho người ta đau lòng.

Luru ma ma buông ống quần, lại lần nữa đắp chăn đàng hoàng cho Dương yêu Nhi.

Sau đó liền nhìn chằm chằm Dương yêu Nhi ngủ rồi đứng lên.

Dương cô nương thật là ngủ rồi, lẩn lộn như vậy cũng không tỉnh.

Nhìn vẻ mặt ngủ, thật sự yên tĩnh, cái gì phiền lòng cũng không bận tâm. Nào có nửa điểm bộ dáng bị dọa sợ.

Luru ma ma nhìn không được cười một cái, sau đó yên tâm mà xoay người rời đi.

“hầu hạ cô nương thật tốt.”

“Dạ, ma ma đi thông thả.”

Khi Luru ma ma trở lại Dưỡng Tâm Điện, Tiêu Dặc còn đang xem thư, Luru ma ma không dám quấy rầy, đứng ở bên ngoài bình phong một hồi lâu.

Ánh nến trên bàn phát ra những âm thanh nhỏ. Nguyên nhân là tim đèn quá dài.

Tiêu Dặc bị âm thanh thật nhỏ này kéo lực chú ý trở về, hần buông thư, ngẩng đầu, hỏi: “Luru ma ma đã trở lại?”

“Lão nô đã về.” Luru ma ma từ sau bình phong đi ra.

“Như thế nào?” Tiêu Dặc tự mình cảm kéo, cắt tâm đèn nổi lên.

“Lão nô đi lúc, cô nương đã ngủ. Lão nô cả gan vào trong nhìn, cô nương có thể ngủ được, trên mặt không thấy một tia buồn. Nghĩ đến hôm nay cũng chưa chịu khổ sở gì.”

tay cảm kéo của Tiêu Dặc dừng một chút.

Trong đầu hần không tự giác hiện lên hình ảnh ngày ấy.

Hai cung nữ thất thanh xin tha, nàng cũng ngoan ngoãn mà ngồi ở chỗ kia, không sợ cũng không mừng, giống như trời sinh bị lấy đi cái cảm xúc, cho nên cảm giác so người khác chậm hơn.

Vừa nghĩ như thế, trong đầu hần ngược lại có thể tự giác liên tưởng ra, bộ dáng nàng nằm ở trên giường nhắm mắt ngủ yên.

Tiêu Dặc buông kéo: “Trẫm đã biết, ma ma đi xuống nghỉ ngơi đi.”

“Dạ.”

Luru ma ma cúi đầu, trong lòng tự nhủ, ngày sau còn cần phải chú ý Yến Hi Đường nhiều.

****

Bởi vì ngày ấy đi Vĩnh An Cung, mấy ngày về sau, các cung nhân Yến Hi Đường đều cẩn thận che chở Dương yêu Nhi, sợ nàng lại khổ.

May mà Thái Hậu tựa hồ cũng đã quên nàng, không truyền nàng đi Vĩnh An Cung.

Chẳng qua là thời điểm bình tĩnh lại các cung nhân lại sầu lo chuyện khác.

Xuân Sa khó có thể mở miệng nói: “Như thế nào, như thế nào không hề thấy Hoàng Thượng triệu kiến.....”

Tiểu Toàn Từ làm tư thế "xuyt" nói: “Người và ta nói 1 chút cũng liền thôi, cũng không thể để cho người khác nghe thấy được chúng ta nghị luận.”

Xuân Sa gật gật đầu, nhưng sắc mặt lại càng thêm sầu lo, nàng đề thấp thanh âm, nói: “Chẳng lẽ, ngày ấy Hoàng Thượng tuyên triệu, chẳng qua là vì Thái Hậu có lệnh, cho nên mới thỉnh cô nương đi? hiện giờ Thái Hậu mặc kệ, Hoàng Thượng liền lạnh nhạt cô nương.....”

“không đến mức đó, Lư ma ma tự mình đưa cô nương về, sau đó còn vạn phần dặn dò chúng ta phải cẩn thận hầu hạ cô nương, cô nương ở trong lòng Hoàng Thượng..... Có lẽ ít nhiều, cũng có 1 chút địa vị”

đang nói chuyện, nghe thấy gian ngoài cung nữ nói: “Lư ma ma hảo.”

Lư ma ma lại tới nữa?

Xuân Sa cùng Tiểu Toàn Từ liếc nhau, hai người đều hưng phấn thật sự, tự cho là đúng có chuyện tốt tới.

Xuân Sa nghênh đón đi ra ngoài, khom người nói: “Ma ma.”

“Ta đến xem cô nương.”

Nguyên nhân chỉ là đến nhìn xem. Trong lòng Xuân Sa thất vọng, nhưng trên mặt vẫn là hân hoan mà đem người nghênh đón đi vào: “Ma ma thỉnh.”

Bước vào bên trong cánh cửa, Lư ma ma liền thấy Dương yêu Nhi.

Dương yêu Nhi lại có món đồ chơi mới, nàng ngồi ở ghế, dùng ngón tay đi miêu tả điêu khắc hoa văn của bàn bên, chậm rãi, như là có thể miêu tả thiên hoang địa lão.

Lúc trước ở Đường Tâm Điện, bởi vì đầu gối bị thương, không xuống đất được.

Lư ma ma nhíu mày, hỏi Xuân Sa: “cô nương cứ ngồi như vậy, chuyện khác cũng không làm sao?”

Xuân Sa âm thầm mà lắc đầu: “cô nương thích chơi như vậy, có đôi khi ngồi xuống là cả ngày.”

Lư ma ma mày nhăn chặt hơn: “Như vậy cũng không được.”

Xuân Sa muốn nói lại thôi.

Tiểu Toàn Từ thấy thế, ở một bên nói: “Lúc trước cô nương vào ở Yến Hi Đường, Tần ma ma phân phó bọn nô tỳ, xem chừng cô nương, không thể để nàng chạy loạn.”

Lư ma ma trầm mặc một lát: “Ta biết rồi.”

Dứt lời, nàng liền xoay người đi.

Lưu lại Xuân Sa cùng Tiểu Toàn Từ hai mặt nhìn nhau, cũng không biết lời này nói ra, là sẽ chuyện tốt, hay sẽ là chuyện xấu.

Dương yêu Nhi hoàn toàn không biết đã xảy ra chuyện gì, nàng có chút lười biếng mà gục trên bàn, cảm giác không thú vị.

Nàng không tự giác mà liếm liếm môi.

Còn muốn uống nước ngọt nha.

Nước ngọt uống ngon thật.

Lư ma ma vừa rời Yến Hi Đường, liền lập tức trở về Đường Tâm Điện.

Tiêu Dặc ngồi ở giữa, đang lười kéo dây cung trong tay, tựa hồ nhìn một cái, cũng này kéo dây ra lớn nhất có thể chống được tình trạng gì, cả ngón tay bị dây cung siết tạo ra dấu vết cũng hoàn toàn không để ý.

“Lấy mũi tên tới.”

Triệu công công vội đưa mũi tên.

Chỉ thấy đối diện dựng căn cọc gỗ, ước chừng xa bảy tám trượng.

Tiêu Dặc liền tiện tay một kéo cung, lại tiện tay bắn tên, tên vũ bén nhọn xuyên thấu căn cọc gỗ, kẹt ở giữa, tiến không được lùi cũng không được.

Quá không thú vị.

Tiêu Dặc bỏ xuống cung tiễn.

“Mấy lão hồ ly còn chưa có động tĩnh?” hần hỏi.

“An Dương Hầu phu nhân hôm nay tiến cung.” Triệu công công đáp.

“Xem ra là kim chế không được.”

“Ai cũng không muốn bị bôi nhọ danh tiếng.” Triệu công công kéo khóe miệng, lộ ra nụ cười khó coi, “Trông chừng là, muốn danh tiếng thanh cao.”

Lưu ma ma lúc này bung chấu nước tiến vào, cho Tiêu Dặc rửa tay.

Tiêu Dặc liếc mắt nhìn nàng một cái, nói: “đi Yên Hi Đường?”

Lưu ma ma gật đầu: “Lão nô không yên lòng, nghĩ hôm nay lại đi nhìn một cái, nếu không có việc gì, có thể yên tâm.”

“Sắc mặt mama là có chuyện?”

“không phải chuyện lớn gì, chỉ là hôm nay khi đi, nhìn thấy Dương cô nương ngo ngoe ngóc ngời ở ghế, cũng không chơi với ai, cũng không đi đâu một chút. Lão nô nghĩ chớ có đem nàng ghen hông rồi. Cung nữ hầu hạ bên người nàng mới nói, nguyên nhân là Tần ma ma phân phó, các cung nhân xem chừng nàng, không cho nàng đi đâu”

“Chính xác là không phải chuyện lớn, nàng ở Dưỡng Tâm Điện về sau đi lại, mỗi lần đến đều mang theo cung nhân.”

“Dạ”

Tiêu Dặc dừng một chút, nói: “Về sau việc này nhỏ, người có thể tự hành động, không cần báo với trẫm.”

“Dạ.” Lưu ma ma hào phóng đồng ý. Nàng nhìn Hoàng Thượng sinh ra, liền hầu hạ bên người, tất nhiên gánh nỗi việc như vậy.

Vĩnh An Cung.

Thái Hậu đập bễ chung trà trong tay.

“Đừng vội hơn nữa!” Nàng âm thanh lạnh lùng nói: “Nàng Bất quá chỉ là cô nương thôn dã, lại thô bi vụng về, làm thế nào có thể cử hành đại điển phong hậu? Chẳng lẽ muốn cho ta và hoàng gia trở thành người làm trò cười cho cả thiên hạ sao? Ai gia vì thân thể hoàng đế, mới kêu Lý Thiên Cát đi kiểm người tiến cung, lại đưa người đến Dưỡng Tâm Điện! Như thế, ai gia đã khoan dung độ lượng!”

“Nương nương. ....”

Thái Hậu liếc nàng, nói: “Đại điển phong hậu, nàng cũng xứng?”

Nàng năm đó vì là phi tần, cũng không thể ngồi lên vị trí Hoàng Hậu, cũng không có đại điển phong hậu.

một kẻ ngốc như vậy, còn nghĩ sẽ đi lướt qua nàng?

Thứ gì!

Bạn đang đọc truyện *Cẩm Ly Tiểu Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9

An Dương Hầu phu nhân khom lưng hạ người, không kiêu ngạo không siểm nịnh nói: “Nương nương, lời này đều không phải là là thần phụ nói để khuyên nương nương.”

“Người đây là ý gì?” Thái Hậu nheo lại mắt, lạnh giọng chất vấn.

“Nương nương, đây là ý tứ của cả triều.”

“Buồn cười!” Thái Hậu cười nhạt ra tiếng, “Chuyện của Hoàng gia, khi nào đến phiên bọn họ quản? Ai gia mới là mẫu thân danh chính ngôn thuận của

Hoàng đế! Hoàng đế phong hậu hay không phong hậu, nên là ai gia định đoạt!”

Nàng thật vất vả từ Thục phi ngồi vào vị trí ngày hôm nay, chương quân quyền hành hậu cung, còn chưa hưởng thụ thỏa thích, lại đâu nào chịu cùng người khác phân quyền?

Cho dù trong lòng nàng biết được, cả triều văn võ can thiệp chuyện hậu cung của hoàng đế, đã không phải một lần hai lần. Lúc trước Huệ Đế cũng là như thế, hôm nay nghe nói, nạp vị quý nhân, ngày mai nghe nói, nạp vị chiêu nghi. ....

Khi đó nàng cũng chỉ là 1 phi tần, tất nhiên không có quyền lên tiếng.

Nhưng hôm nay nàng là Thái Hậu!

Lại có lý nào nghe bọn hán?

An Dương Hầu phu nhân gục đầu xuống, thấp giọng nói: “Nurong nurong, hôm nay là nhóm người thế gia, ngày mai là văn võ trong triều.”

“Ai gia sao lại sợ bọn họ?”

“Thái Hậu nurong nurong, ngài nên vì nhà mẹ đẻ cân nhắc.”

một câu, Thái Hậu liền tiết khí nóng.

trên mặt nàng không có cam lòng, giờ tay vuốt nhẹ trâm hoàn, âm thanh lạnh lùng nói: “cho dù như thế, cũng là bọn họ tự mình tới gặp ai gia nói. An Dương Hầu phu nhân, người trở về đi.”

Dứt lời, Thái Hậu nhũ nhũ mày, giữa mày nếp nhăn cơ hồ có thể kẹp chết một con muỗi.

Nàng tưởng rằng An Dương Hầu phu nhân này là kẻ thông minh, tuy nhiên là kẻ nói chuyện không xuôi tai! Nếu như thế, còn cho nàng tiến cung tới bồi nói cái gì? Cút nhanh lên, miễn cho nhìn phiền lòng.

An Dương Hầu phu nhân cũng không tức giận, đứng dậy liền cáo lui, mang theo nha hoàn chậm rãi đi khỏi Vĩnh An Cung.

Chẳng qua là chân trước mới bước ra, sau lưng liền có cung nữ vào cửa, khom người nói: “Nurong nurong, Việt Vương điện hạ đến Thịnh an nurong nurong.”

trên mặt Thái Hậu hóa khí nháy mắt biến mất, ngược lại vài phần ôn nhu.

Nàng cười nhạt nói: “hắn còn biết thịnh an bốn cung? Cho hắn vào đi.”

“Dạ.”

Khi Tiên đế còn, ngay lúc đó Thục phi cũng chính là Thái Hậu hiện giờ được sủng ái, lại không sinh hoàng tử. Hoàng cung to như vậy, thế nhưng chỉ có một vị hoàng tử là Tiêu Dặc. Huệ Đế thấy huyết mạch khó khăn, trong lòng cũng nôn nóng không thôi. Lúc sau liền thỉnh một vị đạo sĩ thanh danh hiển hách vào trong cung.

Đạo sĩ nói, Tiêu Dặc từ khi hạ sinh bệnh tật ốm yếu, cho nên trong cơ thể khí âm hàn rất nặng, vì thế hắn nói Huệ Đế nhận 1 hài tử làm con thừa tự, nhận làm hoàng tử, đứa nhỏ này vì hoàng cung mang đến dương khí, xua đi âm hàn khí, tự nhiên có thể có con nối dõi.

Vì thế Huệ Đế liền chọn lựa vương chi tử, Tiêu Chính Đình, nhận làm hoàng tử.

Tiêu Chính Đình liền xưng tiên đế là phụ hoàng, Thục phi là mẫu phi.

Chẳng qua là nhận hoàng tử, nhưng đến khi Huệ Đế chết, hắn lại không có huyết mạch nào ra đời.

Huệ Đế chết, Tiêu Chính Đình liền được phong Việt Vương, ra vào hoàng cung, lâu lâu Thịnh an Thái Hậu.

Quan hệ này sinh với Hoàng Thượng cùng Thái Hậu, Tiêu Chính Đình cùng Thái Hậu giống như một đôi mẫu tử thân thiết.

Cung nữ dẫn Việt Vương bước vào cửa.

Liền gặp một người ăn mặc quần áo màu tím, đầu đội ngọc quan, thân hình nam tử cao lớn anh tuấn, tiến vào.

Người còn chưa đến, hắn chấp tay trước bái kiến, trong miệng nói: “Nhi thần bái kiến mẫu hậu.”

Nam tử đi đến gần hơn, ngẩng đầu lên, liền thấy mũi cao, một đôi mắt đào hoa, toát ra rõ ràng.

Các cung nữ Vĩnh An Cung nhìn thấy hắn bộ dáng, đều lặng lẽ đỏ mặt.

Việt Vương so Hoàng Thượng càng lớn tuổi, thân hình cũng càng khỏe mạnh. Việt Vương lại thường ra vào Vĩnh An Cung, các cung nữ thường thường ở bên cạnh nhìn, tất nhiên không tránh được động tâm.

“Miễn lễ, đứng dậy đi.” Thái Hậu ngoài miệng tuy rằng là nói như thế, nhưng trên mặt lại không thấy một tia ôn hòa, nàng nói: “Mấy ngày nay Việt Vương điện hạ đang bận cái gì? Ngược lại đem ai gia vớt ra sau đầu.”

“Nhi thần nào dám, nhi thần cũng nghĩ vì mẫu hậu phân ưu, cho nên trước đó vài ngày, liền đi theo cùng nhau đi tìm nữ tử Dân Trạch huyện..... Chỉ là kêu Lý đại nhân đi trước một bước. Nhi thần không thể giúp mẫu hậu, ngược lại mới có bất đắc dĩ này. Ai nghĩ đến trở lại trong cung, còn bị mẫu hậu trách cứ.”

Thái Hậu trên mặt lúc này mới có tia ý cười: “Vùng nước đục này, trái phải cũng không tới phiên ngươi đi tranh.”

“Biết mẫu hậu đau lòng nhi thần.” Tiêu Chính Đình lại bái.

“Thôi, không nói việc này.” Thái Hậu che dấu tươi cười, nghiêm mặt nói: “Ngươi cũng biết hiện giờ trong kinh là hoàn cảnh gì? Hôm nay An Dương Hầu phu nhân tiến cung, thế nhưng khuyên ai gia nhà ra, sớm ngày vì hoàng đế cùng kẻ ngốc kia, cử hành phong hậu đại điển!”

“Kẻ ngốc?” Tiêu Chính Đình lại bị hai chữ này câu mất tâm tư.

Thái Hậu lộ ra phiền chán, nói: “không tởi, Lý Thiên Cát từ Dân Trạch huyện mang về nữ tử, là 1 kẻ ngốc.”

Tiêu Chính Đình gật đầu, nghiêm mặt nói: “Nhi thần cũng có nghe nói trong kinh họ đồn.....”

“Bọn họ đều nói cái gì?” Thái Hậu gấp không chờ nổi hỏi.

Nàng ở thâm cung, cho dù trong tay nắm quyền, rốt cuộc cũng không thể biết được hết. Phía trước là cái hoàn cảnh gì, nàng chỉ có thể dựa Tiêu Chính Đình mới được biết.

Tiêu Chính Đình đầy người tiền tài địa vị, đều là một tay nàng cho, tất nhiên, so với người khác, nàng càng tin nhiệm Tiêu Chính Đình hơn.

“Nhi thần có học lại để kẻ cho mẫu hậu nghe.” Tiêu Chính Đình buông tay cười, ngay sau đó lại nói: “Bất quá nhi thần cũng nghĩ khuyên mẫu hậu, sớm ngày vì Hoàng Thượng cử hành đại điển phong hậu.”

Thái Hậu hiện giờ nghe thấy bốn chữ “Đại điển phong hậu”, liền cảm thấy khí huyết dâng lên.

Nàng lạnh giọng trách mắng: “Chẳng lẽ ngươi điên rồi? Lại tới khuyên ai gia? Đó là dạng nữ nhân gì? Đó là 1 kẻ ngốc! một kẻ ngốc được đại điển, kêu ai gia giải quyết như thế nào?”

Tiêu Chính Đình bất đắc dĩ nói: “Mẫu hậu trọng chính là mặt mũi, nhưng hôm nay quan trọng nhất là quyền lợi.”

“Vậy càng không thể cử hành.” Thái Hậu nói, “một khi cử hành, hấn có lý do tự mình chấp chính.”

Tiêu Chính Đình lắc đầu nói: “Các đại thần cũng nghĩ là như vậy.”

“Có ý tứ gì?”

“Bọn họ đều nghĩ như thế, nhưng bọn hấn thật ra, người đọc sách chiếm đa số, càng có thể giả xuất thân quý tộc. Bọn họ muốn thể diện, muốn danh tiếng thanh cao. Bọn họ ngóng trông Hoàng Thượng không tự mình chấp chính, nhưng bọn hấn sẽ không đi nói, sẽ không đi làm. Bọn họ lựa chọn..... để cho ngài nói ngài làm. Ngài không ngăn cản, thì nó là chuyện vốn phải làm, tuy rằng trong lòng bọn họ thất vọng, nhưng cũng sẽ không như thế nào.

Cuối cùng Thái Hậu ngừng lại, nàng lẩm bầm nói: “Nếu ai gia đi nói, đi làm, cản lại đại điển phong hậu. Vậy bọn họ ở tiền triều hưởng hết quyền lợi địa vị, oan ức được ai gia ôm hết. Lịch sử sẽ viết ai gia như thế nào? Viết ai gia rối loạn triều cương?.....”

Thái Hậu càng nhắc càng phát hỏa, nàng vỗ 1 cái ở trên bàn, thuận thế càng quét rót ấm trà cùng vật trang trí trên bàn.

“Đồ 1 đám hỗn trướng! Sàilang hổ báo! Bọn họ nghĩ đến ngược lại đẹp!”

Tiêu Chính Đình lúc này mới lộ ra tươi cười, hấn ngẩng đầu nhìn Thái Hậu, hỏi: “hiện giờ, mẫu hậu còn không muốn cử hành phong hậu sao?”

Thái Hậu trên mặt xấu hổ, phần nộ, không cam lòng rồi rầm ở bên nhau, nàng cúi đầu sửa sửa giáp bộ trên tay, sau một lúc lâu, mới ngẩng đầu nói: “Ngươi nói chính là, ai gia không nên chỉ nghĩ điểm mặt mũi này, mà cần nhắc đến đường dài.”

Tiêu Chính Đình gật đầu, trên mặt tươi cười lớn hơn nữa, nói: “Đúng là cái lý này. Cho dù Hoàng thượng chấp nhận tự mình chấp chính, đến lúc đó đầu đầu chính là cả triều đại thần, bọn họ sẽ tự kiểm chế lẫn nhau, Hoàng Thượng muốn đoạt quyền, thật sự đâu còn xa.....”

Thái Hậu nghe hấn, thần sắc trên mặt cuối cùng nhẹ nhàng chút, nàng nói: “Cũng là. Huống chi..... Lấy thân thể Tiêu Dặc, đâu có thể sống bao lâu? Xung hi? một kẻ ngốc tới xung hi. Ai gia không tin.”

“Hôm nay đi Thịnh an mẫu hậu, không nói chuyện mất hứng.”

“Ân, người cùng ai gia chơi bài.”

“Dạ.”

Vĩnh An Cung lúc này mới rút đi hơi thở giận dữ, ngược lại nhiều thêm vài phần sung sướng.

Các cung nữ quý xuống đất thu thập hỗn độn trên mặt đất.

Các nàng cúi đầu, cũng không ngừng lặng lẽ ngẩng đầu nhìn Việt Vương đánh giá.

Việt Vương diện hạ thật là lợi hại, dăm ba câu liền dập tắt lửa giận của Thái Hậu, còn có thể đem Thái Hậu chọc cho một lần nữa cao hứng. Các cung nhân nàng cũng có thể buông lỏng một hơi.

Tiêu Chính Đình ở Vĩnh An Cung bởi một canh giờ, liền lấy lý do “không tiện ở lâu trong cung”, lui xuống.

hắn thường ra vào ở trong cung, đối với đường đi trong cung rất là quen thuộc, tất nhiên không cần người Vĩnh An Cung đưa hắn đi ra ngoài.

Tiêu Chính Đình mang theo một gã sai vặt một mình đi ở trên đường.

hắn hỏi gã sai vặt: “Thái Hậu đem nữ tử Dân Trạch huyện, đã đưa đến bên người Hoàng Thượng chưa?”

Gã sai vặt gật đầu: “Đưa đi, là chuyện không lâu trước đây.”

Tiêu Chính Đình trên mặt ôn hòa tươi cười lui sạch sẽ, hắn nhàn nhạt nói: “Đi thôi, chúng ta hướng Hoàng Thượng thỉnh an, cũng tiện nhìn bệnh tình Hoàng thượng một chút, có chuyển biến tốt đẹp.”

“Dù sao, nhớ mong long thể, đây là bổn phận của người làm thần tử.” hắn nói xong, lộ ra một chút tươi cười cực nhạt, giây lát liền biến mất.

trên dưới Yến Hi Đường được lệnh, nói là có thể dẫn Dương cô nương đi lại bên ngoài.

Xuân Sa cùng Tiểu Toàn Tử thở dài nhẹ nhõm một hơi.

Tiểu Toàn Tử cười nói: “Nhìn đi ta nói gì, ta nói trong lòng Hoàng Thượng hẳn là có vị trí cho cô nương. Ngày ấy Lưu ma ma trở về, tất nhiên báo cho Hoàng Thượng nghe, cho nên mới có ân điển hôm nay.”

Xuân Sa cũng thay đổi lại buồn bực lúc trước, sáng khoái tinh thần đứng lên, nàng cười nói: “không bằng hôm nay mang theo cô nương đi ra ngoài đi dạo một chút, ghen ở trong phòng, cô nương sẽ ghen hư.”

Cung nhân Yến Hi Đường tính toán, liền quyết định Xuân Sa, Tiểu Toàn Tử, còn có một người cung nữ khác, một người thái giám, dẫn Dương yêu Nhi đi gần Đường Tâm Điện.

Dương yêu Nhi lúc này còn dựa vào trên giường, lười biếng mà nhìn chằm chằm tránh trên giường mơ màng sắp ngủ.

Đám người Xuân Sa đem nàng nâng lên, thay đổi 1 thân váy áo. Bởi vì không cần phải đi gặp người nào, Dương yêu Nhi không chải búi tóc, trâm hoàn trang sức cũng đều không có mang.

Xuân Sa quý xuống đất mang giày cho Dương yêu Nhi, trên mặt giày thêu Cung trăng thỏ ngọc, thật sự xinh đẹp.

Xuân Sa đứng lên, đánh giá bộ dáng Dương yêu Nhi, nói: “cô nương dưới chân mang giày, họa ánh trăng. Dem ánh trăng đạp dưới lòng bàn chân, đó là tiên tử hạ phàm.”

“Hắn là dẫm quế chi mới đúng.”

“Dẫm thỏ ngọc cũng là giống nhau. ....”

Mấy người riu rít nói vài câu, sau đó mới thỏa mãn kinh ngạc mà đưa Dương yêu Nhi đi ra khỏi cửa.

Xuân Sa ở trong cung thời gian lâu, nàng liền dẫn đường ở phía trước.

Bọn họ sợ cô nương mệt, đều cố tình thả chậm bước chân.

Lần trước thời điểm Dương yêu Nhi vào cung, bên người đi theo đều là người Vĩnh An Cung, không nói bọn họ gương mặt xa lạ, còn đều là thần sắc lạnh nhạt, mặc kệ Dương yêu Nhi có thể hay không cùng đi. Khi đó Dương yêu Nhi tự nhiên cũng không hứng thú nhìn cảnh vật hai bên.

Lúc này khác hoàn toàn, lúc này nàng cùng các cung nhân chậm rãi đi ở trên đường, bởi vì bước chân đi thật sự quá chậm, Dương yêu Nhi liền quay đầu tùy ý đánh giá chung quanh.

Càng là đi lên phía trước, Dương yêu Nhi liền không tự giác há miệng.

Nơi này thật lớn a. ....

So với trong nhà lớn hơn nhiều rất nhiều. ....

“Chỗ đó có hoa.” Xuân Sa đột nhiên lên tiếng, “Nô tỳ đi hái cho cô nương.”

Lần trước bọn họ bắt gặp Dương yêu Nhi chơi hoa dại, cho rằng Dương yêu Nhi thập phần thích hoa.

“A...” Dương yêu Nhi gật đầu, có thể có có thể không cũng không sao, tầm mắt lại bị tường cao bầu trời bên ngoài đất đi rồi.

Ánh sáng bên kia, là màu vàng.

thật là đẹp mắt.

Lúc này đang lúc mặt trời chiều ngã về tây, ánh chiều tà trên bầu trời di động, khoác vai rơi xuống, rơi xuống trên người Dương yêu Nhi.

Xuân Sa hái được cành hoa hồng phấn, trở về đến bên người Dương yêu Nhi.

“cô nương như vậy thật là đẹp mắt.” Nàng nhìn chăm chăm Dương yêu Nhi khoác bộ váy ánh vàng, ngơ ngác.

Dương yêu Nhi cũng mặc kệ cái gì đẹp hay không, nàng chỉ vươn tay, tiếp nhận cành hoa.

Xuân Sa cười nói: “cô nương, nên cắm trong phòng mới đẹp.”

Nhưng Dương yêu Nhi lại chỉ giữ cành hoa, ngửa đầu nhìn đối với ánh sáng.

Như vậy ánh vàng cũng liền đi theo chiều lên cành hoa kia.

thật là đẹp mắt.

Dương yêu Nhi liếm liếm môi, cảm thấy đã đói bụng.

Hôm qua nàng ăn cái nấm trắng trắng, nhòn nhọn ở trên một chút phấn, một chút vàng, tựa như nhan sắc hiện tại giống nhau.

Xuân Sa nào biết đâu rằng Dương yêu Nhi suy nghĩ cái gì, nàng nhìn Dương yêu Nhi, lẩm bẩm nói: “Như vậy cũng đẹp. .... cô nương cầm hoa, cầm hoa, đều đẹp.”

Tiêu Chính Đình mang theo gã sai vặt vượt qua 1 con đường đi tới, rơi vào tầm mắt một màn như thế.

—— như có thần nữ, rơi xuống phàm trần

Bạn đang đọc truyện *Cẩm Ly Tiếu Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 10

“Đây là cô nương nhà ai, tại sao lại ở gần Dưỡng Tâm Điện?” Gã sai vặt nhìn phía trước, lẩm bẩm ra tiếng.

trên đường yên tĩnh thật sự, thanh âm gã sai vặt vang lên, tự nhiên đặc biệt rõ ràng, lập tức liền kinh động đám người Xuân Sa. Bọn họ nhìn lướt qua theo hướng Tiêu Chính Đình, sau đó sôi nổi thay đổi sắc mặt.

“cô nương, chúng ta đi thôi.” Xuân Sa nói xong, cùng 1 đám người khác, đỡ lấy Dương yêu Nhi vội vàng đi trở về.

Dương yêu Nhi không rõ nguyên do, chỉ gắt gao nắm chặt cành hoa, Xuân Sa mang nàng đi theo hướng nào, nàng liền hướng chỗ đó bước.

Cũng không quá cái chớp mắt, trên đường chỉ còn lại có chủ tớ 2 người Tiêu Chính Đình.

Gã sai vặt buồn bực nói: “Coi chúng ta như hồng thủy mãnh thú? Quên mất hành lễ với Vương gia.”

Tiêu Chính Đình lập tức bị lời trở lại hiện thực.

Mặt trời chiều ngả về tây, ánh chiều tà chiếu lên thân, mang theo kim quang lóa mắt.

..... Tự nhiên, cô nương mới vừa rồi đứng ở đường hẻm, cũng không phải tiên tử thần nữ gì đó.

Chẳng qua là hơi chút nhớ lại cảnh vừa rồi.

Thiếu nữ ăn mặc quần áo màu trắng xanh, đứng ở dưới tường, trong tay nắm chặt một cành hoa, nòng gió hoa cao lên, ngẩng đầu đón ánh nắng mà nhìn..... Vẫn là sẽ cảm thấy nàng cùng thần nữ rất giống nhau.

Dung mạo giống nhau, khí chất cũng giống.

Tiêu Chính Đình thậm chí còn có thể nhớ lại, chỗ cổ áo của nàng, thủ sẵn một quả ngọc thạch tròn xoe.

Thấy Tiêu Chính Đình lâu không lên tiếng, gã sai vặt không khỏi quay đầu nhìn nhìn: “Vương gia?”

“đi thôi.” Tiêu Chính Đình hoàn toàn không có muốn truy cứu chuyện mấy cung nhân vừa rồi.

“Dạ.” Gã sai vặt gật đầu, đi theo Tiêu Chính Đình quẹo vào con đường khác.

Xuân Sa đám người bước nhanh đi một hồi lâu, nàng quay đầu trở về nhìn, không gặp 2 thân ảnh mới vừa rồi, Xuân Sa lúc này mới nhẹ nhàng thở ra, nói: “Chúng ta nếu mang theo cô nương gặp ngoại nam, tuy nói là ngoài ý muốn, nhưng truyền đi thật sự là không dễ nghe, vạn nhất chọc Hoàng Thượng, càng không tốt.”

Mấy tiểu cung nữ khác đi theo gật đầu, miệng nói: “Xuân Sa tỷ tỷ nói rất đúng.”

Xuân Sa quay đầu nhìn Dương yêu Nhi, khẩn trương hỏi: “cô nương mới vừa rồi không làm sợ chứ?”

Dương yêu Nhi lắc lắc đầu, sau đó cúi đầu nhìn hoa trong tay.

Xuân Sa cũng nhìn theo, nhìn ra, mới phát hiện hoa kia rớt mấy cánh

“Nô tỳ lại đi hái một cành?” Xuân Sa đau lòng mà nói.

Dương yêu Nhi vẫn là lắc lắc đầu, đem cành hoa nắm chặt đến gắt gao, chậm rãi lên tiếng, hỏi: “Còn đisao?”

“cô nương có mệt hay không?”

Dương yêu Nhi lắc đầu.

Xuân Sa cười đỡ lấy cổ tay nàng, nói: “đi một lát đi, cô nương khó được đi ra ngoại đi một chút.”

Dương yêu Nhi gật gật đầu, còn há miệng mềm mại mà nói: “tốt lắm.” Giọng nói của nàng nhẹ, ngữ điệu chậm rãi, thanh âm thật sự dễ nghe, giòn giã, dù là phun ra hai chữ như vậy, cũng thẳng tới hướng vào tâm người.

Các cung nhân đều không khỏi nở nụ cười, nói: “cô nương tính tình thật tốt.”

Dương yêu Nhi ngây thơ mà nhìn bọn họ, không rõ cái gì gọi là tính tình tốt.

Lúc này vẫn là Xuân Sa dẫn đường, nàng không muốn cô nương lại đụng phải hai người vừa rồi, liền thay đổi hướng đi.

“Bên này là đi Hàm Xuân Thất.” Xuân Sa nói, mặc kệ Dương yêu Nhi có thể nghe hiểu hay không. Nàng lại nói: “cô nương còn nhớ rõ con đường này không? Lúc đi gặp Hoàng Thượng, chính là đi chỗ này. Chỗ này là chỗ Hoàng Thượng ngủ. Hướng đông đi thuận đường, bên kia là Tây Ôn Các, Hoàng Thượng triệu kiến đại thần, người bình thường chờ không được tự ý vào.....”

Dương yêu Nhi nhìn chằm chằm hướng Hàm Xuân Thất, trong lúc nhất thời bỏ quên cành hoa ra sau đầu.

Nàng nhớ rõ nơi này, đã tới, ở qua.

Bên trong kia giường thật lớn thật lớn, chăn mềm thật mềm, nằm trên đó rất ấm áp, rất thoải mái.

Dương yêu Nhi bất tri bất giác liền bỏ tay Xuân Sa ra, chính mình bước chân hướng Hàm Xuân Thất mà đi.

Đám người Xuân Sa một mực đuổi kịp, chỉ chốc lát sau, bọn họ liền tới trước cửa.

Người gác ngoài cửa nhận ra Dương yêu Nhi, một tiểu thái giám bước lên trước cung kính khom người, nói: “Dương cô nương” bộ dáng thập phần quy củ kính trọng.

Đám người Xuân Sa không khỏi kinh ngạc.

Trong cung Thái Hậu, không cần Đường Tâm Điện bên này làm chuyện quan trọng. Nhưng bọn hánthường ở trong cung làm việc, kỳ thật sợ Đường Tâm Điện, cảm thấy Đường Tâm Điện một thái giám cung nữ đều uy nghiêm, đều là đỉnh uy thế của hoàng đế, làm cho người ta sợ hãi. trên thực tế, Đường Tâm Điện, chính xác là địa vị trên cao.

hiện giờ thấy những người này, đối với Dương cô nương một mực cung kính, ngược lại bọn họ cảm thấy kinh dị kỳ quái.

Trùng hợp lúc này Lưu ma ma bên trong đi ra.

Nàng thấy đoàn người Dương yêu Nhi, cũng cảm thấy kinh ngạc: “cô nương làm sao lại tới?”

Yến Hi Đường ở phía tây sau tấm cung Đường Tâm Điện, nói dài với Hàm Xuân Thất ở bên cạnh, thật sự rất gần.

Nếu không như thế, Dương yêu Nhi chỉ sợ còn chưa đi tới Hàm Xuân Thất, đã bị thị vệ cung nhân cản lại.

Dương yêu Nhi nói: “Nhìn một cái.”

Lưu ma ma nhin cười không được: “cô nương đến xem cái gì?”

Có lẽ là chính miệng Hoàng Thượng nói Dương cô nương như trẻ con rất giống nhau, Lưu ma ma nói cùng với nàng, không tự giác thật sự đem nàng giống tiểu hài tử.

“Nhìn. ....” Dương yêu Nhi dừng một chút, lại như thế nào cũng không biết nên như thế nào đi tìm từ hình dung, vì thế ghen nửa ngày, chỉ ghen ra một chữ: “hắn.”

trên mặt Lưu ma ma tươi cười càng nhiều, nàng cười hỏi: “cô nương là tới gặp Hoàng Thượng?”

Dương yêu Nhi nhớ lại một chút.

Ngày ấy, những người đó giống như kêu hắn là “Hoàng Thượng”.

Nàng gật gật đầu: “ừ.”

“cô nương tới không khéo, Hoàng Thượng có ở đây”

“A.” Dương yêu Nhi ngược lại cũng không thất vọng, ánh mắt nàng đối tới đối lui, cuối cùng bị một chỗ thêm đá hấp dẫn rồi đi.

Nguyên nhân chỗ đó cũng nghiêng nghiêng mọc ra một đóa hoa đại.

Dương yêu Nhi cúi đầu nhìn nhìn trong tay chính mình, lại nhìn khe đá, do dự.

Lưu ma ma nhìn theo tấm mắt nàng, thấy trong tay Dương yêu Nhi nắm chặt hoa, cười nói: “cô nương thích hoa?”

Dương yêu Nhi không lắc đầu, cũng không gật đầu, chỉ là nhìn chăm chăm hoa đại. Lúc này gió nhẹ nổi lên, đóa hoa liền theo gió lắc lư. Thú vị.

“cô nương muốn ở chỗ này chờ Hoàng Thượng sao?” Lưu ma ma lại hỏi.

Dương yêu Nhi nghĩ nghĩ, lúc này mới gật đầu. Nàng đi đến thềm đá kia, ngồi xuống.

Đám người Xuân Sa sớm có thói quen là nàng sẽ như vậy, chỉ là không nghĩ tới Dương cô nương ở chỗ này cũng dám tùy ý như thế, cuống quýt tiến lên, nói: “cô nương lớt rồi ngồi.”

Lưu ma ma vẫy tay gọi một tiểu cung nữ tới: “đi lấy cái đệm tới, đừng để Dương cô nương bị lạnh.”

“Dạ, ma ma.” Tiểu cung nữ vội xoay người đi lấy cái đệm.

Còn không đợi tiểu cung nữ đem cái đệm tới, Hoàng Thượng ngược lại tới trước.

Tiêu Dặc chậm rãi bước tới.

Khuôn mặt hắn anh tuấn bị vẻ âm trầm bao phủ, mặt mày đều tiết ra vài phần kiên quyết, như sắt đá, hiển nhiên tâm tình không được tốt.

Nhưng chờ hắn đi đến gần, đáy mắt Tiêu Dặc xẹt qua một tia kinh ngạc.

“Hoàng Thượng” Các cung nhân phục hồi tinh thần lại, sôi nổi quỳ xuống hành lễ.

Chỉ có Dương yêu Nhi còn ngồi ở thềm đá, nghe thấy người khác “miệng hô” Hoàng Thượng, nàng mới bỗng dưng ngẩng đầu lên, yên lặng nhìn Tiêu

Đặc, đáy mắt bắn ra ánh sáng kinh người, thật giống như.....

thật giống như nàng ngồi ở chỗ này, đợi hắn thật lâu rồi cuộc chờ tới lúc hắn trở về.

Tiêu Đặc không tự giác mà cất bước đi lên trước.

Chờ phục hồi tinh thần lại, hắn đã ở trước mặt Dương yêu Nhi đứng yên.

Dương yêu Nhi nhìn chăm chăm Tiêu Đặc, giờ tay, đem bó hoa nhãn dúi, roi rớt tan tác, nhét vào trong tay Tiêu Đặc: “Cho.”

Tiêu Đặc: “Cho trăm?”

Dương yêu Nhi cũng không nói lời nào, chỉ là tay nàng còn nắm ở lòng bàn tay hắn

Tiêu Đặc cúi đầu thoáng nhìn

hoa màu trắng hồng, nở trắng hồng, xinh đẹp, có lẽ hái trên đường bị nàng làm hỏng chút ít, nhưng cũng đâu không được vẻ đẹp của bản thân. Tựa như nàng giống nhau.

Tiêu Đặc nắm chặt bàn tay, cũng đem tay của Dương yêu Nhi cầm luôn.

Tay nàng tinh tế mềm mại.

Tiêu Đặc chưa từng có sờ quá một đôi tay nào như vậy.

Nhưng Dương yêu Nhi liền rút tay mình về thật mau, nàng chống bậc thang đứng lên, giống như muốn đi theo Tiêu Đặc vào bên trong.

Tiêu Đặc cũng không cản, chỉ là nắm chặt cành hoa, đi ở đằng trước.

một bên đi vào trong, hắn một bên nói: “Lấy bình hoa cúc lê sơn thủy văn.” hắn đem cành hoa đưa cho tiểu thái giám, nói: “Cắm vào.”

Tiểu thái giám đứng dậy, đôi tay tiếp nhận cành hoa.

Nhưng Dương yêu Nhi lại nóng nảy, nàng bước nhỏ bước nhanh tiến lên, đem hoa đoạt trở về, còn không đợi tiểu thái giám kia phản ứng lại, liền nhét vào tay Tiêu Đặc.

Tiêu Đặc: “Muốn trăm cầm?”

Dương yêu Nhi chỉ nghiêng đầu nhìn hắn, không nói lời nào. Nhìn giống như là ủy khuất.

Tiêu Đặc nắm chặt ngón tay, đem hoa kia nắm chặt ở trong tay: “Vậy trăm sẽ cầm lấy.”

Xuân Sa sớm nghe Hoàng Thượng phân phó cắm vào bình hoa cúc lê sơn thủy văn, tiểu thái giám đôi tay đón hoa, liền bắt đầu ngất đi.

Trời ạ!

Chỉ là nàng tùy tay bẻ tới a!

Như thế nào cũng tuyệt đối không nghĩ tới, cành hồng không chịu nổi 1 bông hoa, còn có thể được đãi ngộ như vậy!

Mà Hoàng Thượng một lần nữa nắm lấy cành hoa kia, Xuân Sa càng muốn ngất đi rồi.

Trời a!

Cành hoa kia lảo lộn như vậy, cánh hoa càng ít a!

Sao có thể lại để cho Hoàng Thượng tự mình cầm?

Tác giả có lời muốn nói: một chi tam sinh hữu hạnh có thể bị hoàng đế nắm chặt ở trong tay hoa nhi.

-

Cung điện đều tham khảo Minh triều cổ cung, Hàm Xuân Thất là nơi tiểu hoàng đế ở, là sau tam cung Dưỡng Tâm Điện, Yến Hi Đường là Dưỡng Tâm Điện Tây Nhĩ phòng.

Bạn đang đọc truyện *Cầm Ly Tiểu Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11

Cũng không cần người tiếp đón, Dương yêu Nhi liền theo Tiêu Dặc đi vào trong.

Tiêu Dặc cúi đầu hít ngửi mùi trên người, dường như không thích, liền giang hai tay, để cho cung nhân đôi xiêm y mới.

Bọn người Xuân Sa tự nhiên tránh lui ra ngoài cửa, chỉ có Dương yêu Nhi còn nhìn chăm chăm lưng Tiêu Dặc. Lư ma ma cũng không nhắc nhở nàng, khiến cho nàng đứng ở đó, thần thái ngốc ngốc, nhìn thật phần thú vị.

Tiêu Dặc rất nhanh thay xong quần áo.

hắn mặc Huyền Y huân thường, phía sau lưng may tinh thần núi vắn, liền rơi vào đáy mắt Dương yêu Nhi, chỉ có bốn chữ hình dung —— "Đẹp mắt cực kỳ".

Dương yêu Nhi tự nhiên nhìn không chuyển mắt.

Chỉ là một thoáng chốc, Tiêu Dặc liền xoay người, chính dò xét ánh mắt Dương yêu Nhi.

"một mực ở chỗ này xem cái gì?" hắn hỏi.

"Xem." Dương yêu Nhi dừng một chút, "Đẹp mắt."

Đoạn đối thoại này sao mà quen thuộc!

Lúc trước Dương yêu Nhi đã nói qua nhìn hắn, hắn đẹp mắt.

Lúc này vẫn là nhìn hắn?

Tiêu Dặc nhìn chăm chăm khuôn mặt Dương yêu Nhi, thần sắc nàng tự nhiên, một đôi mắt xinh đẹp đầy chân thành, tất nhiên là không có nói dối. Dương yêu Nhi, một kẻ ngốc, chắc là sẽ không nói dối.

Tiêu Dặc đáy mắt âm trầm dần dần thối lui.

"Hôm nay làm sao đến nơi này?"

Ngoài cửa Xuân Sa nghe vậy, không khỏi run run, sợ hoàng thượng trách tội.

Ở trong Dương yêu Nhi nói: "đi một vòng."

Tiêu Dặc nhớ tới lời nói của Lư ma ma, nàng luôn là ở trong Yến Hi Đường, ngồi xuống chính là một ngày.

hắn lại hỏi: "đi đến chỗ nào rồi?"

Dương yêu Nhi tất nhiên là không biết đường đi, nhưng nàng lại nhớ lời nói của Xuân Sa, nàng nghĩ nghĩ nói: "Hàm Xuân phòng." Còn có một con đường, Xuân Sa chưa nói con đường đó gọi là gì.

Tiêu Dặc chỉ cho rằng nàng trực tiếp đến Hàm Xuân phòng.

hắn hỏi: "Còn đi ư?"

Dương yêu Nhi lắc đầu, nhắc váy, lộ ra hai phía dưới thêu mặt trăng thỏ ngọc, nói: "Mệt, đau."

Lư ma ma nghe vậy, vội để tiểu cung nữ đi lấy thêu đơn đến, đặt ở phía sau lưng Dương yêu Nhi: "cô nương nhanh ngồi xuống nghỉ ngơi một chút."

" Bao lâu?" Tiêu Dặc đột nhiên hỏi Triệu Công Công.

Triệu Công Công quy củ đáp: "Hoàng thượng, giờ Thân canh ba."

Tiêu Dặc gật đầu: "Cho nàng ở trong này chơi một lát thôi." nói xong, Tiêu Dặc mới xoay người đi.

Ngoài cửa Xuân Sa thở dài nhẹ nhõm một hơi, lòng nói ngốc cô nương này cũng là ngốc có phúc.

Lư ma ma được lệnh, liền chủ động hỏi Dương yêu Nhi: "cô nương muốn chơi cái gì?"

Dương yêu Nhi vừa mười chín, trước khi đến kinh thành, chỉ tiếp xúc với một mẫu ba phần đất, trong viện trừ hoa cỏ chim chóc, chính là gia cầm, cùng nàng ngồi xuống chính là một ngày.

Nàng chưa thấy qua món đồ chơi nào, cũng không biết có món đồ chơi gì.

Dương yêu Nhi chỉ mờ mờ nhìn Lư ma ma.

Lư ma ma tuổi không nhỏ, nàng lúc 13 tuổi vào cung, đến bây giờ, lúc trước thân nhân đều không ở đây. Nàng lại không có con cái của mình. Nay thấy Dương yêu Nhi, chợt cảm thấy mềm lòng trĩu mến.

Nàng liền hiền hoà nói: "cô nương chờ một chút, lão nô đi lấy cho cô nương."

Dứt lời, Lư ma ma liền dẫn tiểu cung nữ, tự mình đi lấy.

Chỉ là lúc tiên đế còn trong cung con nối dõi đơn bạc, mà nay tân hoàng tuổi còn trẻ, lại chưa lập gia đình nạp phi, trong cung thì càng không có hài tử. Món đồ chơi... Tất nhiên cũng không nhiều.

Lư ma ma miễn cưỡng vờ vết một lần, mới miễn miễn cưỡng vờ vết đầy một cái hộp.

Nàng đem hộp đến trước mặt Dương yêu Nhi, nắp đẩy mở ra, bên trong bày chuồn chuồn tre, ngọc lưu ly hạt châu, dây tơ hồng, có tấm bảng gỗ khắc tranh... Đủ mọi màu sắc, lập tức liền hấp dẫn ánh mắt Dương yêu Nhi.

"cô nương chọn bản thân chơi đi." Lư ma ma thấy hộp bày ra không tốt, còn khiến cho người ta dịch cái bàn nhỏ lại.

Sau đó Dương yêu Nhi liền dựa vào cái bàn kia, đổ ra chơi.

một người ở bên ngoài chơi hạt châu, dây tơ hồng.

một người ở trong đọc sách.

Chớp mắt đến giờ Dậu canh ba.

Xuân Sa ở bên ngoài chờ. cô nương đi vào lâu như vậy, bên trong ngay cả âm thanh cũng không có, cũng không biết là hoàn cảnh gì. cô nương sẽ không chọc giận hoàng thượng?

Ngay tại thời điểm Xuân Sa miễn man suy nghĩ, nghe được bên trong dần dần có động tĩnh.

Tiêu Dật đi ra bên ngoài, hẩn cúi đầu thoáng nhìn, bắt gặp Dương yêu Nhi nằm sắp nằm ở trên bàn, ngoan ngoãn chơi hạt châu. Hạt châu kia là làm lưu ly, trong suốt, hiện ra ánh quang. Dương yêu Nhi vươn ra tề tề ngón tay, đẩy hạt châu đánh tới đánh tới.

Tiêu Dật buông mi nhìn lướt qua ngón tay nàng, liền dời đi ánh mắt: "Bày thiện đi."

"Dạ" Triệu Công Công theo bên cạnh lên tiếng trả lời.

Bởi vì là thường cố định thời gian dùng bữa, cho nên Ngự Thiện phòng động tác cực nhanh, chỉ chớp lát sau đồ ăn liền đưa tới.

Xuân Sa ở bên ngoài ghen hống nhìn trần trời.

Chẳng lẽ hôm nay cô nương muốn ở chỗ này, cùng hoàng thượng dùng bữa?

"Chân còn đau không?" Tiêu Dật lấy đi ít hạt lưu ly trước mặt Dương yêu Nhi, hỏi.

Dương yêu Nhi lúc này mới ngửa đầu nhìn hẩn, sau đó gắt gao nhìn thẳng hạt châu trong lòng bàn tay hẩn, ngoài miệng ngược lại ngoan ngoãn nói: "Đau."

Tiêu Dật nghĩ, người ít đi đường, hôm nay đi một trận, cũng khó tránh khỏi đau.

hẩn nói: "Hôm nay bữa tối liền bày tại nơi này đi."

trên mặt Triệu Công Công lóe qua một tia kinh ngạc, lập tức gật đầu nói: "Dạ."

Rất nhanh tại Hàm Xuân phòng bên trong bày thiện, đồ ăn dọn xong, mùi thơm thẳng tấp hướng mũi Dương yêu Nhi mà chui vào.

Dương yêu Nhi rất nhanh liền quên mất những lưu ly hạt châu, nàng đứng lên, đến gần nhìn chỗ bày thiện.

Quả nhiên như trẻ con bình thường, trong chớp lát bị cái này hấp dẫn, trong chớp lát bị cái kia hấp dẫn.

Cung nữ đỡ Dương yêu Nhi qua bên cạnh bàn ngồi xuống, mà Tiêu Dật cũng đã ngồi xuống.

"Dùng đi." Tiêu Dặc nâng cằm nói.

Dương yêu Nhi cầm chiếc đĩa, ngoan ngoãn ăn. Thời điểm ăn, hai mắt tựa hồ tỏa ánh sáng.

Lại được ăn đồ ăn ngon như vậy!

Dương yêu Nhi liếm liếm môi, hết sức thỏa mãn.

Tiêu Dặc vốn còn nghiêm túc dùng thức ăn của mình, nhưng chưa ăn bao nhiêu, hần liền mất khẩu vị.

hần không khỏi quay đầu nhìn về phía Dương yêu Nhi.

Nàng ngược lại ăn được rất là nghiêm túc, lúc nhai nuốt hai gò má phồng lên, bên miệng không có đồ ăn thừa, tướng ăn rất đẹp mắt, nhìn qua cũng thật sự tốt. thật giống như nàng ăn cái gì long tùy phượng thịt bình thường.

Tiêu Dặc lại cầm lấy chiếc đĩa, cũng nghiêm túc ăn.

Đáng lý có thể chấm dứt bữa tối, hôm nay lại sinh thêm ăn nửa canh giờ.

Dương yêu Nhi dùng xong cơm, tiếp nhận trà tiêu thực cung nữ đưa tới, từng ngụm nhỏ uống sạch sẽ.

Tiêu Dặc trong đầu bỗng dưng toát ra một câu, nàng không giống con thỏ.

Con thỏ so nàng yếu ớt hơn, ăn cỏ đều chọn lựa hai ba miếng.

Tiêu Dặc ánh mắt rơi trên người Dương yêu Nhi, nàng ngáp nhỏ một cái.

Ăn thật no, sẽ có mệt mỏi.

Đây cũng là một trong những nguyên nhân khi Tiêu Dặc dùng bữa sẽ không dùng quá nhiều. hần không có thói quen xuất phát từ bản năng mệt mỏi đánh tới, lúc đó khiến cho người trở nên không thanh tỉnh.

"Đưa nàng trở về Yến Hi Đường." Tiêu Dặc nói.

Lưu ma ma liền đỡ Dương yêu Nhi đứng dậy, đem nàng ra bên ngoài.

Dương yêu Nhi tất nhiên không hiểu được hành lễ, Tiêu Dặc cũng không tính toán với nàng, nhìn chăm chăm bóng lưng nàng một lát, liền đứng dậy đi.

Lưu ma ma đem Dương yêu Nhi ra khỏi cửa, liền giao cho bọn người Xuân Sa.

Xuân Sa gặp cô nương trên mặt đầy mệt mỏi, cảm thấy gấp gấp đưa người trở về nghỉ, chỉ vội vàng cùng Lưu ma ma nói hai câu, ôm lấy Dương yêu Nhi mà đi.

Ra khỏi Hàm Xuân phòng, lúc mắt nhìn xuống bậc thang, Dương yêu Nhi đột nhiên dừng bước, sau đó cúi người, đem đóa tiểu hoa đại ở khe đá hái xuống.

Ý nghĩ trong đầu Xuân Sa lưu chuyển.

—— nàng cảm thấy như thế nào, hôm nay cô nương đưa hoa cho hoàng thượng, là vì dùng đóa hoa kia, đổi tiểu hoa đại bên ngoài Hàm Xuân phòng?

Tác giả có lời muốn nói: tiểu hoàng đế: Nàng từ Yến Hi Đường trực tiếp đến Hàm Xuân phòng xem thăm.

yêu Nhi: Thức ăn nơi này ăn ngon thật.

Tiểu hoàng đế: Nàng đưa hoa cho thăm.

Xuân Sa: 3>∠)_ chân tướng không thể nói.

Bạn đang đọc truyện *Cảm Lý Tiểu Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 12

Tiêu Chính Đình đi qua khuyên bảo, thái hậu cuối cùng đem ý nghĩ đặt vào chuyện chính, vì thế xuống ý chỉ, còn làm bộ như hết sức hào phóng, công hiến một chút tâm tư, giao trách nhiệm Lễ bộ cần phải chuẩn bị tốt đại điển phong hậu.

Bầu không khí trên triều đình vốn căng thẳng, chợt biến đổi.

Thái hậu xuống chỉ, Lễ bộ cũng liền trở nên bận rộn, bỏ chút tâm tư.

Trong khoảng thời gian ngắn, phẳng phai cả nước trên dưới đều sôi nổi ngóng trông phong hậu đại điển.

Lúc này Lý Thiên Cát mới chậm rãi trở về kinh thành, chỉ là gia quyến của hắn còn lưu lại Dân trạch huyện, việc này là thái hậu giao phó, giao trách nhiệm hắn coi chừng người nhà Dương yêu Nhi, tương lai có lẽ dùng đến.

Lý Thiên Cát có thể có ngày hôm nay, toàn bộ là thái hậu cho, đương nhiên không dám cự tuyệt.

Lý Thiên Cát đến ngoài cửa Lý phủ, tất cả mọi người đã ở đó chờ.

Mẹ của hắn, huynh trưởng cùng nhau chào đón, lại thấy Lý Thiên Cát xoay người phát phát tay, vì thế liền có nha hoàn nhắc màn cửa phía sau hai chiếc xe ngựa.

Nhìn chăm chú, 2 cô nương trẻ tuổi, tuổi chừng mười lăm mười sáu tuổi, vẻ mặt sợ hãi. Phía trước một bộ dáng đoan chính, mặt mày ôn nhu. Phía sau một bộ dáng mềm mại nhu nhược, giữa mày có chứa thái độ phong lưu.

Mấy chị dâu Lý Thiên Cát lúc này xụ mặt nói

"Tiểu thúc đi một chuyến Dân trạch huyện, làm sao còn mang theo mấy nha đầu nhỏ tuổi trở về?"

Lý gia cũng không thiếu nha hoàn, tuổi trẻ dung mạo xinh đẹp so ra đẹp hơn, cho nên mấy huynh đệ Lý gia nạp không ít thông phòng, chơi nha đầu. Riêng việc này trong phủ đã đủ nhức đầu, Lý Thiên Cát còn dẫn người trở về!

Lại gặp Lý Thiên Cát mỉm cười, nói: "Đây là đưa vào trong cung."

Mấy vị tâu tâu lúc này mới thu lại thần sắc.

Vào cửa, Lý lão phu nhân thấp giọng hỏi: "Thái hậu giao phó?"

Lý Thiên Cát gật đầu.

"Kia người lúc trước kia..."

Lý Thiên Cát lắc lắc đầu, mặt lộ vẻ ba phần đáng tiếc: "Người lúc trước kia rốt cuộc chỉ là kẻ ngốc, nghe nói sau khi nàng vào cung không có động tĩnh, nghĩ chắc không thể lấy lòng hoàng thượng. Nay đại điển phong hậu ván đã đóng thuyền, thế cảnh không thể bỏ, đã như thế, vậy không bằng chủ động chút, mượn Khâm Thiên Giám bói toán che giấu, đưa mấy vị cô nương Dân trạch huyện vào. Tính ra có ba người thông minh lanh lợi được sủng thì có thể cho nương nương sử dụng."

Lý lão phu nhân thanh âm ép nhỏ hơn, nói: "Đằng trước kia sinh ra bộ dáng như vậy, đều không được. Kia phía sau..."

Theo ánh mắt của nàng đến mà nhìn, đều biết đằng trước kia như ánh trăng, phía sau xinh đẹp cũng là xinh đẹp, lại bất quá chỉ là đom đóm sáng mà thôi.

"Ngày thường tuy đẹp, không hiểu tranh thủ tình cảm thì có ích lợi gì?" Lý Thiên Cát nở nụ cười, nói: "Hoàng thượng tuổi trẻ, trước nay chưa hiểu chuyện, nha đầu này chỉ cần hơi trải qua chỉ bảo, tự nhiên có thể mê hoặc tiểu hoàng đế."

Lý lão phu nhân không tin, Lý Thiên Cát lại lần nữa cười nói: "Đều là nam tử, nhi tử hiểu rõ nhất bất quá việc này..."

Xuất thân hoàng thất, trải qua hiểu biết đều cực sớm, trong lịch sử hoàng đế, bao nhiêu người mười hai mười ba tuổi liền "ăn mặn^^", về sau tự nhiên như vậy liền sa vào sắc đẹp, bỏ bê việc đất nước, không cần vài năm ép buộc xuống, thân mình đã bị vết sạch.

hắn muốn nói, hiện nay mới đưa người đến bên người tân đế, đã có chút quá muộn. Nếu là hắn, hắnsớm thừa dịp tân đế còn ngây thơ thì phái cung nữ hiểu biết đi hầu hạ. Cái gì mà hạ độc bằng chú thuật, cũng không bằng thủ đoạn mềm dẻo giết người lợi hại.

Đương nhiên, những lời này, Lý Thiên Cát không dám nói ra khỏi miệng.

Lại vì thái hậu làm một chuyện, Lý Thiên Cát tự nhiên thật sự rất cao hứng, đêm đó nghỉ buổi tối sẽ sùng ái tiểu thiếp trong phòng.

Chẳng qua là trước lúc ngủ, hắn khó tránh khỏi lại nghĩ tới vị cô nương Dương gia kia

Bộ dáng ngày thường thật làm cho lòng người ngứa ngáy.

một kẻ ngốc, chắc là bất làm cái gì thì làm cái đó. Đáng tiếc đưa vào cung, tiểu hoàng đế đâu hiểu được những việc này, tất nhiên sẽ không sủng ái

nàng, thật sự là thật sự đáng tiếc a...

Lý Thiên Cát mang về 2 nha đầu, một tên là Phương Thảo, một tên là Nhị Nhi.

Các nàng đều là vì nhà nghèo, bị cha mẹ bán qua đây. Lý Thiên Cát đặt cho các nàng tên mới, mang vào kinh thành. Phù trong lão ma ma dạy các nàng quy củ đã hai ngày. Hai người này chưa có đến chỗ như thế? Các nàng cảm thấy kinh hoàng cực, vì thế vào ban đêm khóc sụt sùi, ma ma sau khi biết, cực kì giáo huấn một phen.

Chịu đựng như thế bốn năm ngày, mới bị đưa vào cung.

So sánh với lúc trước Dương yêu Nhi không hề có cảm giác, các nàng biết nơi này là hoàng cung.

Hoàng cung a...

Đây chính là chỗ ở của thiên tử!

2 nha đầu đi theo một bên đi vào trong, còn một bên run run.

Người Vĩnh An Cung nhìn nhử mày.

Thực tế còn mắng: "Còn không bằng một kẻ ngốc đâu."

Nhị Nhi lúc này mới cẩn thận ngẩng đầu, hỏi: "Ngốc, kẻ ngốc? Là, là kia dương, Dương gia sao?"

"Đúng."

Dương yêu Nhi bị mùi dấm bát hương của Dân Trạch chế cười, hai người này cảm thấy tuy rằng sợ hãi thật sự, nhưng vừa nghe kẻ ngốc cũng ở đây được, lúc này buông xuống sợ hãi.

Cũng không thể nào so ra không bằng kẻ ngốc...

Biết lúc này người đến không phải người ngu, thái hậu mới vừa lòng từ bi đem các nàng gọi đến trước mặt, cẩn thận quan sát một phen.

Thái hậu nhăn lại mày, chỉ vào Phương Thảo nói: "Mặc thứ gì? Lý gia chưa cho nàng rửa mặt chải đầu trang điểm sao? một bộ cô nương thôn dã! Thô bỉ không chịu nổi!"

Dứt lời, lại chỉ vào Nhị Nhi: "Đây là nông gia ra sao? Nhìn như là trong thanh lâu kỹ viện! Giả bộ nhu nhược như vậy làm cái gì?"

Từ Ma Ma lúc này mới bước lên một bước, khuyên nhủ: "Nương nương, Lý đại nhân chính là đặc biệt chọn hai người như vậy. Nam nhân này, thích nhất không phải là hai kiểu nữ nhi này sao?"

Thái hậu lúc này mới áp chế khinh thường trong lòng.

"Ma ma nói cũng có đạo lý, tóm lại so với kẻ ngốc kia mạnh hơn." Thái hậu dừng một chút, thuận tay từ trên bàn lấy một nén bạc, ném xuống.

Nén bạc ùng ục lăn đến bên chân Phương Thảo.

"Cầm đi, ai gia thưởng cho ngươi."

Phương Thảo ánh mắt đều nhìn thẳng.

Nàng khó khăn chảy nước miếng, kích động đến mức cả người run rẩy.

Nàng cả đời này, chưa thấy qua nhiều bạc như vậy!

Muốn biết được các nàng bị nhà đem đi, xem như bán, cao nhất cũng là một hai lượng bạc.

Phương Thảo quỳ rạp trên mặt đất, thật nhanh đem nén bạc giấu ở trong ngực.

Bộ dáng này có thể xem như lấy lòng thái hậu, nàng nở nụ cười, nói: "thật là một hài tử ngoan, ngày sau nghe theo ai gia nói là làm, đồ chơi này tất nhiên cũng sẽ nhiều lên."

nói xong, nàng lại ném cái gì đó xuống, gọi Nhị Nhi đến nhặt lên.

Đó là viên trân châu.

Nhị Nhi so với Phương Thảo còn kích động hơn

Kiến thức của nàng so với Phương Thảo nhiều hơn 1 chút, nàng từng nghe người ta bàn luận, trong kinh trần châu một viên bán trên trăm ngàn lượng, đều là quý nhân mới được dùng...

Thái hậu đem hai người đánh vào một phen như vậy, nhất thời hải lòng không ít, kêu người dẫn các nàng đi Đường Tâm điện.

Từ Ma Ma dẫn người tới tẩm cung của Đường Tâm điện.

Hai nha đầu này dọc theo đường đi đều đánh giá bốn phía, cả một đời các nàng cũng không có khả năng nhìn thấy cảnh tượng như vậy. Các nàng tròn to mắt, trên mặt thán phục sợ hãi cùng hâm mộ.

Nhìn thấy những thị vệ gác cửa, cung nhân, các nàng lại rút bả vai lại, tràn đầy sợ hãi.

Lúc này dẫn người vẫn là Tần ma ma, Tần ma ma trước đó vài ngày chịu nắng, lòng dạ không thuận.

Nàng không dám tắt Dương yêu Nhi, nay nghe nói Dân trạch huyện lại tới 2 cô nương nữa, liền đem cục tức này lên đầu 2 người mới này.

"Sợ hãi rụt rè! Đúng thẳng!" Tần ma ma lạnh lùng nói.

Phương Thảo cùng Nhị Nhi sợ tới mức cả người run lên, tại bậc thang bên ngoài quỳ xuống.

"Ma ma tha mạng." Các nàng rất là thông minh, nước mắt đều nhanh trào ra.

Từ Ma Ma liếc các nàng một chút.

Tay chân luống cuống, tâm tính yếu kém.

Trùng hợp lúc này Lưu ma ma nghe thấy âm thanh, liền xốc rèm, đi ra, thấy 2 nha đầu bên ngoài đang quỳ, nàng nhíu mày âm thanh lạnh lùng nói: "Tranh cãi ầm ĩ cái gì? Tại sao đem 2 nha đầu này tới đây?"

"Thái hậu nương nương lệnh ta đưa tới, hai người này cũng là Lý đại nhân tìm thấy từ Dân trạch huyện."

Lưu ma ma không thích nói: "Lúc trước không phải đã đưa tới sao?"

"Hoàng thượng long thể làm trọng, Lý đại nhân vì cẩn thận, lại tìm hai người vào cung."

Chỉ chớp lát sau, hoàng thượng kêu tiểu thái giám tới hỏi.

Giống như ngày ấy Dương yêu Nhi gặp mặt hoàng thượng.

Tần ma ma đang muốn gọi hai nha đầu này bái hoàng thượng, liền nghe phía sau một trận tiếng bước chân đến gần.

Lưu ma ma quay đầu nhìn lên, gặp Dương yêu Nhi đứng ở bên ngoài, hơi hơi nghiêng đầu, hướng bên trong mà nhìn. Việc này cung nhân hầu hạ Hàm Xuân phòng, cũng quen thói quen này của vị Dương cô nương, cho nên thần sắc tự nhiên, vẫn không quát bảo nàng ngưng lại.

Lại nhìn lên.

Dương yêu Nhi trong tay còn giữ cành hoa, cùng một dạng với lần trước, cũng không biết là hái hoa từ đâu.

Tiểu thái giám xoay người đi về gặp hoàng thượng, rất nhanh, hần lại đi ra, nói: "Hoàng thượng nói, vào đi."

Tần ma ma trên mặt vui vẻ, đối với Phương Thảo, Nhị Nhi mới nói: "Còn thất thần làm cái gì? Gọi các người đi vào kia."

Tiểu thái giám nhanh chóng cắt ngang lời nàng: "không phải. Hoàng thượng nói là, Dương cô nương vào đi."

Tác giả có lời muốn nói: có so sánh, mới biết được yêu Nhi trân quý.

Bạn đang đọc truyện *Cẩm Lý Tiểu Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13

Tất cả mọi người đều là ngẩn ngơ.

Mời Dương cô nương?

Phương thảo, Nhụy Nhi nghe thấy ba chữ như vậy, lập tức liên tưởng đến kẻ ngốc kia, thật ra trong lúc nhất thời các nàng quên mất quy cũ, nơi này mang cho người khác cảm giác áp bách, các nàng thực sự muốn kẻ ngốc kia đi, hiện giờ là cái bộ dáng gì.

Vì thế các nàng vội vàng quay đầu lại, lần này nhìn, các nàng liền ngây dại.

không phải bánh ngọt, áo vải thô bụi bẩn, càng không có dáng vẻ quê mùa của bánh quai chèo.

Nàng ăn mặc sạch sẽ, hơn nữa nhìn xiêm y thấp phần sang quý, áo trên thúy sắc, dưới váy màu xanh nhạt, nàng mặt mày phúc họa tinh tế, thanh lệ động lòng người nói không nên lời.

Tuổi nàng so các nàng còn muốn lớn hơn chút, nhưng nàng nhìn lại giống thiếu nữ vừa đủ, đứng ở nơi đó thật chọc người.

Đây chính là kẻ ngốc Dương gia kia?

Đây là Dương yêu Nhi?

không có khả năng!

Phương thảo, Nhụy Nhi đáy mắt đầu tiên là choáng váng, làm như bị bộ dáng Dương yêu Nhi nhìn đến mê man, nhưng tiếp theo liền chuyển khiếp sợ, ánh mắt ghen ghét, cuối cùng như ngừng lại ở biểu hiện trên.

Các nàng nhìn tới dạng Dương yêu Nhi này.

Các nàng nghĩ thầm, một kẻ ngốc đều có thể như vậy, huống chi là các nàng? Các nàng có thể so với nàng thông minh hơn nhiều!

Kẻ ngốc như vậy có thể được như vậy, các nàng cũng có thể được sao?

Phương thảo, Nhụy Nhi nhìn mấy người đi theo phía sau Dương yêu Nhi, một cái hai cái ba cái bốn cái..... Có cung nữ có thái giám, bọn họ đều là hầu hạ một mình Dương yêu Nhi. Nhiều hiếm lạ a, từ trước ở Dân Trạch huyện Dương yêu Nhi cả ngày bị nhốt ở trong sân, không được đi đâu. Còn có người chăm sóc trong lòng, nói nàng ở nhà bản thân đất trong quần cũng không biết dọn dẹp..... Nhưng nàng xoay mình biến đổi, có nhiều người hầu hạ như vậy. Những người này ăn mặc so với các nàng quý giá hơn, trên mặt tràn đầy thuộc về kinh thành, thuộc về khí thế hoàng cung.

Điều này làm cho hai người Phương thảo lại co rúm, lại cảm thấy ghen ghét.

Các nàng cũng muốn nhiều người hầu như vậy, cũng muốn có xiêm y trang sức xinh đẹp..... Cũng hy vọng có thể nhìn thấy chân long thiên tử, một nhân vật giống với truyền thuyết, người dân thấp hèn Dân Trạch huyện cả đời cũng không thấy được thượng Hoàng Thượng!

Lúc này không khí có chút xấu hổ.

Tần ma ma nghiêm mặt, chụp phương thảo, Nhụy Nhi vỗ hai bàn tay, trách mắng: “Quay đầu nhìn cái gì nhìn? Quý nhân là người các ngươi có thể nhìn?”

Dương cô nương ở trong tầm diện của Hoàng Thượng quá 1 đêm, về sau còn liên tiếp ở lại mấy ngày, việc Tần ma ma trong lòng không thích, nhưng nàng cũng biết, dựa theo quy củ trong cung, thừa sủng cũng không thừa sủng chính là khác biệt một trời. Về sau Dương cô nương đã là quý nhân, hai nha đầu phải quý này cũng chỉ là cô đại hoa đại ven đường, nàng tùy ý dẫn đi nhớ lấy.

Phương thảo hai người nghe vậy, cúi đầu, nhưng đáy lòng lại nổi lên sóng to gió lớn.

Quý nhân?

Dương yêu Nhi cũng có thể làm quý nhân?

Phương thảo cắn cắn môi, trong lòng hiển nhiên cảm thấy khuất nhục.

Nàng cùng Nhụy Nhi quỳ xuống, Dương yêu Nhi đứng ở nơi đó, giống như nàng chính là chủ tử của mọi người ở đây, tất cả mọi người đều thành nô bộc của nàng.

Dương yêu Nhi đều bị bọn họ trà dư tửu hậu chê cười, ai có thể nghĩ đến mới qua đi bao lâu, địa vị quan hệ liền đảo ngược!

Mặc kệ hai người này trong lòng không cảm lòng như thế nào, tiểu thái giám bắt đầu đi lặp lại một lần, nói: “Hoàng Thượng nói, mời Dương cô nương vào, chỉ một mình Dương cô nương đi vào.”

Lưu ma ma kịp phản ứng, đi tới trước mặt Dương yêu Nhi, nhẹ nhàng cầm tay nàng, nói: “cô nương, theo ta vào cửa.”

Dương yêu Nhi liền ngơ ngác cho nàng nắm đi vào.

Phương thảo hai người cũng chỉ có thể trơ mắt nhìn Dương yêu Nhi lướt qua các nàng, một bên tiểu thái giám vén màn lên, sau đó Dương yêu Nhi liền

bước vào màn bên trong đi.

Các nàng nguyên bản còn nâng đầu nhìn, nhìn thấy Dương yêu Nhi bộ dáng ngốc như cũ, trong lòng nghĩ quả nhiên vẫn là kẻ ngốc, cũng không thay đổi quá.

Chỉ là còn không đợi vui vẻ trong chốc lát, phía sau ma ma lại đánh đầu các nàng, lạnh lùng nói: “Quý nhân là người các ngươi có thể ngẩng đầu nhìn sao? Còn không mau cúi đầu! Cúi đầu đi mau!”

Phương thảo cắn răng, quy quy củ củ mà cúi đầu.

Lần này nàng dùng sức, ở đá xanh dập đầu tạo ra tiếng vang, đau đến nước mắt nước mắt nàng chảy ra, nhưng bên trong một chút động tĩnh cũng không, cũng không có tiểu thái giám xốc mành ra truyền lời.

Nhụy Nhi nước mắt cũng chảy ra, bất quá nàng không phải dập đầu, chỉ là bị dọa. Nếu không có Dương yêu Nhi ở phía trước, cũng không đến mức như thế, hết lần này tới lần khác cho kẻ ngốc ở phía trước đối nghịch, phía sau lại có ma ma một tiếng là một quý nhân, một cái tát một cái tát đánh xuống không lưu tình chút nào, Nhụy Nhi liền cảm giác được khuất nhục.

Thấy các nàng dập đầu, bên trong nửa điểm tỏ vẻ không có gì, Tần ma ma cũng biết không cần lưu lại.

Nàng hỏi cung nữ ngoài cửa, nói: “Hoàng Thượng có nói đem các nàng an trí ở nơi nào?”

Cung nữ lắc lắc đầu nói: “Nô tỳ không biết.”

Tần ma ma liền khó xử.

Cũng để ở Yên Hi Đường đi?

Nhưng đã có một Dương yêu Nhi, lại đem hai người qua, Dương yêu Nhi có giận dữ hay không, cáo trạng với Hoàng Thượng? Tần ma ma cũng không dám coi thường Dương yêu Nhi. Người này ngốc là ngốc, nhưng người nhìn nàng tiến cung tới nay có một chút thiệt nào sao?

Nếu không phải người này là kẻ ngốc, Tần ma ma sẽ hoài nghi trên người nàng có phải hay không có bùa chú gì, ví dụ như hút đi vận khí của người khác.....

Thấy Tần ma ma không lên tiếng, phương thảo cùng Nhụy Nhi trong lòng mừng thầm.

Các nàng không sợ quý, nhưng sợ không lấy lòng được người.

Các nàng quý gối không nhúc nhích ở đó, hận không thể đem lỗ tai kéo dài ra chút, để nghe bên trong nói gì đó. Đương nhiên, các nàng càng hận không thể chui vào.

Hoàng Thượng trông như thế nào?

Có phải hay không cùng Lý Lão gia giống nhau, ăn mặc ung dung hoa quý, trên người đều là thành trăm hơn? không không, có lẽ là trên vận lượng.

Hai cái nha đầu này, bởi vì thấy Dương yêu Nhi, trong đầu liền mặc sức tưởng tượng về sau sống như thế nào.

Mặc dù đang quý nhưng việc này cũng làm cho người ta sung sướng.

Mà cách một cái mành, nơi các nàng nhìn không thấy, Dương yêu Nhi tay chân nhẹ nhàng mà đi lên phía trước.

Lưu ma ma thấy nàng như làm trộm, nhìn không được cười: “Hoàng Thượng vẫn chưa ngủ, chỉ là nhắm mắt nghỉ ngơi, Hoàng Thượng nếu kêu người đi vào, chính là không sợ quấy rầy.”

Dương yêu Nhi không chút nào phát giác ra, nàng đem cành hoa nắm chặt gắt gao, chuyển qua bình phong, sau đó nhìn thấy Hoàng đế sau bình phong.

Tiêu Dặc lật xem một quyển sách.

Dương yêu Nhi biết rõ đó là sách, nhưng nàng lại không biết chữ, nàng chỉ là sùng bái mà nhìn quyển sách, sau đó lại sùng bái mà nhìn Tiêu Dặc.

Dương thị từng bên tai nàng nhắc mãi, đọc sách cỡ nào cỡ nào lợi hại, phu tử trên huyện cái gì cái gì là người lợi hại. .... Dương yêu Nhi nhớ không được đầy đủ lời Dương thị, nhưng “Lợi hại” hai chữ là nhớ kỹ.

Hiện tại đây mất nàng, “Hoàng Thượng” rất lợi hại.

Dương yêu Nhi là kẻ ngốc, tự nhiên không hiểu đến đạo lý thu liễm ánh mắt, nàng nhìn chằm chằm Tiêu Dặc nhìn đến không chớp mắt, Tiêu Dặc như thế nào lại không chú ý đến nàng?

Tiêu Dặc buông sách, sai người mở cửa sổ thông gió.

Lại vừa quay đầu, nhìn thấy Dương yêu Nhi lại mang theo hoa tới.

Tiêu Dặc tự dung nhớ tới mấy ngày trước đây để tiểu thái giám cắm hoa vào bình. Tựa hồ là bày ở bên trái ngăn tủ. Hắn nhìn lại.

Bình hoa cắm hoa, đã khô héo.

Các cung nhân cho rằng hắn rất là thích, cho nên không dám tự ý chủ trương thay thế, vẫn còn lưu tại chỗ đó.

Cho nên dương Dao Nhi là đặc biệt đem hoa mới cho hắn?

Dương yêu Nhi chậm rì mà đi ra phía trước, dùng ánh mắt kinh ngạc quét quét quyển sách, sau đó mới đem hoa trong tay đưa cho Tiêu Dặc.

Hôm nay thật ra không có trực tiếp đút vào tay.

Tiêu Dặc cúi đầu nhìn. Bạch hoa, hoàng nhụy, bộ dáng thanh lệ, mùi hương nhàn nhạt.

So với hoa lần trước có vẻ cao nhã nhiều.

Nàng còn biết hoa nào tốt xấu?

Tiêu Dặc biết nghe lời tiếp nhận cành hoa, nghĩ đi nghĩ lại cũng không biết nói cái gì cho tốt.

Vị đế vương này sinh hoạt kỳ thật cũng thiếu thốn thật sự, ít có cùng người như vậy qua lại, hắn dừng một chút, hỏi: “Ở lại nơi này cùng nhau dùng bữa?”

Dương yêu Nhi dùng sức gật đầu, đầy mặt chân thành rục rịch.

Bên ngoài này Phương Thảo ở đây cân nhắc một sự kiện.

Kẻ ngốc kia ngắt cành hoa vào cửa.....

Chẳng lẽ nàng dùng hoa lấy lòng thiên tử?

Tùy ý như vậy, có thể sao?

Tác giả có lời muốn nói: Phương thảo: Nếu không ta cũng thử xem?

Bạn đang đọc truyện *Cẩm Ly Tiểu Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 14

Phương Thảo, Nhụy Nhi cuối cùng bị an trí tại Hàm Xuân Thất, Hàm Xuân Thất phòng trống không nhiều lắm, các nàng chỉ có thể cùng hai cung nữ khác chen chúc một chỗ.

Hai nàng tuy rằng xuất thân hương dã, nhưng cũng có chút thông minh. Các nàng hiểu được, khoảng cách với thiên tử càng gần, tự nhiên cũng càng dễ dàng đón nhận thánh sủng. Lúc đến Vĩnh Yên cung các mama cũng đã dạy bảo cẩn thận, muốn các nàng dốc hết sức lực trụ lại bên cạnh hoàng thượng.....

Hiện giờ cũng không phải đã được giữ lại bên người rồi sao?

Các nàng thầm nghĩ, thật ra cũng không khó như trong tưởng tượng vậy, đương nhiên Dương yêu Nhi kia có lẽ làm không được.

Dương yêu Nhi cùng nơi này cách không biết bao nhiêu bức tường, khoảng cách không phải chỉ xa thôi đâu.

Tiêu Dặc không ràng buộc tâm hai người mới đưa tới, có năng lực tác dụng, chỉ cần một cái là đủ. Nhiều thêm hai cái nữa, cũng chỉ là trợ lực cho người khác.

Hắn đi đến Đường Tâm Điện Tây Ôn Các.

Hai cái nha đầu kia quỳ trên mặt đất, cùng với một đám cung nhân cung tiễn hoàng thượng. Các nàng không dám ngẩng đầu tùy tiện đánh giá, vì thế chỉ

có thể nhìn khi Tiêu Dặc đi thoáng qua, vạt áo lay động kia, trên vạt áo như thù chỉ vàng tinh mịn, rất chói mắt. ....

Tiêu Dặc ở Tây Ngảo Các triệu kiến Văn Hoa Điện đại học sĩ Khổng Phụng Thành, người này xuất thân bản hàn, ở dân gian có chút danh vọng, tại triều đình cũng có tiếng ngay thẳng cô độc. Nhưng người có thể ngồi vào vị trí này, làm sao thực sự có thể chỉ sống ngay thẳng cô độc.

Khổng Phụng Thành đi lên phía trước nói một phen “Hoàng Thượng long thể có mạnh khỏe” “Thần gần đây có đọc một cuốn sách” này nọ phun nước miếng, sau đó lão đầu này mới dỗi đề tài, phen phán các quan viên trong triều không tuân tổ chế, dụng tâm kín đáo. ..., có vài tội trạng.

Lúc Tiêu Dặc tuổi còn nhỏ, nội các Đại học sĩ đã từng làm lão sư của hắn, cho nên hắn đối với Lỗ Phụng Thành hiểu biết rất sâu sắc. Đây là ưu thế của hắn. Trong mắt người khác bởi vì hắn không có nhà ngoại làm chỗ dựa, tuổi lại còn nhỏ, ngay cả hậu cung đều bị thao túng trong tay Thái Hậu, mà khinh thường hắn cho hắn thời gian, hắn cũng đã đem những người này đều sờ thấu.

Khổng Phụng Thành nói nhiều lời như vậy, bắt quả là muốn chứng minh có “bất tuân tổ chế” một chút.

hắn muốn ở trước mặt Tiêu Dặc nắm lấy công đầu. Dù sao tân đế tự mình chấp chính cũng không thể ngăn cản được, không trước mọi người bán một cái tốt. Chỉ là vào thời điểm lấy lòng, đều đánh vào tên tuổi đại nghĩa quốc gia, đều làm ra vẻ oán giận dâng trào bộ dáng.

Khi Huệ đế còn sống, đã bị đám thần tử dùng đủ loại thủ đoạn như vậy đùa giỡn xoay vòng, Tiêu Dặc cũng xem thấu triệt để, hiện giờ lại xem đại học sĩ biểu diễn, liền khó tránh cảm thấy không thú vị.....

Thậm chí còn có một tia phiến chán.

Tiêu Dặc không kiên nhẫn, nhưng lại đem tia không kiên nhẫn này giấu đi.

hắn chỉ di chuyển ánh mắt, dừng lại trên cái bình hoa cao nửa người trước bàn.

Bình hoa bên trong cắm toàn là tranh cuốn, nhưng không tìm thấy dấu tích của hoa cỏ. Rốt cuộc hoa cao như vậy rất khó tìm..... Cũng không biết hiện tại là giờ nào, chỉ sợ lại muốn đưa hoa tới cửa..... Hôm nay hái cái gì hoa? không thấy người, chẳng lẽ lại muốn ngồi ở bên ngoài bậc thang ngọc chờ? Có phải nên nói nàng không cần đem hoa tới, hoa kia không đến hai ngày liền héo, khô, xấu đến mức không nhìn ra bộ dáng lúc trước, chung quy nàng lẫn lộn như vậy, cũng phiền toái.....

Tiêu Dặc bên này tinh thần đều đã bay xa trăm trượng.

Bên kia Khổng Phụng Thành rốt cuộc diễn đến lòng đầy căm phẫn, quỳ xuống đất dập đầu, vang “bang bang”.

Tiêu Dặc lúc này mới đứng dậy vòng đến trước bàn, bắt chước mặt đầy phẫn nộ, lo lắng xen lẫn, lại cúi tay đem Khổng Phụng Thành nâng dậy: “Trẫm hiểu được lão sư là vì trẫm một lòng suy tính.....”

“Đây là bốn phận của thần.....”

Hai người lại một phen diễn màn tình cảm thăm thiết.

Thẳng đến khi Khổng Phụng Thành mở miệng, nói ra mưu đồ kế tiếp.

“Qua hai ngày nữa, thần liền sẽ thỉnh Hoàng Thượng tự mình chấp chính.....”

Kế hoạch này dĩ nhiên Khổng Phụng Thành trước kia đã chuẩn bị tốt, hắn cũng không chủ động nói, mà chờ Tiêu Dặc sắc mặt nôn nóng, vừa giận vừa lo, chủ động thỉnh giáo “lão sư có không biện pháp”, hắn lại bày ra vẻ mặt khó xử, giống như làm cái đại công hiến nói ra.

một canh giờ bất tri bất giác liền trôi đi.

Tiêu Dặc thật sự lười lại nghe Khổng Phụng Thành dong dài, hắn liền gọi Triệu công công tới hỏi: “Giờ nào?”

Triệu công công nói: “Hồi Hoàng Thượng, hiện giờ đã là giờ Dậu một khắc.”

Canh giờ không còn sớm.

Nàng lúc này có lẽ đang ngồi ở bậc thang, đợi hang nửa canh giờ.

Triệu công công lúc này lại nói: “Mới vừa rồi Vĩnh An Cung có sai người tới hỏi.”

Tiêu Dặc ninh đầu lông mày, lại vừa đứng lúc lộ ra vẻ bi phẫn, nhẫn nại. Khổng Phụng Thành thu bộ dáng này của hắn vào mắt, liền chủ động nói: “Thần cáo lui.”

Tiêu Dặc gật đầu, biểu lộ vài phần không đành lòng, nói: “Hôm nay vất vả lão sư.”

Khổng Phụng Thành liền nói “không dám”, sau đó mới lui ra.

Chờ ra khỏi Tây Ngã Các, Không Phụng Thành quay đầu lại liếc mắt một cái, mơ hồ thoáng nhìn qua cung nhân đứng bên ngoài, bộ dáng kiêu căng ngạo mạn, thật là người trong Vinh An Cung, hần thể này mới nhũ hạ mi.

Hậu cung không được phép tham gia vào chính sự.

Từ chuyện phong Hậu, đến chuyện hôm nay, bàn tay Thái Hậu thật sự quá dài. một lời không hợp, đến một chém liền chém một.

Tiêu Dặc biết rõ quyền lợi quan trọng, cho nên hần cũng hiểu rõ sẽ không có người vui khi cùng người khác chia sẻ quyền lợi.

Thái Hậu bị vây hãm trong thâm cung, ánh mắt thiên cận, nhưng chính nàng cũng đến cùng hần tranh giành quyền lực, huống chi những đại thần tay cầm thực quyền đó? Ai đều nghĩ đến Hoàng đế làm chủ, vậy tất nhiên đạt đến cái kết cục.

Thoải mái nhân cơ hội cấp cho Thái Hậu một cái hố, Tiêu dặc cũng hoàn toàn không cảm thấy sung sướng.

Đại khái từ lúc hần bắt đầu hiểu chuyện, hần liền rất khó khoái hoạt một lần.

“Truyền Ngự Thư Phòng bày thiện.” Tiêu Dặc nói.

Triệu công công cúi người hỏi: “Bày ở trong Ngã Các?”

“không, bày ở Hàm Xuân Thất.” nói xong, Tiêu Dặc dừng lại: “Hôm nay Dương cô nương đã đi?”

Triệu công công nơi nào biết cái này, nhưng làm cái nhân vật mặt mũi duy nhất bên người Hoàng Thượng, sao có thể mở miệng nói “nô tài không biết”, vì thế hần quay đầu, lập tức phái một cái tiểu thái giám đi nhìn.

Tiêu Dặc thấy thế lúc này mới án hạ người: “đi đi, trở về.”

“Là.” Triệu công công vội đi theo, thầm nhủ, ngày sau có phải hay không cần thận nhìn chăm chăm vị Dương cô nương kia? Ít nhất ở thời điểm Hoàng Thượng hỏi đến, còn có thể trả lời.

Dương yêu Nhi thật lại có đi Hàm Xuân Thất, trong tay cũng có cầm hoa, so sánh với trước kia cũng nhiều hơn. Bởi vì Xuân Sa nghĩ, trái phải cũng đưa cho Hoàng Thượng, một hai cành hoa cũng không thành được bộ dáng, cắm vào bình hoa cũng tẻ nhạt. Vì thế nàng liền tàn nhẫn, ngắt một nắm đưa cho Dương yêu Nhi, trông chờ Dương yêu Nhi đưa Hoàng Thượng lấy lòng.

Mặc dù vẫn là đem nguyên bản hoa của Hoàng Thượng cho Hoàng Thượng để tranh sủng, cảm thấy nơi nào quái quái.....

Hôm nay trên thềm đá Hàm Xuân Thất không có hoa đại, đầu tường chim chóc bay qua cũng không có, ngay cả Hoàng Thượng cũng không ở.

Dương yêu Nhi nhìn đồng nhìn tây một trận, cảm thấy không thú vị, liền cầm lấy một mớ hoa chuẩn bị trở về. Chỉ là không có đợi nàng đi, Phương Thảo cùng Ngự Nhi bất gặp nàng. Thấy Dương yêu Nhi trong tay lại cầm hoa, Phương Thảo tâm tư khẽ động, đi về phía trước, cười nói: “yêu Nhi còn nhớ rõ ta sao?”

không có lão ma ma bên cạnh, lá gan Phương Thảo lúc này lại lớn.

Dương yêu Nhi hơi ngừng đầu, nhìn nhìn Phương Thảo, lại nhìn nhìn Ngự Nhi bên người nàng, rất quyết đoán đứng đưa đầu.

Gương mặt Phương Thảo cứng lại trong chớp mắt, nhưng nàng cũng biết không thể cùng ngốc tử so đo đạo lý, liền đi xuống nói: “Chúng ta là đồng hương nha, trước kia ta đi ngang qua nhà ngươi, gặp qua ngươi vài lần. Ngươi không nhớ rõ ta, ta lại nhớ rõ ngươi.”

nói, nàng liền duỗi tay muốn mò hoa trong tay Dương yêu Nhi: “Đây là ngươi nơi nào hái? thật là đẹp mắt. Ta không được rời nơi này, còn không có cơ hội hái hoa đâu.”

“không biết.” Dương yêu Nhi nói. Nàng không biết hái ở nơi nào.

Nhưng Phương Thảo lại cảm thấy đây mới chính là lí do.

Này tiểu ngốc tử nhưng thật ra khá thông minh, biết hái hoa hồng ngươi, hôm nay còn hái một hơi nhiều như vậy.

Nàng cùng Ngự Nhi được lệnh, phải tiếp cận lấy lòng Hoàng Thượng, nhưng lấy lòng như thế nào? Nếu có thể y theo biện pháp của Dương yêu Nhi, kia liền hảo!

Trông mặt nàng xoay chuyển, nói: “Hoa này ta rất thích, không bằng ngươi đổi cho ta đi.” nói xong, nàng liền thật làm động tác, trực tiếp muốn lấy hoa từ trong tay Dương yêu Nhi, cũng mặc kệ người ta có nguyện ý hay không.

Ngốc tử này thật dễ dỗ nha, liền lấy đồ ăn thừa đi đổi, cũng có thể đổi đến tay.

Dương yêu Nhi lại cảm thấy, nghe người này nói chuyện thật mệt mỏi.

Nàng nhìn chung quanh một vòng, sau khi xác định không có vật gì đáng giá chính mình lưu luyến, Dương yêu Nhi lập tức xoay người rời đi.

Phương Thảo làm sao nghĩ tới nàng sẽ như vậy?

Duỗi tay muốn lôi kéo Dương yêu Nhi, lập tức bắt vào khoảng không. Phương Thảo nóng nảy, thầm nghĩ ta ở trong này sợ người khác còn không tính, chẳng lẽ còn sợ Dương yêu Nhi người sao?

Nàng bước nhanh đi lên, một phát bắt được cánh tay Dương yêu Nhi.

Ngũ quan xinh đẹp của Dương yêu Nhi nhấn lại một chỗ, nàng kêu: “A!”

Đám người Xuân Sa ngoài cửa nghe thấy tiếng động, vội vàng xoay người tới, bước nhanh vào cửa: “Làm cái gì vậy?” nói, các nàng liền đồng thời gạt bỏ tay Phương Thảo đang lôi kéo.

Phương Thảo cũng không nghĩ tới những người này phản ứng lớn như vậy, nàng ngượng ngùng cười nói: “Ta chỉ là kéo nàng một chút, muốn cùng nàng nói chuyện thôi.” nói đồng thời buông lỏng tay, chính là trong đáy mắt hiện rõ không cam lòng.

Này ngốc tử vào cung chẳng lẽ cũng thông suốt? Biết hoa trong tay vô cùng quan trọng. Liền không chịu tùy ý đưa cho người ta?

Xuân Sa cắn môi, đem Dương yêu Nhi che chắn ở phía sau.

Nơi này là Hàm Xuân Thất, là địa phương của Hoàng Thượng. Xuân Sa cũng không tiện chỉ trích, huống chi người nọ là Vĩnh An Cung mới đưa tới, nghe nói cũng là người từ Dân Trạch huyện đến, ai biết được Hoàng Thượng có thể hay không coi trọng. ....

Dương yêu Nhi nhìn cũng không nhìn Phương Thảo, nàng bước nhanh đi ra ngoài.

Nàng cũng không phải sợ Phương Thảo, thậm chí Phương Thảo véo một chút đến thật tàn nhẫn kia, nàng cũng hoàn toàn không có để ở trong lòng. Nàng chỉ đơn thuần cảm thấy, nơi này không có gì để chơi, cho nên đi về. Nếu lần sau đến, lại có thể chơi đồ vật ma ma cấp cho thì tốt rồi. ....

Các cung nhân Yến Hi Đường vội vàng đi theo, chỉ là trong lòng đều cảm thấy phần nộ.

Người mới đưa tới, không danh không phận, so với Dương cô nương khoảng cách không phải xa đâu, vậy mà dám khi dễ người? Cũng chỉ là ức hiếp cô nương tính nết tốt, cái gì cũng nhẫn ở đáy lòng.

Lưu ma ma, khi trở về, gặp phải đoàn người Dương yêu Nhi rời đi.

Nàng cười cười, thầm nghĩ, chắc là thấy Hoàng Thượng không ở đây, này liền đi rồi. Vì thế nàng cũng không cần người.

Chờ trở lại Hàm Xuân Thất, thấy Phương Thảo mới đưa tới kia còn đứng ngơ ngác trong viện, sắc mặt kín đáo ẩn đi tia bất mãn, nàng liền lên tiếng nói: “Phương Thảo cô nương như thế nào không tiến vào trong? Đứng ở chỗ này làm gì?”

Phương Thảo thu hồi lòng oán trách cùng xấu hổ, gật gật đầu, đang muốn xoay người trở về.

Lúc này lại truyền đến âm thanh.

Hoàng Thượng đã trở lại.

Thân mình Phương Thảo lay động, nhất thời dưới chân như đóng cái đinh, như thế nào cũng không di chuyển tiếp.

Nàng lặng lẽ cấp cho mình dũng khí, thầm nhủ chờ lát nữa phải xem rõ ràng Hoàng Thượng lớn lên bộ dáng gì mới được. .... Nàng nhớ Thái Hậu ban thưởng cho nàng nén bạc, hận không thể một hơi đem chuyện ma ma Vĩnh An Cung dạy dỗ làm tốt, đổi một tráp nén bạc mới tốt nha! Nàng còn muốn đề Ngụy Nhi một đầu. ....

Phương Thảo suy nghĩ thất loạn bát tao, chợt nghe thấy tiếng bước chân đến gần.

Tiêu Dặc không nhìn thấy bóng dáng Dương yêu Nhi.

hắn không xác định mà nhìn chăm chăm thềm đá kia vài lần, trống không, vẫn như cũ trống không.

“Hôm nay Dương cô nương không có tới?” hắn hỏi cung nhân gác ngoài cửa.

một tiểu thị vệ khom người nói: “Đã đến, lại đi rồi.”

Trong nháy mắt, Tiêu Dặc cũng không nói rõ được trong lòng là cái tư vị gì.

Đại khái là thói quen nàng đem hoa đến, dù không gặp hắn, cũng sẽ ngoan ngoãn ngồi trên thềm đá kia chờ..... hiện giờ ngược lại không có thói quen.

Như vậy không tốt.

Tiêu Dặc tự nhủ.

hắn từ trước vốn không có từng đặc biệt thích qua cái gì đó, sau này cũng không nên có. Hắn không muốn làm hạng người ngu ngốc vô năng giống như tiên đế vậy, đương nhiên không muốn bị kẻ nào nắm mũi dắt đi. Bất quá là đến vài lần, làm thế nào đáng để hắn nhớ thương?

Chính là không chờ Tiêu Dặc đem phần thói quen này đè xuống, tiểu thái giám kia thật cẩn thận nhìn nhìn hai người Phương Thảo quỳ xuống đất, nói: “Đương cô nương cùng Phương Thảo cô nương nổi lên chút tranh chấp, liền đi rồi.”

“Phương Thảo? Ai?”

Khuôn mặt Phương Thảo nhất thời như lửa đốt.

Tiểu thái giám chỉ chỉ Phương Thảo, lại nói: “Vừa rồi Phương Thảo cô nương nói mấy câu, Đương cô nương liền xoay người rồi đi, Phương Thảo cô nương không cho đi, liền dùng lực bắt cánh tay Đương cô nương.” Hắn do dự một chút, lại thêm một câu: “Có lẽ bị thương.”

Lần này, mặt Phương Thảo như bị nước lạnh dội qua.

Nàng hàm trên và phải hàm dưới, run một cái.

“nói gì đó?” Tiêu Dặc hỏi.

Tiếng nói hắn lãnh đạm, mang theo vài phần hương vị tự phụ trời sinh.

Roi vào tai Phương Thảo, vô cớ làm nàng cảm thấy sợ hãi. Có lẽ quý nhân đều làm người cảm thấy sợ hãi như thế này.....

Tiểu thái giám: “Phải cho. Đương cô nương hôm nay hái rất nhiều hoa, Phương Thảo cô nương nhìn thấy, liền cùng cô nương nói đổi, Đương cô nương không chịu.”

Hoa tất nhiên không quan trọng, trong cung nơi nào cũng có.

Nhưng ý nghĩa lại không giống nhau.

Bởi vì hoa phải cho hắn? Cho nên ai cũng không chịu cho?

Đáy lòng Tiêu Dặc lại cảm thụ hoàn toàn bất đồng.

thật ra nhưng chưa từng có người giữ gìn cho hắn gì đó, dù cho là chút hoa. Nàng là gan nhưng lớn, bướng bỉnh, bướng bỉnh đến đáng yêu.

Ẩn giấu trong xương cốt Tiêu Dặc là tính tình kiên cường đến cực điểm. Tham muốn chiếm giữ của hắn rất mạnh, không cho phép bất kỳ kẻ nào chạm vào đồ của hắn. Nàng làm một phen như vậy, nhưng thật ra vừa lúc chọc trúng cái điểm bí ẩn kia trong lòng hắn.

Tiêu Dặc ánh mắt rũ xuống, lướt qua Phương Thảo kia.

Vĩnh An Cung đó tặng cái đồ vật này, tới để che mắt hắn?

hắn nhớ tới Lỗ Phụng Thành bộ dáng căm phẫn lúc đi.

Vĩnh An Cung đưa nữ nhân này tới, chính là đưa nhược điểm đến tay Lỗ Phụng Thành, cho hắn mượn cơ hội phát tác tội “Tấn gà tư thần” a.

Tác giả có lời muốn nói:

Tiểu hoàng đế: yêu Nhi mềm như bông, tư thái cường ngạnh như vậy duy nhất một lần, là giữ gìn hoa đưa ta.

Bạn đang đọc truyện *Cẩm Lý Tiểu Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 15

Tiêu Dặc không có hồi tiếp, hắn đi vào trong nhà, hoàn toàn đem Phương Thảo kia ném ra phía sau.

Tiểu thái giám thấy không có kết quả, nhất thời lúng ta lúng túng, liền cũng chỉ hảo bước theo sau.

Phương Thảo nguyên bản đã run bần bật, nàng yên lặng nhìn Tiêu Dặc vào nhà, đến khi xác định đây chỉ là tiếng sấm lớn sau mưa nhỏ, Phương Thảo chợt thở phào nhẹ nhõm, ngã ngồi trên mặt đất.

Hù chết!

Phương Thảo khoe miệng nhếch lên, lộ ra chút ý cười.

Nàng nói, cái ngốc nhì kia làm sao có thể được quý nhân sủng ái đây? Bất quá hỏi ngốc nhì kia đem hoa đôi, không chịu liền không chịu thôi, đương nhiên là không đáng để người tôn quý như Hoàng Thượng đến xử lý.

Lưu ma ma liếc xéo nàng một cái, nói: “Hai vị cô nương trở về phòng nghỉ ngơi thôi, sau này nếu không có truyền triệu, không nên tùy tiện xuất môn.”

Phương Thảo biết, người càng tôn quý, càng chú trọng những cái quy củ này nọ. Huống chi là ở đại bản thiên tử? Chính là càng coi trọng quy củ. Vì thế Phương Thảo cười cười, đặc biệt vô cùng phối hợp, nói: “Ma ma nói phải.”

nói nàng liền kéo tay Nhụy Nhi, Nhụy Nhi lại bất động thanh sắc mà tránh thoát, lùi về sau nửa bước, di chuyển ra phía sau Phương Thảo, lúc này mới cùng nhau trở về phòng.

Đuổi đi hai cái nha đầu, Lưu ma ma mới xoay người bước vào phòng.

Nàng chà xát ngón tay, ngẩng đầu nhìn về phía Tiêu Dặc, mở miệng nói: “Lão nô.....”

Còn không đợi nàng nói hết lời, Tiêu Dặc liền trước mở miệng: “đi nhìn nàng một cái, có lẽ bị niết rất mạnh, nàng cũng không biết oán giận hô đau.” Tiêu Dặc nhớ tới lần đó đầu gối đụng đến xanh tím sưng huyết, nàng lại khom lưng tự mình xoa xoa, ngoan ngoãn nói “không có việc gì”. Nếu không ai đi xem, có lẽ nàng liền cứ như vậy để đau.

Mặt Lưu ma ma lộ vẻ tươi cười, cong thắt lưng đáp: “Lão nô liền đi ngay.”

Tiêu Dặc đột nhiên lại lên tiếng: “Đem người mang lại đây, hôm nay để nàng ở Hàm Xuân Thất dùng bữa tối.”

Lưu ma ma giấu đi kinh ngạc dưới đáy mắt, gật đầu nói: “Là.”

Thời điểm Lưu ma ma đến Yến Hi Đường, cung nhân một phòng vẫn còn đang hôn dỗi. Xuân Sa một bên giúp Dương yêu Nhi chải đầu, một bên mon tron tóc nàng, thấp giọng nói: “Sau này cô nương thấy vị Phương Thảo cô nương kia, liền tránh xa một chút, chớ có cùng nàng nói chuyện. Miễn là bị nàng khi dễ.”

Lại nghe thấy tiếng cười, nói: “Ai khi dễ Dương cô nương?” Giọng nói vừa dứt, Lưu ma ma liền đi vào trong phòng.

Mọi người thấy Lưu ma ma, tất cả đều cả kinh, vội vàng chào hỏi: “Ma ma hảo.”

Bọn họ không có chỗ nào mà không khăn trương khay khay đầu ngón tay, sợ Lưu ma ma đem lời này thuật lại cho Hoàng Thượng nghe, làm Hoàng Thượng cảm thấy cô nương tâm nhân nhỏ, thích cùng người chèn ép.....

Chính là thời điểm lo lắng không yên.

Dương yêu Nhi ánh mắt trong suốt lại hướng Lưu ma ma nhìn lại, mềm mại mà hô thanh: “Ma ma.”

Tươi cười trên mặt Lưu ma ma cũng trở nên mềm mại hơn, nàng nói: “Lão nô phụng lệnh Hoàng Thượng, đến đây thỉnh cô nương đến Hàm Xuân Thất dùng bữa.”

“Dùng bữa?” Dương yêu Nhi giống như vệt lặp lại một lần nữa.

Lưu ma ma gật đầu: “cô nương không phải thích ăn anh đào, vài thụn hoành thánh sao? Hôm nay Ngự Thiện Phòng vừa vận làm hai món này.”

Dương yêu Nhi liếm liếm môi, môi bị liếm đến phần nộn thủy nhuận, ngược lại so với hai món ăn Lưu ma ma nói còn muốn câu người hơn. Nhưng bản thân nàng lại hoàn toàn không biết, nàng gật gật đầu, đứng dậy muốn đi theo Lưu ma ma.

Lưu ma ma dờ khóc dờ cười vội đem người ần trở về, nói: “Tóc còn không có chải tốt đi?”

Xuân Sa cuống quýt cầm chặt lược trong tay, gật đầu nói: “Là, nô tỳ chưa kịp chải đầu cô nương tốt đâu.”

Lưu ma ma hỏi: “Hôm nay cô nương chải kiểu đầu gì?”

Dương yêu Nhi lắc đầu, không biết.

Lưu ma ma liền nói: “Lão nô trước đây chải đầu cho không ít quý nhân, hôm nay cấp cô nương chải cái đàn loa kể được không?” rõ ràng là ghét bỏ tay nghề của Xuân Sa.

Xuân Sa da mặt phỉm hồng, tự nhiên không dám phản bác.

Nàng cũng biết hiểu chính mình chải đầu không tốt, chỉ là trong cung cũng không mấy người chải đầu giỏi, cô nương cùng nàng cũng có chút thân cận, nàng liền một tay ôm lại đây.

Lưu ma ma tuy rằng lớn tuổi, tay lại vẫn khéo léo như cũ, giây lát liền chải tốt đầu Dương yêu Nhi, lại đem kim lược hình điệp, cắm vào trong búi tóc.

“đi thôi.” Lưu ma ma đỡ Dương yêu Nhi.

Dương yêu Nhi liền ngoan ngoãn theo nàng ra ngoài.

Mấy người Xuân Sa lần lượt đuổi kịp, sợ hãi cùng lo lắng trong lòng cũng tiêu tán không ít.

Lưu ma ma nếu đối với cô nương hòa nhã như vậy, kia tất nhiên là sẽ không đem cuộc nghị luận vừa rồi của bọn họ, báo lại cho Hoàng Thượng đi.

Phương thảo cùng Nhụy Nhi bị nhốt ở trong phòng, có chút không thấy được tia hăng hái, may mà vuốt ve nén bạc cùng trân châu, nhiều ít mới sinh được chút cao hứng.

Phương Thảo tựa vào gối đầu, hỏi Nhụy Nhi: “Chúng ta liền mặt cũng không gặp được vài lần, bây giờ nên làm sao cho tốt a?”

Nhụy Nhi lại không nói chuyện, cúi đầu cũng không biết đang làm cái gì.

Phương Thảo dựa sát vào nhìn, nói: “Thêu hoa? Ngươi từ chỗ nào lấy được kim chỉ?”

một cái cung nữ bước vào cửa, cười nói: “Nhụy Nhi cô nương là hỏi nô tỳ lấy tới.”

Phương Thảo còn muốn nói cái gì đó, lại nghe thấy bên ngoài truyền đến một trận tiếng bước chân, tựa như có ai từ cửa chính đi vào, hướng tới chính phòng Hàm Xuân Thất. Tội gặp Hoàng Thượng?

Phương Thảo bước đến cạnh cửa, lặng lẽ hướng ra ngoài nhìn.

Liền thấy Lưu ma ma kia đang đỡ Dương yêu Nhi vào cửa. Phương Thảo sắc mặt đột biến, đáy lòng có chút không phục. Dương yêu Nhi như thế nào lại tới nữa? Nga, này gốc tử nguyên lai cũng biết diễn kịch! Lúc đầu làm bộ bị nàng khi dễ đến chạy, nhìn đi, hiện tại liền có người đi mời nàng tới!

Phương Thảo nhìn không được thấp giọng mắng câu thổ ngữ.

Trong lúc nhất thời cũng không ai để ý tới nàng.

Dương yêu Nhi đối với Hàm Xuân Thất quen cửa quen nẻo, vô cùng tự nhiên vào cửa.

Tiêu Dặc mới vừa thay đổi xiêm y ra tới, hẩn nhìn nhìn Dương yêu Nhi, ánh mắt lập tức bị định trụ. Nàng thay đổi cái búi tóc, là đan loa kế đi? Búi tóc chải đứng lên, giống như trên đỉnh đầu thêm cái nhạn.

Thanh lệ xinh đẹp, nhưng lại buồn cười đáng yêu nói không nên lời.

Dương yêu Nhi biết Hoàng Thượng đang nhìn nàng, vì thế nàng lại tiến thêm hai bước, điệp trên lược theo búi tóc run rẩy, cánh điểm lại điểm, một chút lại một chút, giống như muốn điểm vào tâm người.

Tiêu Dặc đem nàng đánh giá từ đầu tới chân, sau đó mới hỏi Lưu ma ma: “Nàng có bị thương không?”

Lưu ma ma nói: “Còn chưa xem, thời điểm lão nô đến, cô nương tóc còn chưa thành hình, lão nô trước chải đầu cho cô nương, không dám để Hoàng Thượng đợi lâu, liền nhanh chóng đem nàng lại đây.”

Tiêu Dặc vuốt ve cằm: “Vậy hiện tại nhìn đi.”

“Là.” Lưu ma ma nói, nhẹ nhàng cầm lấy cổ tay Dương yêu Nhi, tránh cho nàng lộn xộn. Sau đó lại vén tay áo Dương yêu Nhi lên. Cung nhân đều đồng loạt cúi đầu, không dám nhìn. Chỉ còn dư lại Tiêu Dặc nhìn chăm chăm.

Tay áo cuốn lên tới, quả nhiên, chỉ thấy chỗ khuỷu tay của nàng, một mảng ửng đỏ.

Cũng không biết Phương Thảo kia thời điểm túm nàng, sử dụng lực bao lớn.

Ánh mắt Tiêu Dặc lạnh lẽo. Quả nhiên là hương dã thôn phụ, tay đều tràn đầy sức lực làm ruộng!

Dương yêu Nhi hậu tri hậu giác, phát hiện Tiêu Dặc đang xem cánh tay của nàng, nàng giờ lên một cái tay khác, xoa xoa, lại giống như lần trước, nói: “không có việc gì.”

Tiêu Dặc bất đắc dĩ.

Người này thật là không một chút mang thù, cũng không nhớ rõ đau.

“không đau.” Dương yêu Nhi nhìn chăm chăm Tiêu Dặc nói.

Như là sợ hấn lo lắng.

“Thoa được, đi dùng bữa.” Tiêu Dặc hạ lệnh.

Vì thế sau một chút công phu, Dương yêu Nhi trên người lại mang theo mùi thuốc. Tiêu Dặc đem nạng đi dùng bữa, Dương yêu Nhi cũng không hiểu cái gì quý cù, nạng chậm nửa bước đến bên người Tiêu Dặc, đi tới đi tới, lúi cúi tay áo Tiêu Dặc.

Tiêu Dặc quay đầu lại xem nạng.

Dương yêu Nhi vươn đầu ngón tay trắng nõn, chỉ chỉ hấn, lại chỉ chỉ chính mình, nói: “Mùi vị giống nhau, giống nhau.” Đại khái là bởi vì tìm được điểm tương đồng rồi, cho nên Dương yêu Nhi vui vẻ nở nụ cười, cười đến hai mắt hơi nheo lại, như vàng trắng nhỏ cong cong, lộ ra ngọt ngào như mật đường.

Tiêu Dặc lần thứ hai bất đắc dĩ.

Nàng cũng thật nhớ rõ.

Nàng chỉ nhớ rõ những chuyện làm nàng vui, chẳng sợ bé nhỏ không đáng kể như vậy, nàng chỉ tưởng tượng cũng sẽ mỉm cười.

“Mùi vị gì?” Tiêu Dặc đột nhiên hỏi.

Dương yêu Nhi vắt óc suy nghĩ nửa ngày, mắt thấy bọn họ đều đi đến chỗ dùng bữa, nàng mới nghẹn ra được một từ hình dung: “Đắng.”

Là đắng.

thuốc đương nhiên đắng.

“Hương.” Dương yêu Nhi lại nói.

Nàng đối với “Hương” không có khái niệm rõ ràng, chỉ biết chặt chẽ nhớ kỹ lúc thân sắc thuốc, mùi vị bay đầy cả sân. Khi đó nàng cả ngày đều ăn cháo, rất mau đói, mũi nghe thấy, liền cảm thấy cái mùi vị này cũng thật hương, khiến nàng nuốt nước miếng.

Người Tiêu Dặc vẫn luôn căng chặt, khoe miệng lộ vẻ sắc bén lại tràn ngập lệ khí, lúc này lại giương lên độ cung vô cùng nhỏ: “Trẫm trên người hương?”

“Ân.” Dương yêu Nhi nghiêm túc gật đầu.

“Kia liền đến gần chút nghe.” Tiêu Dặc đột nhiên vươn tay, cầm lấy cổ tay tinh tế của nàng, đem người mang theo đi về phía trước.

Dương yêu Nhi không có chuẩn bị tốt, kêu hấn buông tay, vội nhảy về trước một bước, lúc này mới cùng Tiêu Dặc đứng một chỗ. một nhảy này, kim điệp trên đầu nàng lại run rẩy. Hấp dẫn Tiêu Dặc nhìn thêm hai lần.

Tiêu Dặc giờ tay nắm lấy cánh kim điệp, ngón tay búng nhẹ.

Kim điệp kia lại run lên.

Liền nàng giống vậy, sợ hãi ngẫu nhiên nội dấy, cũng muốn run run.

Tiêu Dặc cũng không biết chính mình đang làm cái gì, ước chừng là thú vị đi. .... Làm xong cái động tác này, hấn liền mặt không chút thay đổi thu hồi tay.

“Còn dễ ngủ sao?” Tiêu Dặc hỏi.

hấn tránh không uống thuốc, nhưng lại muốn đắp nặn hình tượng quanh năm đều sống dựa vào thuốc và kim châm, vì thế quần áo mặc trên người đều sẽ nhiễm qua ít được, như vậy trên người liền mang mùi thuốc rất nồng, mặc cho ai cũng nhìn không ra khuyết điểm.

Dựa sát vào người, chỉ sợ không chỉ có đắng, mùi huân, rất khó nghe.

Dương yêu Nhi vẫn nói: “Đắng, hương.”

Tiêu Dặc thật sự nhịn không được, độ cong khoe miệng tăng thêm, hấn nói: “Vậy sau này liền nghe nhiều chút.”

“Nghe như vậy.” hấn nói, đem nạng kéo đến càng gần, Dương yêu Nhi lại trở tay không kịp, cơ hồ muốn đâm vào vai hấn.

Vì phòng ngừa nàng bị ngã, hấn vốn là nhẹ nhàng nắm lấy cổ tay nàng, sau lại biến thành gắt gao nắm chặt.

Dương yêu Nhi kiễng chân, gật đầu, nói: “Àn.”

Sau đó nàng nhìn chung quanh, bị mùi đồ ăn hấp dẫn, cái bụng tiếp đó vô cùng phối hợp tình hình mà kêu òm ộp.

Nàng hoàn toàn không chú ý, Tiêu Dặc còn nắm tay nàng cổ tay đâu, roi vào đáy mắt các cung nhân, đã thân mật khiến người kinh ngạc, trông mắt đều muốn rơi xuống đất.

Tác giả có lời muốn nói: Tiêu hoàng đế là một cái người rất khó sung sướng.

yêu Nhi là người mỗi ngày đều rất sung sướng.

↑ cái gọi là “Người không có ta liền bỏ sung cho người”. ↑

Bạn đang đọc truyện *Cẩm Lý Tiêu Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16

Dương yêu Nhi cảm thấy “Hoàng Thượng” có chút thay đổi, nhưng để nàng nói rõ thay đổi ở đâu, nàng lại không nói được. Dương yêu Nhi cắn cắn đầu đũa, nhìn chăm chăm Tiêu Dặc một lát.

Tiêu Dặc sớm đã phân phó, cho cung nhân đem những món nàng thích ăn, đều bày đến trước mặt nàng. Món vải thun hoành thánh kia mới ăn hai miếng liền dừng lại, nhiệt tình cũng giảm đi không ít.

“Dừng cắn đũa.” Tiêu Dặc nói.

Dương yêu Nhi vội buông đũa xuống, thật ra rằng nàng cũng bị cộm đến đau.

“không ăn?” Tiêu Dặc lại hỏi.

Ánh mắt Dương yêu Nhi tha thiết nhìn chăm chăm hấn, không, chính xác, là nhìn chăm chăm canh lộc nhưng trước mặt hấn. Món này, Dương yêu Nhi trước kia chưa từng thấy qua. Thực tế mà nói, trước kia Tiêu Dặc cũng chưa từng ăn cái này, gần đây mới được thêm vào. Là bút tích của Vĩnh An Cung.

Lộc nhưng, tăng cường sức khỏe. Tác dụng tráng dương.

Tặng ba nữ tử đến Dưỡng Tâm Điện, Thái Hậu lại vội vả bồi bổ cho Tiêu Dặc, sợ hấn bởi vì lí do “thân thể”, liên hoang. Dâm đều không hoang. Dâm một chút.

Tiêu Dặc hiện tại thân thể khoẻ mạnh, đang lúc tuổi trẻ khí huyết tràn đầy, không cần đồ bổ canh lộc nhưng này, hấn cũng đủ khí huyết sôi trào. Cho nên canh mạng tới vẫn luôn không nhúc nhích qua. Ai ngờ lại hấp dẫn nàng.

“Cái này không thể ăn.” Tiêu Dặc nói.

Dương yêu Nhi lại không hiểu cái gì có thể ăn cái gì không thể ăn, nàng chỉ không chớp mắt mà nhìn chăm chăm, chớp mũi còn phập phồng, như đang ngửi mùi vị của canh.

Tiêu Dặc lấy một cái muỗng sạch, múc một miếng vải thun hoành thánh, đưa đến bên môi Dương yêu Nhi. “Ăn cái này.” hấn nói.

Dương yêu Nhi nghe lời há mồm ăn, chậm rãi nhai, nhưng ánh mắt vẫn dính trên canh lộc nhưng kia. Tiêu Dặc đã dùng đến không sai biệt lắm, hấn cũng không chê phiền mà lại múc một miếng hoành thánh, đưa đến bên miệng Dương yêu Nhi. Tâm mắt Dương yêu Nhi còn quán lấy lộc nhưng canh, nhưng xuất phát từ thói quen, nàng vẫn há mồm ăn hoành thánh.

Tiêu Dặc khi nào đã từng cho người ta ăn?

Nhưng thường xuyên qua lại như vậy, hấn thể nhưng từ trong việc này tìm được chút lạc thú.

Đại khái là bởi vì Dương yêu Nhi quá ngoan, cái muỗng duỗi đến bên môi nàng, nàng liền há mồm ăn, còn ăn đến thực hương, chỉ cần xem một cái, cũng khiến người khác muốn ăn nhiều hơn một ít.

Lưu ma ma thấy hoàng thượng hưng trí, không thể không tiến lên một bước, nhắc nhở: “Hoàng Thượng, cô nương hôm nay đã ăn không ít, nên dừng lại

thôi.”

Tiêu Dặc thu hồi tay, buông muống xuống, hấn vô thức xoa xoa ngón tay, chung quy vẫn cảm thấy chưa cảm thụ đủ.

Khó trách đại bộ phận người đều thích nuôi con gì đó bên người.

Nuôi con thỏ, ưng, khuyển, hổ..... Còn có đường người, thú vị đại khái cũng giống vậy.

Dương yêu Nhi ngồi ngay ngắn tại chỗ, gờ tay che miệng, chậm rãi ngáp một cái.

Đây là Xuân Sa dạy nàng, nói ở trước mặt Hoàng Thượng, phải làm như vậy. Bằng không là vô lễ, sẽ bị trừng phạt.

Tiêu Dặc nhìn bộ dáng “thục nữ” của nàng, hỏi: “Ngày mai muốn ăn cái gì?”

Lưu ma ma bên cạnh trong lòng kinh hãi. Nghe giọng điệu của Hoàng Thượng, chẳng lẽ là cho phép sau này Dương cô nương đến cùng nhau dùng bữa?

Tiêu Dặc hỏi xong, lại lập tức sửa lại, nói: “Lâm Ngự Thiện Phòng chọn vài món mới lạ làm.” Hỏi nàng tất nhiên là có không kết quả, nàng làm sao có thể nói ra tên mấy món ăn ưa thích đây?

“Là.”

Cung nữ lúc này bưng trà tới.

Dương yêu Nhi bưng trà, ngửa đầu, uống sạch sẽ, sau đó lại nhịn không được ngáp một cái. Nàng vội che môi lại. Bởi vì hành động quá lớn, cổ tay áo theo đó trượt xuống, lộ ra một đoạn cổ tay.

Cổ tay nàng hồng đến lợi hại, mơ hồ còn có thể nhìn thấy dấu tay.

Tiêu Dặc ánh mắt giật giật, nháy mắt liền phản ứng, này hẳn là lúc hấn nắm lấy cổ tay nàng, dùng sức quá mức.

Đội cung nữ tiếp nhận chén trà không mang đi, Tiêu Dặc lại nắm tay Dương yêu Nhi.

hấn hơi hít mắt, cúi đầu nhìn chằm chằm cổ tay trắng như tuyết của nàng, vuron tay vuốt ve một chút. Ngón tay hấn lạnh lẽo, nàng không nhịn được mà rụt lại, nhưng không có rút ra được.

Lưu ma ma thấy thế, liền muốn tiến lên thoa được cho Dương yêu Nhi.

Nhưng Tiêu Dặc lại thay đổi tác phong trước kia, hấn cướp lấy thuốc mỡ trong tay Lưu ma ma, nói: “Trẫm tới là được.”

Lưu ma ma nhảy bén nhận thấy được, đáy mắt Tiêu Dặc ẩn chứa vài tia sáng u ám, nàng liền lập tức lui về sau vài bước.

Tiêu Dặc nhìn chằm chằm cổ tay Dương yêu Nhi, như thể đang xem vật gì đó vô cùng thú vị.

hấn mở nắp thuốc mỡ, dùng ngón trở dính lấy, sau đó thoa một chút lên trên cổ tay nàng. Theo động tác xoa, cổ tay nàng cùng đầu ngón tay của hấn đều nóng lên.

Lực chú ý của Dương yêu Nhi bị cổ tay ấm áp túm trở về.

Nàng cúi đầu nhìn nhìn, nói: “Nóng nóng, thoải mái.”

Tiêu Dặc thu hồi tay, đem thuốc mỡ ném trở lại chỗ Lưu ma ma.

“Canh giờ không còn sớm, trở về đi.”

Lưu ma ma đem thuốc mỡ cất kỹ, đi ra cửa kêu Xuân Sa tiến vào. Xuân Sa cúi đầu không dám nhìn Hoàng Thượng, nàng cẩn thận đỡ lấy Dương yêu Nhi, chờ đi ra tới ngoài cửa, bước chân liền nhanh hơn.

Lưu ma ma cùng đi ra tới, gọi Xuân Sa lại: “Ngày mai đến lúc dùng bữa, nhớ dìu cô nương lại đây.”

Xuân Sa ngơ ngác nhìn Lưu ma ma: “Ngày mai?”

Lưu ma ma dừng lại, thay đổi từ ngữ, nói: “Về sau mỗi ngày đều như vậy.”

Xuân Sa lại càng ngây người.

Mỗi ngày!

Mỗi ngày đều đưa cô nương tới bồi Hoàng Thượng dùng bữa?

Hôm nay đã xảy ra chuyện gì, như thế nào đột nhiên, Hoàng Thượng lại đối với cô nương tốt hơn một phần? Chẳng lẽ là bởi vì cùng Phụng Thảo kia hung ác dây dưa một phen?

Nghĩ đến đây, Xuân Sa khoe miệng không không chế được lộ ra ý cười, thật là tốt quá! Phụng Thảo vốn muốn khi dễ cô nương, nàng lại nơi nào nghĩ đến, trời xui đất khiến, ngược lại làm cô nương càng được Hoàng Thượng coi trọng đâu!

“Cảm ơn ma ma, nô tỳ đã biết.” Xuân Sa quy củ ứng xong, lúc này mới cùng Dương yêu Nhi cùng nhau rời đi Hàm Xuân Thất.

Mà lần này bước đi cũng không vội vàng nặng nề, mà nhẹ nhàng vội vàng.

Trong nhà, Tiểu Dật giờ bàn tay lên, hương về phía ánh sáng, nhìn chăm chăm một lát.

Bàn tay nàng so với hân nhỏ, cổ tay so với hân cũng nhỏ hơn, yếu ớt đến mức tựa hồ dùng sức một chút sẽ bị bẻ gãy. hân chỉ cần nắm chặt như vậy, nàng liền dễ dàng bị hân khống chế ở trong tay.

Điều này làm cho hân có một loại cảm giác cực kỳ thỏa mãn.

Tiểu Dật ánh mắt quay trở lại mặt bàn: “Đều dọn đi.”

“Là.”

Từ khi Dương yêu Nhi vào cửa, Phụng Thảo vẫn luôn tâm thần không yên, nàng gắt gao nhìn chăm chăm tấm màn rủ xuống kia, ngóng trông người nâng lên.

Nàng không có chờ lâu lắm, Dương yêu Nhi đi vào một lát liền ra tới, chỉ là bên người nàng còn có một thiếu niên dung mạo tuấn mỹ, bộ dáng cũng chỉ mới mười sáu bảy tuổi. . . . . Y phục trên người thiếu niên cực kỳ hoa mỹ quý khí, Phụng Thảo sau một phen tìm kiếm trong lòng, cũng không thể mô tả được hoa mỹ quý khí kia.

Thiếu niên kia mặt mày mang vẻ âm trầm hung ác, nhưng lại bị ngũ quan tuấn mỹ trung hòa rất tốt, cho nên tuy rằng khiến người nhìn đến trong lòng sợ hãi, nhưng đồng dạng cũng nhìn không được tâm sinh ái mộ.

Đây là nam nhân lớn lên đẹp nhất đời này nàng nhìn thấy!

Sau đó Phụng Thảo liền nghe thấy người khác gọi: “Hoàng Thượng.”

Đó chính là Hoàng Thượng!

Đó chính là Hoàng Thượng mà nàng vẫn luôn muốn nhìn trộm, nhưng lại thùy chung không dám nhìn tới!

Trong lòng Phụng Thảo nhảy nhót kịch liệt.

Nhớ tới những lời ma ma dặn dò. . . . . Gò má nàng hơi đỏ bừng, gò khắc này hận không thể bỏ nhào đến trên người đối phương. Tất nhiên, nàng không dám. Chỉ có thể cách một cánh cửa, lén lút nhìn như vậy.

Cho đến khi nàng nhìn Dương yêu Nhi cùng Hoàng Thượng cùng nhau rời đi, nàng lại không kiềm chế được mà sinh lòng đỏ kị.

Lấy lòng Hoàng Thượng, vinh hoa phú quý liền ở trước mắt!

Nhưng dựa vào cái gì là Dương yêu Nhi nàng đi lấy lòng? Hưởng thụ hết thấy vinh hoa phú quý?

Phụng Thảo xoay người lại, đem Nhụy Nhi từ trên chỗ ngồi nắm lên: “Người biết ta vừa rồi nhìn thấy cái gì sao?”

“Cái gì?”

“Hoàng Thượng. . . . .” Phụng Thảo đề thấp thanh âm, nhỏ giọng nói: “Hoàng Thượng, hảo tuấn mỹ.”

Nhụy Nhi ánh mắt chợt lóe, sợ hãi cười nói: “A. Ta không dám nhìn.”

Phụng Thảo bĩu môi: “Lúc này cũng nhìn không thấy. Hoàng Thượng đi rồi, còn mang theo Dương yêu Nhi, thật không hiểu Hoàng Thượng vì sao phải đem theo nàng?”

Cung nữ cùng phòng âm thanh lạnh lùng nói: “Phụng Thảo cô nương chớ có vọng nghị Hoàng Thượng.”

Phụng Thảo lúc này mới ngậm miệng, còn vội vã hướng kia cung nữ nở nụ cười lấy lòng.

Cung nữ kia nhàn nhạt nói: “Dương cô nương tới nơi này, cùng Hoàng Thượng dùng bữa. Lúc này hân là đi dùng bữa.”

Nghe thấy những lời này, Phương Thảo không chút nào che dấu trong mắt lộ ra tia thèm muốn.

Cùng Hoàng Thượng dùng bữa? thật là là cái dạng tư vị gì? Dương yêu Nhi cái gì cũng đều không hiểu, để nàng đi bồi Hoàng Thượng, chẳng phải là rất lãng phí sao?

Mang ý nghĩ này, đêm đó khi Phương Thảo đi ngủ, cả đầu óc đều vẫn là nghĩ như thế nào hống trụ Hoàng Thượng, khiến Hoàng Thượng cũng mang nàng nếm thử ngự thiện mới hảo.....

Dương yêu Nhi trở về Yên Hi Đường.

Xuân Sa đem lời Lưu ma ma nói, nói lại cho các cung nhân khác nghe.

Các cung nhân nhor ngác nhìn nhau, nói: “nói cách khác, ngày sau Yên Hi Đường chúng ta liền không cần lại chạy Ngự Thiện Phòng lấy cơm canh?”

Xuân Sa gật đầu.

Tiểu Toàn Tử nói: “Các người như thế nào liền chỉ nhớ rõ lấy không lấy cơm canh! Trọng điểm đâu phải là cái này!”

“Vậy trọng điểm là cái gì?” Mọi người hỏi.

Tiểu Toàn Tử nói: “Ăn sùng này là độc nhất! Tự nhiên thuyết minh..... Địa vị của cô trong lòng Hoàng Thượng, lại cao hơn!”

Các cung nhân còn lại bưng tỉnh đại ngộ, gật đầu nói: “Đúng là, đúng là.”

Ngay từ đầu, bọn họ đều đã chuẩn bị tốt tinh thần chủ tử không được sùng ái, thậm chí là bị ghét bỏ. Ai có thể nghĩ đến, tình huống thực tế lại là như thế này đâu? Cho nên trong lúc nhất thời thật không có hướng những phương diện đó suy nghĩ.

Các cung nhân đều cực kỳ vui mừng, cũng không đem Phương Thảo kia ghi tạc trong đầu.

Nàng không xứng!

Xuân Sa cao hứng giúp Dương yêu Nhi tháo bụi tóc, lại hầu hạ rửa mặt, mới hống Dương yêu Nhi lên giường nghỉ ngơi, trong miệng nói: “cô nương, ngày mai chúng ta lại đi Hàm Xuân Thất chơi.”

Dương yêu Nhi nghe thấy ba chữ “Hàm Xuân Thất”, lập tức thanh tỉnh không ít, nàng cao hứng gật gật đầu, nắm chặt chân trong lòng ngực, một lần nữa nhắm mắt chuẩn bị đi vào giấc ngủ.

Phương Thảo còn chìm trong mộng đẹp của nàng, cho rằng sự việc đoạt hoa cứ như vậy liền trôi qua.

Nàng lại đâu biết rằng, vốn dĩ chỉ là tranh chấp đoạt hoa, nhưng khi truyền ra từ Dưỡng Tâm Điện, đã phát triển thành nữ tử Vinh An Cung tặng đến bên người Hoàng Thượng, lấy Thái Hậu làm chỗ dựa, đại náo Dưỡng Tâm Điện, làm bị thương tân hậu sắp sắc phong không nói, còn ý đồ bá chủ hậu cung.

Đối với người cẩn tin tức mà nói, bọn họ cũng không quan tâm này là thật hay giả, giả tới bọn họ trong tay rồi, cũng có thể trở thành sự thật.

Vì thế ngày thứ hai.

Liền có vài tên quan lại thẳng thắn khuyên can, đưa tới nội các, nói rõ cử chỉ của Thái Hậu, lại thuận tiện thêm vào việc người Vinh An Cung bắt kính Hoàng Thượng, tội danh tùy ý thăm dò Dưỡng Tâm Điện..... Nhìn là muốn tính sổ một lượt.

Khổng Phụng Thành ngồi ở dưới mái hiên, gờ tay vì chính mình cùng người đối diện thêm chén trà nhỏ, hần thờ dài nói: “Thế nhân đều biết Thái Hậu không phải là thân mẫu của Hoàng Thượng, Hoàng Thượng tôn kính Thái Hậu, Thái Hậu lại bởi vì Hoàng Thượng tuổi còn nhỏ, có nhiều khát khe. Ngày ấy ta cùng với Hoàng Thượng ở Tây Noon Các nghị sự, bất quá mới ngắn ngủn hơn một canh giờ, Vinh An Cung liền sai tới người thúc giục tra hỏi. Nhìn, giống như là không muốn Hoàng Thượng cùng các đại thần tiếp xúc..... hiện giờ Thái Hậu lại tặng một người như vậy đến trong cung Hoàng Thượng, nữ tử này lại học theo, thế nhưng không đem Hoàng Thượng để vào trong mắt.....”

Người đối diện giữa mày sắc mặt tràn đầy giận dữ, nói: “Buồn cười! Giúp đỡ chính đạo! Ta liền đợi xem!”

Trong đám ba câu nói, Phương Thảo từ một hương đã thôn cô không đáng nhắc tới, liền thành bằng chứng cho thấy hai bên giằng co tranh đấu. Vô luận là bên nào thắng bại, đều chạy không thoát một cái kết cục, chẳng qua là bên nào nhiều lần thâm hại hơn mà thôi.

Tác giả có lời muốn nói:

Tiểu hoàng đế là cái dạng này → chưa chắc có bao nhiêu thích một kiện đồ vật, nhưng nếu thứ này đã bị quy vào thuộc quyền phạm vi của hần, hần liền sẽ bạo lều ý muốn khống chế cùng chiếm hữu.

Đại thần cùng Thái Hậu là cái dạng này → đều hy vọng chính mình mới kẻ là khống chế hoàng đế kia, cho nên một khi bên nào lệch qua tuyến, một bên khác liền sẽ lập tức làm khó dễ.

Chương 17

Tiêu Chính Đình không thể không tiến cung lần nữa.

Khi hần đuổi tới Vĩnh An Cung thì Thái Hậu đang nổi giận đập chén sứ trong tay, chén sứ màu đỏ tốt đẹp bay đi đập vào góc bàn, mảnh sứ vỡ vụn bắn ngược lại làm ngón tay nàng bị thương.

Nàng đau đến thét lên, Vĩnh An Cung trong lúc nhất thời trở nên càng thêm hỗn loạn.

Tiêu Chính Đình không dấu vết nhú hạ mi, nhưng chờ khi bước vào cửa, nét mặt hần lại trở nên dịu dàng, nếu nhìn kỹ, còn có thể phát hiện lần trong đó có một chút lo lắng.

“Mẫu hậu.” Tiêu Chính Đình bước nhanh tới, hành lễ một cái thật sâu.

Thái Hậu ngồi ở trên ghế, cũng không thèm nhìn tới hần, chỉ trong mắt đầy tức giận mà nhìn chăm chăm cung nữ trước mặt. Cung nữ kia quỳ gối bên chân Thái Hậu, đang run rẩy cho thoa được lên miệng vết thương của Thái Hậu.

Tiêu Chính Đình cũng kiên nhẫn, lại gọi một tiếng: “Mẫu hậu.”

Thái Hậu lúc này mới âm thanh lạnh lùng nói: “Việt Vương tới làm cái gì?”

Thái Hậu đã quen luôn thuận buồm xuôi gió từ lâu, sớm đã quên mất lần bị ảm ức trước kia là khi nào. Chuyện phát sinh gần đây, cố tình cứ một kiện lại một kiện đều không hợp ý nàng. Để nàng lùi một bước cũng tạm được, để nàng lùi hai bước ba bước, nàng liền không nhịn được nữa. Tiêu Chính Đình mở miệng, chắc lại muốn khuyên nàng, ... không nghe cũng được!

Tiêu Chính Đình lại tiến lên vài bước, nhìn chăm chăm bàn tay bị thương của Thái Hậu một lát, nói: “Mẫu hậu tức giận, như thế nào lại dằn vò chính mình? Nhi thần gần đây vừa vận được một hộp thuốc mỡ, mua từ nước láng giềng, bôi vào chỗ đau, đợi sau khi hồi phục cũng không lưu lại vết sẹo.” Tiêu Chính Đình thở dài, nói: “Đợi sau khi hồi phủ, nhi thần liền sai người đưa vào trong cung.”

Thấy Tiêu Chính Đình không có nhắc tới chuyện bàn luận trong triều, Thái Hậu lúc này mới cảm thấy bức bối trong ngực tiêu đi một ít. Nàng chuyển mắt nhìn nhìn Tiêu Chính Đình, thấy đáy mắt hần hàm chứa tia lo lắng, không giống giả vờ, khẩu khí của Thái Hậu mới hoàn toàn tiêu tán hết.

Dù sao còn có Tiêu Chính Đình cùng nàng đứng chung một chỗ. Nàng lại nắm giữa quyền lực cùng địa vị của hần, dù thế nào đi nữa, hần cũng đều sẽ không phản bội nàng.

trên mặt Thái Hậu cuối cùng cũng thấy được chút ôn hòa, nàng nói: “Việt Vương có tâm.”

“Đây vốn là bổn phận của nhi thần.” Tiêu Chính Đình khom người nói, cũng không tranh công.

Thái Hậu vẫy tay cho lui cung nữ trước mặt, gọi Tiêu Chính Đình đến trước mặt, trước oán hận phát tiết một hồi, đem đám đại thần kia mắng một lần từ đầu đến chân.

“Cũng không phải thứ tốt đẹp gì! Lúc này lại dám tụ một chỗ muốn giáo huấn ai gia, ... Muốn ở trước mặt tiểu hoàng đế lấy lòng sao? Cũng thật không nhớ trước kia đã làm những gì?” Nàng mắng các đại thần xong, tiếp theo lại mắng cái nữ nhân đưa đi Dưỡng Tâm Điện kia: “Quả nhiên là nha đầu ở hương dã, hành vi thô tục, mặt xấu tâm ác! Vậy mà dám đưa tới phiền toái lớn như vậy cho ai gia, ngược lại để tội của đồ cầu này đều tính ở trên đầu ai gia!”

Tiêu Chính Đình giọng điệu bình tĩnh nói: “Việc này cũng không phải là lỗi của mẫu hậu, mặc kệ nha đầu kia rốt cuộc là thông minh hay vụng về, nói cho cùng vẫn làm người chán ghét, nếu có người muốn mượn đề tài, cuối cùng có lẽ cái kết quả cũng như vậy.”

Thái Hậu ấn đường nhăn chặt, hỏi: “Ai gia này liền sai người đến đem nha đầu kia về, ...” nói tới đây, Thái Hậu gắt gao cắn chặt răng: “Thứ không có bản lĩnh! Chết đã là tiện nghi cho nàng!”

Tiêu Chính Đình nói: “Cần có một cái lý do.”

Thái Hậu nhú mày nói: “Còn muốn cái gì lý do? Liền lấy tội danh mạo phạm Hoàng Thượng, liền có thể xử tử. một cái nha đầu ở thôn quê, chẳng lẽ còn có người vì nàng kêu oan sao?”

“Kia mẫu hậu cũng phải hướng tổ tông thỉnh tội.”

Thái Hậu nhường mảy, bắt mần nói: “Ai gia thỉnh tội gì? Người không phải cũng đã nói, này cũng không phải là ai gia sai lầm, bắt quá là có kẻ dụng tâm kín đáo, cố tình lợi dụng việc này tới để chỉ trích ai gia sao?”

“Đây chính là cái thiệt thòi, ngài phải nhận.” Tiêu Chính Đình nói tới đây, lại chuyển, nói: “Bằng không, phải đổi lý do.”

“Đổi thành cái gì?”

“Đem nàng truyền tới Vĩnh An Cung, lấy nàng cử chỉ thô bỉ, ác hình ác trạng, lý do không tôn trọng Thái Hậu, đem đi xử tử.”

Thái Hậu tuy rằng đổi với thế cục trong triều không rõ ràng, lại vì trong tay nắm quyền lực quản lý hậu cung mà tự phụ, nhưng trải qua Tiêu Chính Đình nhắc nhở như vậy, nàng cũng hiểu được điểm khác biệt giữa hai người.

Lấy lý do mạo phạm Hoàng Thượng, đó là đem mạng người tính ở trên đầu tiểu hoàng đế. không chỉ không thể giải quyết phiền toái, ngược lại còn dẫn tới oán giận cùng trách móc. Tới trong miệng của những đại thần đó, có lẽ còn muốn nói là nàng nóng lòng phải sạch quan hệ đâu.

Nhưng nếu đổi thành người bị mạo phạm là nàng mà bị xử tử, đó là đem mạng người tính ở trên người mình, chỉ cần xử lý sạch sẽ quyết đoán một chút. Người khác ngược lại cũng không thể cười được nữa. Các đại thần cũng không thể lại trắng trợn tuyên cáo, nói một cái nha đầu mạo phạm hoàng quyền, đem thể diện của Hoàng Thượng đạp xuống dưới. .... Chỉ có thể như vậy để yên ổn mà qua chuyện.

Thái Hậu cũng không sợ công một cái mạng người. Nghĩ tới nghĩ lui cái biện pháp này đổi với nàng tuyệt đối không gây trở ngại.

Thái Hậu thế này mới rốt cục mỉm cười, nàng nhìn Tiêu Chính Đình, thấp giọng nói: “Việt Vương thật sự là người tri kỷ nhất trong cung, cũng đích xác là quân sư của ai gia.”

Tiêu Chính Đình vội cười lên, nói: “Nhi thần đã nói qua, đây là bổn phận của nhi thần, nhi thần còn cảm thấy đối với mẫu hậu quan hệ chưa đủ tốt đâu.”

nói một phen xuống dưới, Thái Hậu phiền lòng đã giải mặt mày hớn hờ.

Chờ đến khi Tiêu Chính Đình rời đi, Thái Hậu tự nhiên lại thưởng hấn không ít đồ vật.

Nhìn bóng lưng Tiêu Chính Đình, Thái Hậu còn nói một câu: “Nhà mẹ đẻ ai gia ..... Thế nhưng so ra còn thua kém một cái Việt Vương. Xảy ra chuyện, chỉ biết khuyên ai gia thu liễm, chịu đựng, hành sự theo quy củ! Ngoài ra, cũng không tìm được cái biện pháp khác. .... Vậy thì có tác dụng gì chứ?”

Đại cung nữ một bên cười, phụ họa khen ngợi: “Cũng không phải nhà mẹ đẻ nương nương không tốt, chỉ là Việt Vương điện hạ quá mức xuất sắc, có hấn quan tâm nương nương, vì nương nương ra chủ ý, cái khác tự nhiên đều chỉ có thể đứng một bên.”

Thái Hậu nghe vậy, trong lòng càng cảm thấy cao hứng.

Đại cung nữ nói một phen, lại khen Việt Vương, lại nịnh hót nàng.

Mấy cái tiểu cung nữ cũng bắt chước nói: “Đúng nha nương nương, Việt Vương thông minh, tuổi trẻ tài cao, so với người bên cạnh mạnh hơn nhiều. Người như vậy, đối với nương nương vô cùng quan tâm, nương nương nên cao hứng mới phải, hà tất vì lũ tiểu nhân đó mà sinh khí.”

“Đúng vậy, Việt Vương tư thế oai hùng, trong cung ngoài cung không ít người hâm mộ ghen ghét đâu. ....”

Tươi cười trên mặt Thái Hậu đột nhiên thu lại, nàng quay đầu nhìn chăm chăm mấy cái cung nữ kia quét một vòng, hỏi: “Các ngươi cũng cảm thấy Việt Vương tốt?”

Mấy cái cung nữ trong lòng thấp thỏm, không đoán được ý tứ của Thái Hậu, nhưng vẫn cẩn thận gật đầu, nói: “Việt Vương đúng là thực tốt. ....”

Thái Hậu sắc mặt trầm xuống, bóp lấy bộ giáp dài trên tay, cười lạnh nói: “Các ngươi tuổi còn nhỏ, chẳng lẽ xuân tâm nhộn nhạo, muốn trèo lên người Việt Vương?”

Mấy cái tiểu cung nữ giờ mới biết tự mình nói sai, vội vàng quỳ xuống đất xin tha, miệng hô: “Nô tỳ không dám. ....”

“Nô tỳ thân phận ti tiện, sao dám tư tưởng đến Việt Vương điện hạ. ....”

“Thái Hậu nương nương tha mạng. ....”

Thái Hậu giễu cợt nói: “Thu hồi những cái tâm tư đó của các ngươi, chớ có mơ mộng thấy người sang bắt quàng làm họ!”

“Nếu lại để ai gia nghe thấy những lời này. ....” Thái Hậu lạnh lùng cong môi, nói: “Liền đem các ngươi đẩy đi ban thưởng cho những cái thái giám đó đi!”

Các cung nữ sắc mặt trắng bệch, nom nớp lo sợ, đồng thanh nói: “không dám, nô tỳ cũng không dám nữa.”

Thái Hậu lúc này mới thoải mái.

Nàng đối với loại cảm giác không chế tính mạng cùng địa vị người khác này, rất là mê muội. Chỉ cần Tiêu Chính Đình cùng nàng đứng chung một chỗ, nàng sẽ không sợ những người đó ngáng chân.....

Lại nói bên này Tiêu Chính Đình rời khỏi Vĩnh An Cung, đợi đến khi đi thật xa, hần đột nhiên dừng lại, hướng tới phương hướng Đường Tâm Điện đi qua, nói: “đã vào cung, vẫn là nên thỉnh an Hoàng Thượng.”

Gã sai vật gậy đầu: “Điện hạ nói phải.”

Dứt lời, hai người liền hướng Đường Tâm Điện đi tới.

Mất thấy càng đi càng gần, Tiêu Chính Đình lại lần nữa dừng bước, hần hướng đường tắt nhìn một cái, trông không, đừng nói là người, ngay cả cái bóng cũng không có. Phảng phất như lần sơ kiến trước, bất quá là hần nhất thời ảo giác thôi.

Nghĩ đến đây, chính Tiêu Chính Đình cũng không nhịn được bật cười.

Chẳng lẽ chính mình thực đã nhìn thấy thấy tiên nữ?

“Điện hạ?” Gã sai vật thấy hần bất động, không khỏi nghi hoặc lên tiếng.

“không có việc gì, đi thôi.”

Hai người một đường đi đến Đường Tâm Điện.

Hoàng Thượng thân thể ốm yếu, dường ở tẩm cung Hàm Xuân Thất sau Đường Tâm Điện, sau khi Tiêu Chính Đình cầu kiến, liền được thái giám trực tiếp dẫn tới Hàm Xuân Thất.

Khi bước vào cửa, Tiêu Chính Đình liền thấy hai nữ tử ăn mặc hoàn toàn khác với các cung nữ. Hai nữ tử này, một người ngũ quan lớn lên ôn nhu hào phóng, một người ngũ quan lớn lên mềm mại nũng nịu, có vài phần ngửa gầy Dương Châu thái độ. Tiêu Chính Đình trong lòng sáng tỏ, hai nữ nhân kia hẳn là do Thái Hậu sau này đưa tới.

Rốt cuộc vẫn là xuất thân hương dã, hai người này đột ngột trông thấy hần, dưới hốt hoảng, ngay cả hành lễ cũng sai, càng không nói đến sau khi ngẩng đầu, trên mặt còn phấp hờng, thế nhưng có vẻ thẹn thùng. Tiêu Chính Đình nhìn đến trong lòng buồn cười, nhanh chóng thu hồi ánh mắt, bước vào trong nhà.

Phương Thảo thấp giọng hỏi cung nữ: “Đó là ai?”

“Việt Vương điện hạ.”

Nguyên lai là một Vương gia. Phương Thảo vỗ vỗ ngực, thầm nghĩ, quý nhân trong kinh thành thật là một cái lớn lên so một cái đẹp hơn, khí thế cũng lợi hại. Tìm kiếm khắp bên trong Dân Trạch huyện, cũng tìm không ra nhân vật như vậy tới.....

Nàng cùng Nhụy Nhi tới nơi này, thật là phúc phận đời trước tu được! Phương Thảo hưng phấn nghĩ.

Tiêu Chính Đình vào trong nhà, một cỗ được vị trước xông vào mũi.

Hàm Xuân Thất này, cùng với lần trước hần tới không có gì khác biệt, cũng không có bởi vì một quẻ của Khâm Thiên Giám mà có điều thay đổi. Cửa sổ trong phòng đóng chặt, rèm trường rủ xuống, giống như bị bao phủ dưới một cái bóng. Chỉ cần bước vào, liền làm người cảm thấy bị đè nén, tối tăm, cùng với ngọt ngào nặng nề không nói nên lời.

“Thần gặp qua Hoàng Thượng.” Tiêu Chính Đình đứng trước giường, hành đại lễ.

Thanh âm Tiêu Dặc khàn khàn u ám truyền ra từ sau màn trướng: “..... Đứng lên đi.”

Tiêu Chính Đình đứng thẳng thân mình, giọng nói không nóng không lạnh hỏi Tiêu Dặc thân thể như thế nào: “Còn thỉnh Hoàng Thượng bảo trọng long thể, thần vài ngày trước đối du ngoạn nước láng giềng, nghe nói câu lệ nổi danh y, nếu có cơ hội, ngày khác thần định mang vị danh y kia mời đến kinh thành.....”

Tiêu Chính Đình nói đến một nửa, đột nhiên dừng lại.

Bởi vì hần phát hiện các bảo vật trong phòng, thế nhưng thả một đốm hồng bình cổ cao, trong bình cắm mấy cành hoa dài ngắn không đồng nhất, toàn thân màu trắng, không có cắt tỉa, nhưng chìm trong một mảnh đen tối, cũng đủ đủ chói mắt, cũng đủ mỹ lệ động lòng người. Giống như ánh ban mai bình minh buổi sáng phá vỡ tối tăm..... hiện ra vẻ không hợp với cảnh vật chung quanh, nhưng lại mặc danh phù hợp, làm gian nhà thêm một một chút màu sắc làm lòng người vui vẻ.

Tiêu Chính Đình thậm chí cảm thấy chính mình có thể ngửi thấy hương hoa thơm ngát kia, ước chừng còn mang theo mùi vị của sương sớm.

Hoàng Thượng khi nào lại có nhã hứng như vậy?

Tiêu Đặc bệnh tật quần thân nhiều năm, áp lực thời gian dài, tính cách sớm đã bị mài dũa, trở nên tối tăm táo bạo, tính tình hay thay đổi.

Như vậy người, nào có hứng thú yêu thích cái gì hoa cỏ?

Phải là nhìn vạn vật trên đời này đều cảm thấy đáng ghê tởm chán ghét mới đúng!

Tác giả có lời muốn nói: Hoa của yêu Nhi, là màu sắc duy nhất trong Hàm Xuân Thất.

Tiêu Chính Đình cũng là cái người thông minh.

-

Hôm nay không có thêm càn, nhưng ta vẫn hy vọng các người có thể khen khen ta.

Bạn đang đọc truyện *Cẩm Ly Tiểu Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18

Tiêu Chính Đình bái biệt Hoàng Thượng, xoay người rời khỏi Hàm Xuân Thất.

hắn cũng không có vội vã rời đi, mà gọi một tiểu thái giám lại, hỏi: “Hoàng Thượng gần đây thích hoa? Bồn vương gần đây trồng hợp có được bồn hoa cúc tím, không bằng ngày khác đưa vào cung, dâng tặng Hoàng Thượng.”

Sắc mặt tiểu thái giám nháy mắt trở nên quái dị, nhưng tia quái dị này thực mau bị hắn áp xuống.

hắn cười nói: “Việt Vương có tâm, Hoàng Thượng không thích hoa.”

“Phải không,” Tiêu Chính Đình chỉ thân nhiên cười một cái, nhưng cũng không lại hỏi bình cổ cao đốm hồng kia cấm chính là cái gì.

hắn mang theo gã sai vặt chậm rãi rời khỏi Hàm Xuân Thất, khi rời đi, hắn còn quay đầu quét mắt nhìn cung nữ nơi này. Bên trong không có ai giống nàng. Nghĩ đến trang phục của nàng ngày đó, hắn là cũng là một người có thân phận cao quý. Hắn rất rõ ràng, trong cung trừ bỏ ba người từ Dân Trạch huyện tới, ngoài ra cũng không có cung nữ mới tiến cung. Khi tới, hắn đã gặp hai người.

Chỉ còn lại người kia.....

Nữ tử được đưa tới sớm nhất, cái ngốc nhi kia.

Nghĩ đến đây, Tiêu Chính Đình lại cảm thấy không khỏi buồn cười.

Ngốc nhi kia chính là nàng sao? không có khả năng.

Có lẽ là tiểu hoàng đế ngầm dưỡng nữ tử nào đó cũng không chừng, dù sao cũng đến tuổi rồi.

Tiêu Chính Đình thở phào nhẹ nhõm, lúc này mới nhanh chóng rời đi.

Tiêu Chính Đình chân trước vừa rời đi, sau lưng Dương yêu Nhi lại vừa đến Hàm Xuân Thất.

Nàng đi đến bên rèm trướng, mớ hồ cảm thấy được vị bên trong lại đậm hơn. không chờ cung nữ bên cạnh đuổi tay, nàng liền trước một bước đuổi tay xốc màn lên, sau đó sải bước vào.

Trong phòng một mảnh tối tăm, lộ vẻ không gian đặc biệt chật hẹp. Giống như khi nàng còn bé nghe chuyện xưa, có dã thú thường lui tới rừng rậm quái dị.

Dương yêu Nhi cẩn thận nuốt nuốt nước miếng.

Xuân Sa phía sau nàng cả tâm can đều run rẩy, thầm nói hôm nay không khí Hàm Xuân Thất quả thật vô cùng dọa người, nhưng nàng lại không tiện nắm lấy tay áo Dương cô nương, đành phải trơ mắt nhìn Dương cô nương hướng vào chỗ sâu bên trong đi tới.

Dương yêu Nhi nhỏ giọng dò hỏi: “Hoàng Thượng?” Nàng thanh âm nhỏ nhẹ mềm mại, xuyên qua rèm trướng, vào trong tai Tiêu Đặc.

Tiêu Đặc còn đang nằm ngửa trên giường, không nghĩ rằng hôm nay Dương yêu Nhi tới sớm như vậy.

Dương yêu Nhi tăng tốc, nằng đi tới bên mép giường, sau đó đánh bạo vén rèm trướng, trong miệng còn nhỏ nhẹ mà tiếp tục gọi: “Hoàng Thượng. .... Hoàng Thượng. ....” Vừa nghe đến, tựa như đang làm nũng.

Tiêu Dặc biết nằng không phải đang làm nũng, mà là đang sợ hãi.

Nằng sợ hãi đến thanh âm đều run lên, nhưng lại vẫn cố chấp gọi hấn.

Khi rèm trướng hoàn toàn bị nhấc lên, Dương yêu Nhi cúi người muốn đi tìm người trên giường, lại bị vướng vào chân giường một cái, lao đảo một cái liền ngã xuống, nằng không kịp đề phòng, nắm lấy dây cột rèm trướng, liền kéo dây cột rèm trướng hạ xuống, vừa vặn ngăn trở bên trong giường.

Mà nằng nằm úp sấp trên người Tiêu Dặc, trong nháy mắt trở nên mờ mịt, liền ngay cả phải đứng dậy cũng không nhớ.

Tiêu Dặc vươn tay, chạm vào tóc của nằng, tóc của nằng mềm mại, giống như nằng vậy. Sau đó Tiêu Dặc thu hồi tay, nhàn nhạt nói: “một đầu đâm xuống, là vì trên người trẫm có đầu hủ để ăn sao?”

Dương yêu Nhi vô cùng thật thà mà phe phẩy đầu, nói: “không có.”

Ngón tay nằng chọc chọc cánh tay Tiêu Dặc, lại chọc chọc ngực hấn: “Cứng.” Sau đó nằng lại sờ sờ đầu mình, sờ sờ ngực của mình, nói: “Đau.”

Hiển nhiên là vừa rồi bị đâm đau.

Tiêu Dặc nhanh chóng bắt được ngón tay của nằng: “Đêm nay ăn kim ngân vịt, ăn hay không ăn?”

Nghe thấy tên món ăn này, Dương yêu Nhi liền lộ ra ánh mắt thèm nhỏ dãi, nằng gật gật đầu, nhưng kịp phản ứng lại trong nhà ánh nến u ám, Hoàng Thượng có lẽ nhìn không thấy. Vì thế nằng vội nắm chặt vạt áo trước ngực Tiêu Dặc, nói: “Ăn.” nói xong, nằng mới buông tay, sau đó tự mình gian nan bò xuống.

“đi thôi, chúng ta.” Nằng thúc giục nói.

Hiển nhiên mà nói kim ngân vịt kia, lực hấp dẫn so với Tiêu Dặc lớn hơn nhiều.

Tiêu Dặc lúc này mới chậm rì rì ngồi dậy, để các cung nữ thấp đèn.

Trong chớp mắt, trong nhà đèn đuốc sáng trưng, Dương yêu Nhi ánh mắt kinh ngạc xoay một vòng, nằng phát hiện thì ra trong phòng có thật nhiều cung nhân đang đứng. Những người này đang nhìn chăm chăm nằng, nở nụ cười thật kỳ quái.

Dương yêu Nhi tất nhiên là không cảm thấy thẹn thùng, nằng chỉ tím tím làn váy, đứng ở bên cạnh giường, ngoan ngoãn chờ Tiêu Dặc thay quần áo.

Tiêu Dặc cũng đã quen nằng lớn mật như vậy, cũng không mở miệng trách cứ.

hấn thực mau thay tốt xiêm y, nói: “đi đi.”

Dương yêu Nhi gật đầu, ngoan ngoãn đi ở bên cạnh hấn, nhỏ giọng nói: “Nhiều điểm chút, nhiều điểm chút.”

“Cái gì nhiều điểm chút?”

Dương yêu Nhi chỉ chỉ ngón nển, khoa tay múa chân một vòng lớn: “Muốn nhiều điểm một ít.”

Tiêu Dặc thanh âm có chút lạnh: “Vì sao?” hấn ánh mắt dừng ở nằng trên người, hỏi: “Khi tiến vào cảm thấy sợ?”

Dương yêu Nhi gật đầu lại lắc đầu: “không điểm, sẽ sợ. Ta sợ, người cũng sợ.”

hấn tất nhiên là không sợ, tiếp xúc nhiều năm, lại như thế nào sẽ sợ?

Tiêu Dặc trầm mặc.

Qua một lát, hấn mới vừa rồi nhấp môi dưới, nói: “Dao Nhi nói rất đúng.”

Dương yêu Nhi nhăn mũi: “không phải, không phải Dao Nhi. không phải gọi như vậy.”

“Vậy gọi như thế nào?”

Dương yêu Nhi chỉ vào chính mình: “yêu, yêu Nhi.” Nằng từng câu từng chữ đọc rất rõ ràng, tựa như là đang dạy Tiêu Dặc nhận chữ.

Tiêu Dặc lúc này mới biết, thuộc hạ đem nằng tên truyền sai rồi.

Nằng nên gọi là Dương yêu Nhi, mà không phải Dương Dao Nhi. yêu, mang ý nghĩa bé nhỏ. Tiêu Dặc từng nghe nói, dân gian thường có thói quen đặt tên này cho hài tử đứng hàng thứ, như vậy liền giảm bớt phiền toái. Nghĩ đến người nhà nằng cũng không đặt tên, liền cứ như vậy gọi nằng.

May mà..... không phải gọi là Dương Đại Nữ.....

Nghĩ đến đây, Tiêu Dặc khước miệng cong lên mềm mại.

hắn hỏi lại Dương yêu Nhi: “Người biết viết tên của mình sao?”

Dương yêu Nhi vẽ mặt mờ mịt, tất nhiên là không.

Tiêu Dặc dừng lại, nói: “Ngày mai đến đây sớm một chút, trăm dạy người.”

Dương yêu Nhi mặt đầy hân hoan gật đầu.

Nàng chép chép miệng, suy nghĩ, viết chữ a..... Đệ đệ cũng không biết viết chữ..... Học viết chữ là việc vô cùng vô cùng tốt. Nàng không ngu ngốc, nàng nhớ rõ, nương luôn ở bên tai nói như vậy.

Tiêu Dặc đột nhiên xoay người lại, nắm lấy tay Dương yêu Nhi nhéo nhéo.

Gần đây nàng ăn ngon uống tốt, dưỡng được một chút thịt, bàn tay nhéo đến đều mềm mại. Tiêu Dặc nhéo xong, liền nhanh chóng buông ra.

Hậu cung của Huệ Đế vô cùng loạn, đám phi tần cơ thiếp người người đều như rắn khoắc lên trên người một lớp da mỹ nhân xinh đẹp.

Về sau Thái Hậu một tay nắm giữ quyền lực, liền càng khiến hắn cảm thấy chán ghét. Hắn chán ghét phi tần của tiên đế, cho tới bây giờ, cũng chán ghét nữ tử trên thế gian này. Dung mạo càng xinh đẹp, hắn lại càng chán ghét.

Cho nên khi cung nữ giúp hắn mặc quần áo, đều vạn phần cẩn thận, không dám tùy tiện chạm vào thân thể hắn. Như thế ngược lại cũng rất tốt, áp chế tâm tư trào lên câu dẫn của những người đó..... Hắn tất nhiên sẽ không bao giờ đi lên đường cũ của Huệ Đế.

Ánh mắt hắn trầm xuống, nhìn chằm chằm Dương yêu Nhi vài lần.

Ngược lại chỉ có cái ngực nhũ này đâm vào trong ngực hắn, mới vừa rồi làm cho hắn cảm thấy nữ tử vốn chính là mềm mại như vậy.

hắn nói: “Tôi gọi một tiếng lão sư nghe một chút.”

Dương yêu Nhi không hiểu ý, nhưng lại bắt chước như vệt, nàng ngoan ngoãn bắt chước gọi: “Lão sư.”

Tiêu Dặc nhìn về phía thoa cài tóc vòng trên đầu nàng, gờ tay ngoéo một cái, giống như vuốt ve. Hắn thấp giọng nói: “thật ngoan.”

Tác giả có lời muốn nói:

yêu Nhi lớn tuổi. Nhưng tiểu hoàng đế rất sớm liền đã “Thành thực”!

Cho nên kỳ thật là tiểu hoàng đế dưỡng thành yêu Nhi.

-

Buồn ngủ quá dụi mắt. Đại gia ngủ ngon. Đêm mai 9 giờ gặp lại.

Bạn đang đọc truyện *Cảm Lý Tiểu Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 19

Phương Thảo bị truyền tới Vĩnh An Cung, trong lòng nàng lo sợ bất an, nhưng vì đã sống tại Hàm Xuân Thất một đoạn thời gian, ngược lại cũng không rụt rè luống cuống như khi mới vừa tiến cung vậy.

Trong lòng nàng thậm chí còn có một chút chờ mong.....

Thái Hậu nương nương chỉ truyền một mình nàng, mà không có truyền Nhụy Nhi, có phải hay không có chuyện gì quan trọng muốn giao cho nàng đi làm?

Lần này sẽ lại có nén bạc sao?

Nghĩ đến đây, trong lòng Phương Thảo kích động càng sâu.

Liên Kiều nheo mắt nhìn nhìn nàng, nói: “Quý xuống.”

Phương Thảo ngẩn người, hỏi: “Nương nương đâu? không phải nương nương truyền ta tới sao?”

“Nương nương còn chưa thức dậy đâu.” Liên Kiều dứt lời, duỗi tay liền đem Phương Thảo ấn xuống. Điểm khổ này Phương Thảo dĩ nhiên phải chịu, nàng chỉ cho là quy củ trong cung vốn là như vậy, vì thế trong lòng lại bất mãn, nhưng vẫn ngoan ngoãn quỳ gối bên ngoài Vĩnh An Cung.

Lần quỳ này, không giống với lần đầu.

Phương thảo chậm rãi quỳ đến đầu gối đều tê dại, nàng nhịn không được ngẩng đầu hỏi Liên Kiều: “Nương nương còn chưa thức dậy sao?”

Liên Kiều lạnh giọng trách mắng: “Thái Hậu nương nương như thế nào, là chuyện mà ngươi có thể hỏi thăm sao?”

Phương thảo mấp máy môi, cảm thấy bị nghẹn khí, chỉ là cuối cùng cũng không dám phát tác, nàng yếu ớt nói: “Nhưng ta đã quỳ thật lâu, chân đều đã tê rần.”

Liên Kiều cười nhạt: “Này tính cái gì? Mới vừa qua một nén nhang đâu. Quý cho tốt, quỳ đủ hai cái canh giờ lại nói.”

Phương thảo vừa nghe hai cái canh giờ da đầu liền tê dại.

Nàng nhịn không được ngửa đầu nhìn Liên Kiều, hỏi: “Ngươi có phải hay không cố ý làm khó ta?”

“Ngươi là người nào, ta lại là người nào? Ta tới gây khó dễ cho ngươi làm cái gì?” Liên Kiều khinh thường cười, xoay người đi vào trong Vĩnh An Cung, khi đi còn không có quên phân phó cung nhân hai bên: “Trông chừng nàng, không cho nàng đứng dậy.”

Đây chẳng qua là dùng thủ đoạn phạt người thường dùng nhất trong cung, thật sự đơn giản nhất đấy. Nhưng Phương thảo không biết, liền cái thủ đoạn đơn giản như vậy, cũng đã muốn đem nàng chính chết.

Theo thời gian trôi đi, cảm giác đau đớn mãnh liệt bắt đầu lan tràn khắp đầu gối của nàng.

Cảm giác đau đớn cuối cùng lại biến thành đau bén nhọn, như là cầm búa hung hăng tạc lên vậy .....

Lúc này mặt trời đã lên tới, ánh nắng chiếu lên trên người nàng, chiếu đến làm người tâm phiền ý loạn.

Nàng chậm rãi cảm thấy miệng đắng lưỡi khô, đầu choáng váng hoa mắt, sức lực tứ chi đều giống như bị rút cạn. Nàng quay đầu nhìn về phía cung nhân hai bên, nói giọng khàn khàn: “Tỷ tỷ, ta có thể đứng lên không? Ta quỳ không được.”

Nhưng không một người để ý tới nàng.

Phương Thảo vừa đau vừa sợ, nàng dần nhận ra có chút không thích hợp.

Nếu Thái Hậu thật sự truyền nàng đến có việc dặn dò, tuyệt sẽ không đối đãi với nàng như vậy. Hoặc là Thái Hậu chính là muốn chính nàng. .... Nhưng nàng đã làm sai cái gì? Hoặc là do Liên Kiều không quen nhìn nàng, tự tiện chủ trương khi dễ nàng!

Phương Thảo cũng chỉ có thể nghĩ như vậy, bởi vì trong đầu nàng đã hoàn toàn thành một đám hồ dán, ngay cả tầm mắt cũng bị mờ hôi cùng nước mắt làm đến mơ hồ.

Liên Kiều lúc này lại đi ra, nàng nhìn nhìn phương thảo, tựa hồ còn cảm thấy chưa đủ, liền cười một cái, nói: “Phương thảo cô nương rất khát, các ngươi không nhìn thấy sao? Còn không mau đi đem nước tới!”

Phương Thảo trong lòng buông lỏng, thầm nghĩ đến đây xem như có thể kết thúc hết thấy, người Vĩnh An Cung rốt cuộc vẫn là không dám làm gì nàng, một tiểu thái giám xoay người đi lấy nước, một lát sau, liền xách một cái thùng gỗ trở về.

hắn đứng lại bên người Phương Thảo, cao giọng nói: “Thỉnh Phương Thảo cô nương dùng nước!”

Dứt lời, cả thùng nước liền từ trên đỉnh đầu Phương Thảo dội xuống, Phương Thảo bị dội đến trở tay không kịp, nước từ trên mặt nàng chảy xuống, làm nàng cảm thấy hít thở không thông, lại cảm thấy lạnh lẽo.

Đầu óc Phương Thảo hỗn loạn hơn.

Những người này chính là cố ý khi dễ nàng! Khi dễ nàng. .... Bọn họ khi dễ nàng! hiện giờ nàng đã không còn là thôn cô trong quá khứ, nàng là Phương Thảo, đúng, bọn họ còn gọi nàng Phương Thảo công nương! Nàng là người hầu hạ Hoàng Thượng!

Phương Thảo đột nhiên bò dậy, chân căng nàng nhũn ra, còn vô cùng đau đớn, vì thế nàng lay động hai cái, thoáng cái ngã nhào bên chân Liên Kiều. Liên Kiều bị nàng dọa, mắng: “Làm cái gì? Ai cho ngươi đứng lên?”

Phương Thảo ôm lấy chân nàng, gất gao không cho nàng thoát khỏi: “Liên Kiều tỷ tỷ vì sao lại làm khó ta? Ta làm sai cái gì? Ta muốn gặp Thái Hậu nương nương! Ta muốn gặp Thái Hậu nương nương!”

Liên Kiều đá một cước vào lưng nàng, hừ lạnh nói: “Gặp Thái Hậu? Thái Hậu nương nương lại không nghĩ gặp ngươi. Ngươi trái lại thật có bản lĩnh, từ Vinh An Cung ra ngoài không bao lâu, liền ở Dưỡng Tâm Điện gây chuyện. Hiện giờ hậu cung tiền triều thương nghị đều là cái chuyện này của ngươi! Ngươi biết chuyện ngươi làm ngu xuẩn bao nhiêu sao? Các đại thần đều muốn bắt ngươi vắn tội đấy!”

Phương thảo một hồi lâu sau mới minh bạch nàng là đang nói cái gì.

Hậu cung tiền triều đều thương nghị về nàng? Muốn bắt nàng vắn tội? Vì cái gì?

Phương thảo đương nhiên biết những người làm quan đó có bao nhiêu đáng sợ.

Lúc trước khi còn ở Dân Trạch huyện, huyện lệnh đại nhân chỉ cần động ngón tay, đều có thể đem cả nhà nàng ấn chết. Huống chi là quan viên cả triều. ....

Phương Thảo tâm kinh hoảng, triệu chứng choáng váng trong đầu lại nặng hơn, nàng gần như không thể thở được, nàng run giọng nói: “Ta không có, ta không có làm sai chuyện. .... Ta rất cẩn thận. ....”

Liên Kiều hừ lạnh: “Ai quản ngươi làm cái gì, sai chính là sai. ....”

Biểu tình trên mặt Phương Thảo đột nhiên khựng lại, ngay cả thanh âm cũng tạm dừng.

Nàng nhớ tới một chuyện không có khả năng!

Ngày ấy. .... Ngày ấy nàng muốn đổi hoa cùng Dương yêu Nhi, còn véo bị thương nàng. Sau đó Hoàng Thượng hỏi vài câu liền không có phản ứng, nàng cho rằng không có việc gì, nàng cho rằng không có việc gì a. .... Tại sao lại như vậy?

Thái Hậu nương nương không phải chán ghét cái gốc tử kia sao? Như thế nào còn phải vì nàng ra mặt? Những quan viên đại thần đó lại là vì cái gì?

Lấy nhãn giới cùng đầu óc của Phương Thảo, đương nhiên nghĩ mãi không ra khúc chiết trong đó.

Liên Kiều quả trách nàng xong, lúc này mới cao giọng nói: “Phương Thảo cô nương không tuân thủ cung quy, mạo phạm Thái Hậu, đại náo Vinh An Cung. Thái Hậu nương nương nhân từ, phạt này cảm thực ba ngày, đưa tới Dịch Đình.” Như là nói cho người khác nghe.

Phương Thảo không biết lợi hại, nhất thời còn có chút mờ mịt, lại có chút sợ hãi.

Nhưng Liên Kiều lại rất rõ ràng tương lai của nàng.

Đầu tiên là phạt quỳ, gội nước, lại cảm thực ba ngày, người làm bằng sắt cũng chịu không nổi, lại đưa đi Dịch Đình, tra tấn chết cũng chỉ qua mấy ngày thời gian.

Đây cũng là lo lắng nông nữ này da dày thịt béo, nhất thời tra tấn không chết, cho nên mới lo lắng chút.

Liên Kiều giọng vừa hạ xuống, liền có người tiến lên, ché trụ Phương Thảo, đem nàng kéo đi.

Xiêm y nàng nhỏ nước xuống, để lại một đường đầy dấu vết.

Liên Kiều chán ghét nhủ này: “thật là một kẻ ngu dốt, chỉ mong cái dư lại kia thông minh chút, chớ có lại cấp chủ tử chúng ta thêm tai họa!”

Bị nhắc tới Nhụy Nhi, lúc này vừa bước ra cửa.

Nàng ở Hàm Xuân Thất gặp được Dương yêu Nhi.

Nhụy Nhi trên mặt mang theo sợ hãi cười, nàng đi đến trước mặt Dương yêu Nhi, thấp giọng hỏi: “Dương cô nương hôm nay như thế nào lại tới sớm như vậy a?”

Dương yêu Nhi không thèm để ý nàng, chỉ nhìn chăm chăm đường đi dưới chân.

Nhụy Nhi muốn nắm lấy cánh tay của nàng, lại không dám nắm, sợ phạm phải sai lầm vào ngày ấy giống như Phương Thảo.

Nàng chỉ có thể vội vàng đuổi theo, ở phía sau Dương yêu Nhi nói: “Ngươi biết Phương Thảo đi nơi nào sao? Nàng hôm nay bị Thái Hậu truyền đi nơi nào rồi, sau này cũng sẽ không quay trở lại.”

Dương yêu Nhi vẫn không để ý tới nàng.

Nhụy Nhi lại muốn đi về phía trước, nhưng bị cản lại.

Lưu ma ma không nóng không lạnh nói: “Nhụy Nhi cô nương, bên trong không phải nơi người nên đặt chân tới.”

Nhụy Nhi gương mặt ửng đỏ, vội nói: “Ma ma, là ta không hiểu quy củ.” Dứt lời, nàng vội lui về phía sau hai bước, cũng không lại truy vấn Dương yêu Nhi, nàng chỉ là ở phía sau Dương yêu Nhi nói: “Cảm ơn, ta đi trở về.”

Dương yêu Nhi vẫn không nói chuyện.

Trước mặt tiêu thái giám đã vén màn lên, Dương yêu Nhi ngoan ngoãn đi vào.

Nhụy Nhi nhìn bóng dáng của nàng, đáy lòng nổi lên tư vị ẽ ẩm, chẳng qua chờ khi xoay người lại, đáy lòng nàng lại bị sợ hãi lấp đầy nhiều hơn.

Hoàng cung, đối với những người như các nàng mà nói, vốn chính là sự tồn tại tôn quý nhất. Nàng hâm mộ địa phương này, nhưng cũng lại sợ cái địa phương này. Ma ma ở Vĩnh An Cung tính tình cổ quái, cùng các nàng nói về quy củ trong cung, chỉ cười lạnh hai tiếng, nói: “không nên hỏi thì đừng hỏi, trong cung này đột nhiên thiếu một người, cũng là chuyện thường.”

Phượng Thảo..... Có phải hay không đã thành cái người thiếu kia?

Nhụy Nhi nắm y phục trước ngực, nhanh chóng chạy trở về phòng ở của mình.

Dương yêu Nhi vào cửa.

Tiêu Dật ngồi trước bàn gỗ từ đàn văn linh chi, trong tầm tay của hắn bày giấy bút còn có một thanh mực.

Dương yêu Nhi chưa từng thấy qua mấy thứ này, nàng tò mò vươn tay, thật cẩn thận sờ sờ, sờ sờ giấy, sờ sờ bút, sờ lại sờ thanh mực, còn vươn đầu ngón tay vói vào bên trong nghiên mực, dùng nước trong rửa rửa ngón tay.

Tiêu Dật liền chỉ vào mấy thứ này, từng bước từng bước giảng cho nàng nghe.

“Đây là bút, dùng để viết chữ.” hắn nói, lấy ra một tờ giấy Tuyên Thành cho Dương yêu Nhi xem

trên giấy Tuyên Thành kia dùng chữ Khải chép một nửa quyển du ký, hàng chữ chỉ chít cùng một chỗ, Dương yêu Nhi xem đến quáng mắt chóng mặt, nhưng lại cảm thấy giống như những con sâu nhỏ. Cực kỳ thú vị.

Nàng vươn ngón tay ẩm ướt, chọc mặt trên mặt chữ, còn dùng lực mà sờ sờ.

Tiêu Dật cũng không so đo chuyện ngón tay nàng ẩm ướt, thản nhiên nói: “Đây là trâm dùng bút viết.”

Dương yêu Nhi nửa hiểu nửa không gật đầu, nói: “Đẹp.”

Nàng ngay cả phía trên viết cái gì cũng đều không hiểu, nhưng liền cảm thấy hàng chữ đứng cùng một chỗ, đẹp, giống như hoa văn vậy.

Tiêu Dật liền cầm qua một chiếc khăn gấm, cho Dương yêu Nhi lau tay.

hắn lại chỉ vào đồ vật tiếp theo: “Đây là giấy, dùng để viết chữ lên đó.”

“Trắng.” Dương yêu Nhi nói.

“Ấn.” Tiêu Dật lại chỉ thanh mực: “Đây là mực, phải bỏ vào chỗ này mài, xoay vòng như vậy.....” hắn nói xong cầm thanh mực lên, để vào trong nghiên mực.

“Đen.” Dương yêu Nhi nói.

Tiêu Dật dừng một chút, nghe một lúc lâu, mới nghe ra được một câu: “thật thông minh.”

Dương yêu Nhi biết đây chính là ý tứ khen nàng, vì thế nàng gật gật đầu: “Ấn!”

“Lấy bút, chấm mực, mới có thể viết ra chữ màu đen.”

Lần này Dương yêu Nhi không lên tiếng.

Tiêu Dật cũng không so đo, nàng vốn dĩ rất ít khi mở miệng, hơn phân nửa thời gian đều ngo ngoe, giống như cái đầu gối.

hắn không khỏi nhớ tới tin tức thuộc hạ báo tới, nguyên lai khi nàng từ nhỏ liền bị nhốt ở trong viện, chỉ ngồi tại một chỗ, không nhúc nhích. Ban ngày không ai cùng nàng nói chuyện vui đùa, chỉ có vào đêm, Dương thị kia về tới nhà, cầm chén đưa thức ăn cho nàng, nàng mới có thể nói được vài câu như vậy. Nếu không có như thế, chỉ sợ bị kiềm nén đến hôm nay, nàng đã thành một người câm, một chữ cũng phun không ra được.

“Người xem, tên của người viết như vậy.” Tiêu Dật đề bút viết xuống hai chữ “yêu Nhi”, hình chữ ngay ngắn.

Dương yêu Nhi lúc này mới động đậy, nàng dùng ngón tay chấm nước mực, bắt chước ở trên giấy Tuyên Thành vẽ. Nhưng ngón tay lại từ chối nghe lời, xiêu xiêu vẹo vẹo, vẽ không được tốt.

Tiêu Dặc thấy thế, liền đem bút nhét vào trong tay nàng.

Nhưng Dương yêu Nhi ngay cả cầm bút cũng không biết, nàng giống như đang nắm một cây gậy, liền cứ như vậy tùy tiện cầm lấy bút.

Tiêu Dặc nắm lấy ngón tay tinh tế mềm mại của nàng, một ngón lại một ngón mà sửa đúng.

“Cầm như vậy.”

Qua một hồi bận rộn như thế, Dương yêu Nhi có thể cầm bút hay không Tiêu Dặc không biết.

Nhưng trên tay Tiêu Dặc tất cả đều là dấu mực.

Dịch Đình lạnh lẽo, Hàm Xuân Thất lại ấm áp như ngày xuân.

Tác giả có lời muốn nói: yêu Nhi cùng tiểu hoàng đế chính là cùng chữa khỏi cho nhau đó ~

-

Ngày mai nha nhóm tiểu bảo bối của ta =3=

Bạn đang đọc truyện *Cảm Lý Tiểu Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 20

Dương yêu Nhi vẽ tên của mình.

Đúng vậy, là vẽ, không phải viết.

Sau khi nắm giữ bí quyết “vẽ”, tay Dương yêu Nhi đề lên trên bản du ký Tiêu Dặc viết khi trước, bắt đầu học mặt chữ trên đó.

Tiêu Dặc không thể không đề lại mu bàn tay của nàng: “không vội.”

hấn ý thức được nàng khiếm khuyết quá nhiều thứ, không đơn giản chỉ là việc không biết viết chữ. Trải qua tuổi thơ đặc thù lúc nhỏ, khiến nhận thức chính xác của nàng đối với phần lớn chuyện người cùng việc đều vô cùng thiếu hụt, muốn dạy nàng hiển nhiên là chuyện không thể hoàn thành trong một ngày.

Bàn tay Tiêu Dặc to lớn, hấn ấn ở trên mu bàn tay của Dương yêu Nhi, thì gần như đem toàn bộ tay nàng đều bao vây trong đó.

một cái tay khác của hấn đề trên giấy Tuyên Thành, đầu ngón tay chỉ vào chữ “yêu”, hỏi: “Hiểu nó có nghĩa gì sao?”

Dương yêu Nhi lắc đầu.

“Hài tử, ý nghĩa nhỏ. yêu Nhi, liền đọc, chính là……” hấn dừng một chút, nói: “Có ý nghĩa thân mật.”

“yêu Nhi” hai chữ càng đọc, lại càng có loại cảm giác mềm mại. Nguyên bản cái tên này hấn là có vẻ quê màu, ngược lại làm thành hương vị khác. Kêu một cái, tâm tựa hồ cũng mềm theo.

Nhưng Dương yêu Nhi hiển nhiên ngay cả “Thân mật” có ý nghĩa gì cũng không biết, nàng ngoan ngoãn cho Tiêu Dặc ấn, trên mặt còn có một tia mờ mịt.

Tiêu Dặc nhìn bộ dáng của nàng, lại nghĩ tới đại diện phong hậu cử hành không lâu sau đó, hấn đột nhiên nói: “Tên như vậy, thích hợp gọi trong chốn khuê phòng. Nhưng lại không thể gọi ở nơi thanh nhã. Trẫm đặt cho người một cái tên, tương lai cũng có thể lưu vào sử sách.”

Suy nghĩ một chút, nếu như sách sử viết, Tấn triều Hoàng Hậu Dương yêu Nhi…… Hình ảnh kia tựa hồ có chút hi cảm.

“Tên?” Dương yêu Nhi lặp lại một lần, ngơ ngác nhìn ngón tay Tiêu Dặc.

Tiêu Dặc tay trái cầm bút, chấm mực viết xuống: “Nguyệt Yểu. Nguyệt, nơi Hằng Nga cùng thỏ nguyệt sống. Yểu, văn tình tốt đẹp, thướt tha yểu điệu.” hấn vẫn chưa suy nghĩ, chỉ là hai chữ này dường như là đã sớm cảm ở trong đầu hấn. nói đến đặt tên, liền lập tức nhảy ra.

Dương yêu Nhi gật đầu, kỳ thật không hiểu hai chữ này có thâm ý gì, nhưng nàng nghiêm túc nhìn chăm chăm hai chữ xinh đẹp kia, ngón tay ngo ngoe rục rịch. Cố tình Tiêu Dặc lại ẩn nàng, ngón tay nàng vừa động, giống như cào vào trong lòng bàn tay của Tiêu Dặc.

Lòng bàn tay Tiêu Dặc tê dại một trận, hần liếc mắt một cái, sau đó càng thêm dùng sức bắt được tay của Dương yêu Nhi: “Đừng lộn xộn, trầm cho động mới có thể động.”

Dương yêu Nhi ngoan ngoãn gật đầu, lập tức cuộn tròn ngón tay lại, nàng cuộn một cái, giống như phản lại bắt được ngón tay của Tiêu Dặc, có loại cảm giác thân mật nói không nên lời.

Tiêu Dặc chỉ vào hai chữ kia, một lần lại một lần đọc cho Dương yêu Nhi nghe, để nàng nhớ rõ, lần sau nhìn thấy cũng sẽ nhận thức được. Rồi sau đó lại đem chữ “Dương” dạy cho nàng, để nàng học viết nhiều lần, lúc này mới buông tay.

Học tổng cộng năm chữ.

Thực là mở đầu khó lường.

Tiêu Dặc đem giấy bút giao cho Dương yêu Nhi, đem mặt bàn gỗ từ đàn văn linh chi chia một góc cho nàng, cho nàng tự chơi đùa.

Ma ma dọn ghế tới, Dương yêu Nhi ngồi ghế, nửa người trên nằm sấp ở bức tranh trên bàn, cầm cũng gác trên giấy Tuyên Thành, liền như vậy cầm bút vung về mà thông thả, bắt đầu hướng lên trên đầu vẽ tên.

Hai chữ “yêu Nhi” đơn giản, nàng vẽ nhiều nhất. Tranh chữ “Dương” là một trận chiến lớn, xấu đến mức lộ ra vẻ quái dị đáng yêu. Hai chữ “Nguyệt Yếu”, thì hoàn toàn không viết.

Nhưng nàng không có chút nào nhụt chí, càng sẽ không cảm thấy mất mặt.

Thậm chí Dương yêu Nhi còn hứng trí bùng bùng.

Nàng trước nay chưa từng làm qua việc như vậy, có mang theo hương mực, mang theo mùi hương giấy. .... Hết thấy đều hương, Nàng hận không thể đem mặt chính mình đều dán lên trên giấy, thể hiện sự gần gũi cùng yêu thích.

Tiêu Dặc nhìn chăm chăm nàng một lúc, xác nhận nàng chơi đến hứng khởi, liền đi làm chuyện của mình.

hắn đi Tây Noãn Các triệu kiến đại thần, mà lần này lại không chỉ một mình Khổng Phượng Thành, còn có hai vị đại học sĩ khác. Tiêu Dặc mặc dù là hoàng đế, nhưng muốn đồng thời nhìn thấy bọn họ cũng rất khó. Hắn chưa tự mình chấp chính, hiện giờ chính vụ đều qua tay nội các, các vị đại nhân nội các đều thành người bận rộn, tự nhiên không thời gian ngày ngày tới thăm, gặp mặt thánh thượng.

Tiêu Dặc ở Tây Noãn Các một lúc, chính là hơn một canh giờ.

Các đại thần bày tỏ lòng trung thành xong rồi, lại phê bình hiện tượng không tốt trong triều, trong cung, lúc này mới chưa đủ thềm mà rời đi.

Đây chính là một lần giao phong ngầm, các đại thần đang thử vị đế vương thiếu niên này, mà Tiêu Dặc cũng không lên tiếng thu lấy tin tức từ trên người bọn họ.

Chờ các đại thần lui ra, trong Tây Noãn Các nhanh chóng khôi phục lại sự yên tĩnh.

Hôm nay Thái Hậu ngược lại thông minh hơn, cũng không lại phái người đến Dưỡng Tâm Điện nghe ngóng. Tiêu Dặc muốn chính là cái kết quả này. Chờ Thái Hậu phản ứng lại, nàng đã từng bước một mất đi sự khống chế đối với Dưỡng Tâm Điện, hắn đã là chuyện thật lâu về sau.

Việt Vương Tiêu Chính Đình là một người thông minh, nhưng Việt Vương cũng phạm vào sai lầm của phần lớn kẻ khác, bọn họ đều khinh thường hắn.

Tiêu Dặc tâm tình không tồi, kết quả đúng đây, mới phát hiện trên bàn tay chính mình ấn trên bàn, lại ấn ra một dấu mực nhạt.

Đúng rồi, khi hắn tới quên lau tay, Dương yêu Nhi lại lại cho hắn nét mực thể nhưng còn ở trên tay. Tiêu Dặc ngược cũng không tức giận, hắn chỉ là nghĩ, cũng không biết vừa rồi có lộ ra dấu mực bàn tay không, nếu lộ ra, chỉ sợ những cái đại thần đó đáy lòng càng khinh thường hắn, cho rằng hắn sống trong cung thật chật vật. ....

Tiêu Dặc khoe miệng cong hạ, nhưng trong giây lát lại biến mất không thấy.

“đi đi, đi trở về.”

“Là.”

Thời điểm Tiêu Dặc trở lại Hàm Xuân Thất, Dương yêu Nhi vẫn còn ghé vào bàn vẽ, vị trí thủy chung không có thay đổi qua. Cho dù Tiêu Dặc đi rồi, nàng cũng chỉ chiếm một góc nhỏ nhỏ như vậy.

Nàng vẫn đang cầm bút, tiếp tục vẽ tự. Giấy Tuyên Thành đã thay đổi vài tờ.

Tiêu Dặc đến gần nhìn lên, đầu bút kia mực cũng không có chảy xuống, nhưng nàng dường như chưa phát giác ra, còn nghiêm túc mà vẽ chữ. trên mặt nàng đầy mực, chớp mũi cũng nhể nhại mồ hôi. .... Nàng rốt cuộc đã viết có bao lâu rồi?

Tiêu Dặc quay đầu hỏi Lưu ma ma: “Trẫm đi rồi, nàng viết bao lâu? Giữa đường có lười biếng không?”

Lưu ma ma lắc đầu: “cô nương là một hài tử thành thật, làm sao có thể lười biếng. Hoàng Thượng đirời, nàng liền vẫn luôn viết viết vẽ vẽ chưa từng dừng qua.”

Tiêu Dặc ngẩn ra, nghĩ nghĩ lại cảm thấy thật là cái tiểu ngốc tử.

hắn đi rồi, không có ai mở miệng kêu nàng dừng lại, nàng liền cứ vẫn luôn viết.

Tiêu Dặc vươn tay, bắt được bút trên tay Dương yêu Nhi.

Dương yêu Nhi tựa hồ có chút buồn ngủ, nàng chậm chạp chớp mắt, lông mi run lên, sau đó mới thông thả ngẩng đầu nhìn Tiêu Dặc. Khi thấy Tiêu Dặc, nàng dường như có chút cao hứng, là cao hứng đi? Tiêu Dặc cũng không biết. Nhưng mắt nàng trông mong nhìn chăm chăm hắn, sau đó ——

Nàng chỉ chỉ đầu bút, lại chỉ chỉ nghiền mực, một khuôn mặt cơ hồ đã muốn nhăn thành cái bánh bao nhỏ.

thì ra là chờ hắn trở về mài mực cho đấy!

Tiêu Dặc tức giận bắt lấy cằm của nàng ngắt một phen, Dương yêu Nhi còn ngây ngốc nhìn chăm chăm hắn, mỉm cười với hắn. Tay Tiêu Dặc ngắt nàng buông lỏng lực đạo, sửa thành mạnh mẽ vuốt ve.

hắn nhìn cằm nàng bị vuốt ve ra dấu hồng nhạt, giống như bị đóng dấu, Tiêu Dặc liền có loại cảm giác sung sướng nói không nên lời.

“Ngày mai luyện tiếp.” hắn nói: “Hôm nay bánh bao gạch chưa không?”

hắn nhìn chăm chăm ánh mắt của nàng, thật giống như nàng chính là một cái bánh bao gạch cua.

Tác giả có lời muốn nói: yêu Nhi có tên mới rồi!

Phu thê Dương thị đặt tên không được tốt, tiểu hoàng đế đặt lại cho nàng rồi! Tên mới ngụ ý ký thác hết thảy tốt đẹp!

Bạn đang đọc truyện *Cảm Lý Tiểu Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21

Nhụy Nhi cô nương bị bệnh được đưa tới, nàng nhu nhược vô lực dựa vào đầu giường, nắm chặt tay áo tiểu cung nữ, chịu đựng cảm thấy thẹn khiếp vĩa nói: “Từ trước giờ lớn lên ở dân dã, vẫn chưa qua một thời gian, thân mình lại chịu không nổi bị bệnh. không dám lây bệnh qua cho quý nhân, thỉnh tỷ tỷ hướng ma ma nói, để ta đi ra ngoài ở. Ta cùng với Dương cô nương cùng xuất thân từ Dân trạch, không bằng đem ta dời qua Yến Hi Đường. ....”

Tiểu cung nữ nghe xong lời nàng nói, trong lòng cảm thấy khinh, nhưng Nhụy Nhi đều yếu thế như vậy, lại một miệng một cái “Tỷ tỷ”, ngược lại kêu nàng nươngong nươngong, vì thế nghĩ nghĩ, liền nói: “Ta đây cùng ma ma nói một chút, cô nương là chủ tử, sao dám nhận của cô nương một tiếng ‘ tỷ tỷ ’?”

Nhụy Nhi sắc mặt ngưng động, nàng bám lấy tiểu cung nữ, thấp giọng nói: “Tất nhiên là được đấy chứ, tỷ tỷ vào cung bao lâu, ta vừa mới vào cung bao lâu? Lại lý nào phân cái gì chủ tử hạ nhân? Ta cũng cũng chỉ là nha đầu ở nông thôn thôi.”

Nghe lời nói nàng khẩn thiết, nghiêm nhiên một bộ dáng móc tim móc phổi, tiểu cung nữ hạ mềm ngữ khí, nói: “Nhụy Nhi cô nương nghỉ tạm đi, ta đi trước.”

Nhụy Nhi gật đầu, nhìn theo nàng rời đi.

Đội cho tiểu cung nữ đi xa, Nhụy Nhi mới hưng hăng nhẹ nhàng thở ra. Nàng biết, Phương Thảo đã không có khả năng trở lại, có lẽ là sung quân đến nơi khác, có lẽ là đã chết, thậm hại hơn có lẽ là nàng còn đang chịu tra tấn, muốn sống không được muốn chết không xong. .... Mặc kệ là loại kết quả nào, Nhụy Nhi cũng không dám tưởng tượng.

Nàng cẩn thận nghĩ, Phương Thảo bị tội, một là bởi vì ngày ấy xô đẩy khi dễ Dương yêu Nhi, hai chi sợ là nàng đã quên đây là nơi nào, thế nhưng ở chỗ thiên tử nháo ra như vậy, chẳng phải là coi thường hoàng quyền?

Cho nên nàng liền gấp không chờ nổi nghĩ muốn dọn khỏi nơi này.

Có thể tiếp cận Hoàng Thượng tuy tốt. Người tôn quý đệ nhất Thiên hạ như vậy, lại sinh ra cực kỳ tuần mỹ, ai không nghĩ thân cận lấy lòng hân ? Nhưng cũng phải có mệnh mới được!

Ở Hàm Xuân Thất đợi càng lâu, làm Hoàng thượng tức giận cũng dễ càng nhiều. Nhụy Nhi không thể tự miễn giống phương thảo, trong lòng nàng rõ ràng, những thủ đoạn kia đối với địa phương này, lực gài ngựa đều không có. Trong cung quy củ nghiêm ngặt, nói không chừng có khi nàng làm trái với quy củ.

Chi bằng lấy lui làm tiến, dọn ở cùng Dương yêu Nhi một nơi. Kê ngọc này, ngọc vẫn ngọc, nhưng nếu nàng có thể được Hoàng Thượng nhìn với con mắt khác, nói vậy nàng có bản lĩnh. không nói đến, học tập một vài điều là tốt. Chuẩn bị làm cho tốt, lại đi xum xoe cũng kịp?

Ít nhất..... Ít nhất ở bên người Dương yêu Nhi, mạng có thể giữ được.

Nghĩ đến đây, Nhụy Nhi thân mình run lên.

Nàng vội túm túm chăn, che thân thể phát lạnh lại, sắc mặt tái nhợt nhắm mắt nghỉ tạm. Nàng bệnh là bị bệnh thật, chỉ là hôm qua nàng cố ý chạm vào nước lạnh, vào đêm lại đá chăn, mới bị một bệnh này.....

Lưu ma ma nghe xong tiểu cung nữ tới báo, nghiêm túc suy nghĩ một phen.

“Dương cô nương một người ở Yên Hi Đường, ngày thường khó tránh khỏi cảm thấy không thú vị, nếu có người làm bạn ngược lại cũng là chuyện tốt. Nhưng cũng không tốt khi nàng đem bệnh qua cho Dương cô nương, người chờ thu thập tay nải, tạm thời cho ở sau Yên Hi Đường, khi lành bệnh lại cùng Dương cô nương qua lại.”

Tiểu cung nữ đáp lời, vội đi về gặp Nhụy Nhi.

Nhụy Nhi được lời nói này, rớt cuộc nhẹ nhàng thở ra, chạy nhanh thu thập đồ vật, liền hướng Yên Hi Đường dọn qua. Nàng tới đây vốn cũng không có đồ vật, xiêm y cũng có 3 bộ, trang sức càng không cần thiết, chỉ có chút kiểu dáng đơn giản như vậy. Duy nhất quý trọng, đó là Thái Hậu thường trân châu ngày đó.

Nàng đem trân châu chôn thật sâu ở trong bao quần áo, đừng nói là trâm ở trên đầu, thêu ở y gian, nàng lấy ra cũng không dám, sợ người khác hiểu lầm

.....

Dương yêu Nhi thoải mái ngủ một giấc đứng dậy, dọn cái ghế nhỏ ngồi ở cửa, ngửa đầu nhìn ánh mặt trời.

Mặt trời mới lên không lâu, ánh nắng ấm áp lại không chói mắt, phơi thoải mái cực kỳ. Máy cung nữ liền ở phía sau chải đầu cho nàng, một lúc nói như vậy rất tốt, một lúc nói như vậy mới xinh đẹp. Dương yêu Nhi cũng không so đo này nọ, nàng đem đầu tóc chính mình giao cho người khác hoàn toàn không ngại, chỉ lo ngẩng đầu nhìn cảnh sắc thú vị.

Nhụy Nhi đi vào trong Yên Hi Đường, nhìn thấy một màn như vậy.

Trong lòng nàng không nói nên lời, không được tự nhiên.

Trước kia khi nhà nàng nghèo, liền đem nàng bán cho Lý gia đều không bận tâm, hiện giờ nàng đi lấy lòng một kẻ ngọc, thật ra cũng không có gì không thể chịu đựng.

Nhụy Nhi liền giờ lên tươi cười, chậm rãi theo hướng Dương yêu Nhi đi tới.

Chẳng qua còn không đợi nàng đến gần, liền có hai cung nữ một trái một phải đỡ lấy tay nàng, nói: “cô nương đi tới chỗ ở nhìn trước một cái.”

Nhụy Nhi nhăn lại mi, chần chờ nói: “Nếu không chào hỏi Dương cô nương, chẳng phải là có chút vô lễ?”

Cung nữ cười nói: “cô nương bị bệnh, chờ hết bệnh rồi lại đi chào hỏi, chẳng phải càng tốt?”

Nhụy Nhi lúc này mới hiểu được, có hay không hành lễ không quan trọng, thật ra quyết không thể làm nàng đem bệnh nhiễm qua Dương yêu Nhi.

Lúc trước Dương yêu Nhi bị Dân Trạch huyện mười dặm tám hương chê cười, hiện giờ đã là quý nhân lướt qua bọn họ, nàng cùng Phương Thảo tánh mạng thì nhẹ, Dương yêu Nhi tánh mạng mới làm trọng.

Trong lúc nhất thời, Nhụy Nhi trong lòng càng cảm thấy phức tạp, bên cạnh mà nói một câu cũng không nói ra được, đành phải gật gật đầu, chậm rãi đi theo cung nữ đi nhận nơi ở.

Nhụy Nhi dọn đến Yên Hi Đường, Dương yêu Nhi hoàn toàn không chú ý, với nàng mà nói, nói chung so với cùng một con kiến trước mắt bò qua không có gì khác nhau.

Ngược lại là các cung nhân hai mặt nhìn nhau, ngầm nói thầm, Nhụy Nhi cô nương này như thế nào cũng chuyển đến?

Xuân Sa trước hết thiếu kiên nhẫn, nàng buông xuống lược, nói bóng nói gió hỏi: “cô nương mấy ngày nay, đi Hàm Xuân Thất đều làm cái gì nha? cô nương có làm tức giận Hoàng thượng không? Hoặc là có ai quá hai câu răn dạy?”

Này đoạn lời nói quá dài, cũng quá khó lý giải chút, Dương yêu Nhi liền không ra tiếng.

Xuân Sa lại nói: “cô nương hôm nay định khi nào đi Hàm Xuân Thất a?”

Dương yêu Nhi ngẩng đầu nhìn trời: “không đi.”

Hôm qua Hoàng Thượng nói với nàng, hôm nay không cần phải đi, bên cạnh còn nói chút lời, nhưng Dương yêu Nhi nhớ không rõ ràng, liền đem “không cần phải đi” ba chữ nhớ rõ chặt chẽ.

Xuân Sa càng khẩn trương.

Nguyên bản Yến Hi Đường chỉ có cô nương một người ở, cả phòng cung nhân đều hầu hạ cô nương, ở trong cung này đó là phần đãi ngộ độc nhất. Nhưng hôm nay Nhụy Nhi cô nương cũng vào được, phần đãi ngộ độc nhất này, tự nhiên đã bị đánh vỡ.

Nhụy Nhi cô nương này nàng gặp qua vài lần, so Phương Thảo lớn lên càng nhu nhược chút, nữ tử như vậy rất dễ kích thích nam tử có ý muốn bảo vệ. Mà nàng so với Phương Thảo hiểu đúng mực hơn, hẳn là cái người thông minh. Nếu nàng tìm cơ hội được sủng, cô nương phải làm sao bây giờ?

Dương yêu Nhi chính mình còn chưa giác không ổn, tới giờ ngo nàng đã dùng cơm, nàng liền đi vào trong phòng, dùng ngón tay ở trên bàn họa, họa tên nàng.

một bên họa, nàng một bên nhìn không được tưởng, nàng kêu “yêu Nhi”. “yêu Nhi” hai chữ viết như thế này. Vậy hẳn gọi “Hoàng Thượng”, “Hoàng Thượng” hai chữ này viết như thế nào?

Dương yêu Nhi đem nghi vấn tích góp ở đáy lòng.

Lần sau nhất định phải nhớ hỏi rõ, không thể quên. .... Nàng ở trong lòng như thế nhắc mãi vài lần.

.....

Nhụy Nhi dọn đến Yến Hi Đường, không ngừng các cung nhân không ngừng khẩn trương, vị ở trong Vĩnh An Cung, tức giận đến ác hơn.

“Phái người đi hỏi, như thế nào nói?” Thái Hậu lạnh mặt nói.

Trước mặt người đáp: “nói là bị bệnh, thật sự bị bệnh, sợ đem bệnh khí truyền cho Hoàng Thượng, liền chạy nhanh thu thập đồ vật đi Yến Hi Đường.”

“không có bản lĩnh.” Thái Hậu cắn răng mắng, “Nàng thật ra nhanh lùi về! Nếu nàng thực sự có bản lĩnh, dám đem bệnh qua Hoàng Thượng, ai gia còn muốn thưởng nàng à!”

Từ ma ma cúi đầu không nhanh không chậm nói: “Thái Hậu.”

Thái Hậu lúc này mới thay đổi câu nói: “Lúc trước thật ra rất biết nói chuyện, miệng đầy đáp ứng, hiện giờ thấy Phương Thảo bị xử trí, thì chạy trốn so với người khác đều nhanh. ....”

Lúc này, bên người đại cung nữ mới chân chò lên tiếng, nói: “Kỳ thật Nhụy Nhi cô nương, làm như vậy ngược lại cũng là chuyện tốt.”

“Tốt chỗ nào?” Thái Hậu nhíu mày.

“đang lúc nơi đầu sóng ngọn gió, nàng biết khó mà lui, cũng là nước cờ lấy lui vì tiến! Trái phải Yến Hi Đường cũng là ở Dưỡng Tâm Điện, còn buồn không có cơ hội thấy Hoàng Thượng? Ngược lại như vậy dễ xử ở trước mặt Hoàng Thượng, ngược lại dễ dàng Phật ý Hoàng Thượng.”

Thái Hậu nghĩ cũng đã hiểu ra. Liền nàng đều không thể không đem phương thảo xử trí, lúc này cùng Hoàng Thượng so đo, hiển nhiên không phải chuyện tốt. Nhụy Nhi thông minh, biết lui xa chút, ngược lại có lợi cho thanh danh Vĩnh An Cung nàng. Ngày sau tóm lại không ai dám nói, nàng tặng người tân đề.

“Vậy ai gia còn phải thưởng cho nàng?” Thái Hậu cười nhạo.

Đại cung nữ cười đấm vai cho Thái hậu: “Vì Thái Hậu nương nương làm việc, đây là bổn phận của nàng, nói gì tới ban thưởng?”

Thái Hậu lòng dạ hẹp hòi, bất quá về phần ban thưởng thật ra rất hào phóng. Nàng hừ lạnh một tiếng, nói: “Quá hai ngày, đưa cho nàng chút trang sức xiêm y, đừng cho nàng cả ngày trên đầu không có gì, còn đi thân cận Hoàng Thượng, chỉ sợ ai nhìn còn không thích!”

Đại cung nữ cười nói: “Thái Hậu nương nương nhân từ khoan dung!”

Qua một lát, Việt Vương tiến cung thỉnh an, bởi Thái Hậu chơi một lát bài, rồi sau đó cùng nàng nói vài chuyện: “đại thần nội các gần đây thường ra vào Dưỡng Tâm Điện. ....”

Thái Hậu cảm bài, không chút để ý nói: “Mấy cái lão già kia, nhất định là không có ý tốt. Tính đi gặp hoàng đế, cũng chưa chắc là vì tốt cho hấn. Bọn họ cầm giữ triều chính, lý nào chịu giao quyền?”

Dứt lời, Thái Hậu oán niệm đứng lên: “Đáng giận là ai gia không có nhi tử, bằng không lý nào đến phiên bọn họ cùng tiểu hoàng đế tới quấy phá?”

Tiêu Chính Đình cười cười, nói: “Nhi thần còn không phải là nhi tử ngài sao?”

Thái Hậu nhìn bài, nhàn nhạt nói: “Rốt cuộc là vẫn không giống nhau.”

Tiêu Chính Đình nghe vậy, như cũ chỉ là cười cười.

Chờ canh giờ vẫn chút, Tiêu Chính Đình liền cáo lui.

hắn bắt tri bắt giác lại đi tới Dưỡng Tâm Điện, chỉ là lúc này hắn không có đi bái kiến Hoàng Thượng, hắn chỉ là đi vài bước, vòng tới đường tắt lần trước.

Người lúc trước trong đầu thật hết sức kỳ diệu, càng là chỉ thấy một bên mặt, liền dễ dàng nhớ mãi không quên. Đường như tất cả trong trí nhớ, cũng chỉ có một mặt kinh hồng mới là tươi sáng.

hắn liền đứng ở đường tắt, hướng phương hướng kia mà nhìn, cảm thấy không hiểu sao tâm tình tốt đi không ít.

Gã sai vật về mặt sờ không được đầu óc, mới lên tiếng gọi: “Vương gia. ....”

Lại nghe đến một trận tiếng bước chân, hỗn loạn một chút tiếng cười nữ tử đến gần, đúng là từ kia vọng nói lại đây. .... Tiêu Chính Đình không chút nghĩ ngợi liền phi thân đi hai bước, ẩn ở chỗ ngoặt.

Từ đây mà nhìn qua đi, hắn có thể trông thấy đầu của người đi tới.

Nhưng người kia lại là nhìn không thấy hắn.

Bọn cung nữ thái giám xung quanh cô nương cực kỳ trẻ tuổi, chậm rãi đi tới bên này.

Nàng ăn mặc áo ngắn màu đỏ quả hạnh, váy màu nguyệt hoa, cử động như nguyệt hoa quanh thân. Nàng búi tóc đơn sơ, giữa mày có một hạt hoa, sắc thái sáng ngời, mặt nàng giống như rực rỡ lấp lánh, làm cho người gặp là không quên.

Tương đối như ngày ấy, hôm nay nàng trang điểm càng có nhân khí.

Nhưng cũng vẫn là giống tiên nữ trên cung trăng xuống trần

Tiêu Chính Đình nhấp môi dưới.

Trong đầu một mặt ký ức kinh hồng kia, lại đột nhiên bị thêm một vầng sáng, di chuyển ở trong đầu, sau đó hướng càng sâu địa phương tản đi.

Bạn đang đọc truyện *Cảm Lý Tiểu Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 22

Dương yêu Nhi có mấy ngày không tới Hàm Xuân Thất, cung nhân Yến Hi Đường liền bồi nàng đi mọi nơi một chút, hôm nay đi hướng phía đông, ngày mai đi hướng phía tây. Mỗi ngày có Ngự Thiện Phòng tỉ mỉ nấu nướng đồ ăn điều dưỡng, lại có cung nhân bồi đi lại, mấy ngày công phu, Dương yêu Nhi trên mặt khí sắc đều tốt lên rất nhiều.

Như ngậm hoa đào ở trên mặt vậy.

Khi đi đến một con đường tắt, Xuân Sa đột nhiên nhớ tới ngày ấy gặp được ngoại thần.

Nàng cùng Dương yêu Nhi thấp giọng nói: “cô nương còn nhớ rõ nhìn thấy nam tử ngày ấy sao? Đó là Việt Vương điện hạ.”

Dương yêu Nhi tất nhiên là hơi mờ mịt.

Xuân Sa cười nói: “May mà hôm nay không đụng phải, bằng không thật phiền toái.”

Việt Vương cùng Vĩnh An Cung thân thiết, Vĩnh An Cung với Dường Tâm Điện bên này lại lạnh nhạt thật sự, các cung nhân cũng đều là dài quá mắt, ngoài miệng không nói, nhưng trong lòng cũng hiểu được sự thật.

Xuân Sa nghĩ nghĩ, còn nói: “Nếu là có ngày nô tỳ không bồi bên người cô nương, cô nương thấy hấn, phải quay đầu đi mới tốt, đừng phải không tốt.”

Dương yêu Nhi lại là chậm rì rì mà đánh cái ngáp.

Xuân Sa thấy thế, vội đỡ nàng: “cô nương mệt rồi? Chúng ta trở về nghỉ ngơi đã.”

Dương yêu Nhi lại liếc mắt phía trước chỗ ngoặt kia.

Chỗ đó có bóng dáng, lộ một chút ra, nhưng những người khác giống như đều nhìn không thấy..... Dương yêu Nhi hoang mang mà thu hồi ánh mắt, xoay người chậm rãi đi xa.

Tiêu Chính Đình còn đứng ở nơi đó.

Kỳ thật chỉ cần bọn họ hơi đi phía trước đi thêm vài bước, là có thể đụng phải. Nhưng bọn hấn không có đi lên phía trước, giống như lần trước giống nhau, bọn họ lại xoay người dẹp đường đi trở về.

Tiêu Chính Đình nhất thời cũng nói không rõ trong lòng là thất vọng, vẫn là buồn cười.

Lời nói cung nữ kia, kêu hấn nghe xong rất rõ ràng. Tiêu Chính Đình không khỏi quay đầu hỏi gã sai vặt bên người: “Bỏn vương thoát nhìn, thập phần dọa người?”

Gã sai vặt lắc đầu như trống bỏi: “Tất nhiên anh tướn phi thường! Oai hùng hơn người! Phong độ nhenhàng!”

Tiêu Chính Đình khẽ cười một tiếng, đột nhiên nói: “Phong hậu đại diện muốn gần tới?”

Gã sai vặt đầu nào hiểu được những việc này, liền cảm miệng không lên tiếng. Mà trên thực tế, Tiêu Chính Đình cũng không phải dò hỏi hấn, chỉ là cảm khái một câu, như là đang nói cho chính mình nghe.

“Đến cẩn thận chọn lựa đại lễ, Hoàng Thượng đại hôn, phong hậu, thúc quan tự mình chấp chính..... Đều là đại sự. Tất cả nên dâng lên đại lễ đến tay.” Tiêu Chính Đình vừa nói, một bên đi ra ngoài, hấn nói: “đi bắt mấy cái người lảng giềng đang ở trong nước tới hỏi một chút, có bảo vật gì không.....”

Gã sai vặt vén tay áo lên: “ạ!”

Dương yêu Nhi trên đường trở về, Xuân Sa còn ở lăm nhăm lăm nhăm cùng nàng nói chuyện.

Xuân Sa nói: “cô nương như thế nào mấy ngày gần đây không đi Hàm Xuân Thất? Chính là Hoàng Thượng phân phó riêng, làm cô nương không đi?”

Dương yêu Nhi gật đầu.

Xuân Sa tâm trầm xuống, nói: “Này sao có thể là tốt?”

Dương yêu Nhi liền nghe thấy từ “tốt”, nàng liền tiếp theo gật đầu, nói: “Tốt.”

Xuân Sa dờ khóc dờ cười: “Chỗ nào tốt? hiện giờ Hoàng Thượng vắng vẻ cô nương, như vậy còn gọi tốt sao?”

Lúc này Dương yêu Nhi lại nhảy bèn mà bắt giữ hai chữ “Hoàng Thượng”, nàng liền lần thứ hai gật đầu: “Tốt.”

Hoàng Thượng là tốt.

Giấy nàng viết chữ.

Nghĩ đến đây, Dương yêu Nhi còn có chút hơi sợ. Nàng không nhớ rõ hai chữ kia là viết như thế nào, Hoàng Thượng giống như niệm hai chữ lia niệm làm “Nguyệt yêu”. Chữ này lớn lên quá loanh quanh lòng vòng, viết đều viết không tốt, nhớ cũng không nhớ được. Nhưng làm sao bây giờ nha?

Dương yêu Nhi nghe người khác nói nàng sao thì nói.

hấn nói chung cũng sẽ cảm thấy nàng đàn.

Dương yêu Nhi nghĩ nghĩ, liền cúi thấp đầu xuống.

Xuân Sa thấy dáng vẻ nàng vậy, cho rằng nàng là bị dọa sợ, liền đành phải sửa miệng an ủi nói: “cô nương cũng không cần lo lắng, 1 hiện giờ trong cung người trên dưới không nhiều lắm.....”

Dương yêu Nhi giờ tay che miệng, đánh ngáp nho nhỏ.

Xuân Sa thấy thế, càng có chút hoảng loạn, vội nói: “cô nương đừng sợ, đừng khóc. Có lẽ chờ lát nữa Lư ma ma liền tới thỉnh cô nương. ....”

nói cho hết lời, bọn họ đã về tới Yên Hi Đường.

Trong Yên Hi Đường thân ảnh không thấy Lư ma ma, nhưng lại thấy Nhụy Nhi. Nàng cùng một tiểu cung nữ bồi, đứng ở trong viện phơi nắng, thấy Dương yêu Nhi trở về, liền vội vàng lộ ra lấy lòng cười, còn chủ động hướng Dương yêu Nhi đi tới, ngoài miệng nói: “Ta bệnh đã khỏi hẳn, liền nghỉ hôm nay tới Dương cô nương làm lễ, nói một lát, ai biết được Dương cô nương đi ra ngoài. ....”

Nàng nói một chuỗi dài, sau đó lẳng lặng chờ Dương yêu Nhi đáp lại nàng.

Dương yêu Nhi nhìn chăm chăm nàng nhìn nhìn: “ah.”

Kỳ thật đôi lại thường ngày, Dương yêu Nhi đều sẽ không ra một lời. Chỉ là người này giống như ở trong sân lác lư, khả năng là đến cùng nàng nói chuyện, nàng mới có thể dừng lại.

Nhụy Nhi đợi một lát, lại không chờ được.

Nàng đành phải lại há mồm nói: “Ta cùng Dương cô nương từ một chỗ sinh ra, ngày sau nếu là tưởng niệm quê nhà, ghé vào cùng nhau trò chuyện, cũng không cảm thấy cô đơn.”

Xuân Sa nghe vậy, âm thầm gật đầu.

Nhụy Nhi cô nương nói những lời này cũng không tệ, Dương cô nương từ ngàn dặm xa xôi đến hoàng cung, nếu thực sự có lúc nhớ nhà, có thể có người ở bên cạnh giải bớt nỗi nhớ quê ngược lại cũng là chuyện tốt.

Nhưng Dương yêu Nhi lại như người gỗ giống nhau đứng ở nơi đó, không có nửa điểm tỏ vẻ.

Nhụy Nhi sáng sớm làm tốt đứng đây chờ Dương yêu Nhi, tính toán lấy lòng Dương yêu Nhi, nhưng vô luận nàng nói cái gì, người này đều không tiếp chiêu, không tranh luận.

Nhụy Nhi nghĩ nghĩ, đành phải nói: “Ta từ trước gặp qua thím Dương gia. ....”

Dương yêu Nhi lông mi giật giật, nhưng vẫn là không nói chuyện.

Nhụy Nhi lại nói: “Ta từ Dân Trạch huyện, còn thấy nương người nàng đứng ở gần tòa nhà Lý gia, hẳn là ở niệm tình người. .... đệ đệ người cũng gia nhập học đọc sách. ....”

Nhụy Nhi muốn nói, chúng ta đều giống nhau.

Trong nhà nghèo khổ, không có nửa điểm biện pháp, cho nên lấy chúng ta đi đổi tiền, bọn họ sống quá tốt, chúng ta cùng ở nơi này. Chúng ta không bằng thân thiết chút, hỗ trợ lẫn nhau?

Lời nói tới cổ họng nhưng còn mắc lại, Nhụy Nhi không dám nói, nàng sợ người chung quanh nghe thấy được, đối với nàng tâm sinh ra trào phúng.

Nhụy Nhi cắn cắn môi, liền dứt khoát vươn tay ra, muốn kéo Dương yêu Nhi.

Lúc này lại nghe thấy một đạo thanh âm vang lên: “Đều đứng ở chỗ này làm cái gì? Như thế nào kêu cô nương đứng ở nơi này lâu? không đỡ vào cửa ngồi xuống nói chuyện sao?”

một chuỗi câu hỏi này, đem mọi người đều gõ tỉnh lại. Bọn họ vừa nhìn lại cửa trước, liền thấy Lư ma ma đi vào, bước đi vội vàng, như là có việc gấp gáp.

Lư ma ma ở trước mặt Dương yêu Nhi đứng yên, giờ tay sửa sửa tóc Dương yêu Nhi, nói: “cô nương đừng đứng ở nơi này phát ngốc, mau mau theo lão nô đi một chuyến, để chờ. ....”

Ai chờ?

Vì cái gì chờ nàng đi?

Mọi người trong đầu đều toát ra nghi hoặc.

Lư ma ma tất nhiên là sẽ không cùng bọn hắn giải thích, chỉ là thủ đoạn bắt Dương yêu Nhi, liền mang theo nàng đi ra ngoài. Dương yêu Nhi tựa hồ cũng không muốn cùng Nhụy Nhi đứng ở một chỗ, liền nhấc chân đi theo.

Bọn người Xuân Sa không đuổi kịp, liền đành phải nhìn Lư ma ma đem người mang đi.

Nhụy Nhi đứng ở nơi đó, quanh thân còn ôm lấy cung nhân, nhưng nàng lại cảm thấy bản thân lẻ loi thật sự, còn cảm thấy thẹn thật sự. .... Nàng đều chịu đựng coi khinh, chê cười, làm tốt tính toán, nhưng ai hiểu được Dương yêu Nhi nhanh như vậy liền đi rồi, đừng nói nàng đem người đỡ dành, người

ta nói chuyện cùng nàng đều lạnh lẽo.

Kẻ ngốc này, như thế nào lại khó dỗ dành như vậy!

Lưu ma ma mang theo Dương yêu Nhi một đường vội vàng, đi được tới một chỗ xa lạ.

Dương yêu Nhi ngây thơ đánh giá bốn phía, ngay sau đó liền thấy Lưu ma ma bước vào cửa, trong đó người đứng đầu mỉm cười nói: “cô nương đã tới.”

Những người đi lên, nắm cổ tay Dương yêu Nhi, đè lại eo nàng, vuốt cổ nàng .....

Dương yêu Nhi mới vội né tránh.

Lưu ma ma thấy thế, thầm nghĩ chính mình hồ đồ, những người này định đem nàng dọa sợ!

Lưu ma ma vội nói: “cô nương, đó chính là thượng y cùng chế nghị thanh tư nữ quan. .... Các nàng là phụng mệnh tới đo ni cho cô nương may áo, làm y phục mới.”

Dứt lời, Lưu ma ma vỗ vỗ đầu chính mình, nói: “cô nương trước tiên đo kích cỡ, rồi theo lão nô cùng nhau, đi lựa chút trang sức.”

Dương yêu Nhi ngờ ngác mà đứng ở nơi đó.

Nàng cứng đờ mà nâng tay xuống, ngẩng cổ, như là cây non đáng thương, gió thổi qua phải ngã.

Lưu ma ma nhìn đến dờ khóc dờ cười, vội nói: “cô nương chớ có khản trương, chờ lát nữa lão nô lấy chút đồ cỡ món đồ chơi tới cho cô nương chơi.”

Dương yêu Nhi lại há mồm nói: “Hoàng Thượng?”

Lưu ma ma càng dờ khóc dờ cười, vội nói: “Hoàng Thượng không phải món đồ chơi. ....”

Dương yêu Nhi nghiêng nghiêng đầu, tinh lực làm như bị phân tán, nàng không cứng ngắc như vừa rồi.

Lưu ma ma lại bất đắc dĩ lại cảm thấy buồn cười.

Dương cô nương này cũng gan lớn thật sự, ở đây lòng nàng, có thể đem Hoàng Thượng cùng món đồ chơi đánh đồng nhau?

Lưu ma ma chống lại ánh mắt Dương yêu Nhi, tức khắc lại thật sự nhúc nhích.

Chớ nói đại hôn, nghi thức phong hậu, trong cung này bình thường quy củ, Dương cô nương cũng đều không biết đến. Nếu là có thể dạy từng cái một, có thể dạy được sao? Dương cô nương nếu cảm thấy buồn tẻ vô vị, buông tay không chịu học thì làm thế nào cho phải?

Lưu ma ma phiền não, Dương yêu Nhi là không biết đến.

Nàng nhìn chăm chăm rèm màn rủ xuống phía trước, nhìn chăm chăm đến thất thần.

Chờ bên này các nữ quan ở trong cung đo xong kích cỡ, rèm màn bên kia cũng xốc lên, ngay sau đó liền thấy một thân ảnh cao dài chậm rãi bước tới.

Dương yêu Nhi hơi hơi tròn tròn mắt.

Là Hoàng Thượng.

Tiêu Dật mới vừa rồi ngồi ở phía sau rèm, sờ dĩ cách 1 cái màn, nghĩ có lẽ lúc Dương yêu Nhi thoát y thường. Cùng lúc, hắn mới rồi đi ra.

Dương yêu Nhi thoáng nhìn gương mặt Tiêu Dật, vội véo véo ngón tay, rũ ánh mắt xuống, bắt đầu nhớ lại, “Nguyệt yểu” hai chữ viết như thế nào. .... một chút cũng không nhớ được. ....

hắn sẽ đánh nàng sao?

Đệ đệ đã từng nói qua lão sư đều có thuốc, ngu dốt sẽ bị đánh.

Dương yêu Nhi nghĩ nghĩ, đột nhiên cảm thấy tầm mắt mơ hồ.

Đền lớn nhà Lý gia, nàng ở trên xe ngựa nhìn thấy, rất lớn rất lớn. ....

Độc sách. ....

Nương. ....

Vụn vặt từ từ lách vào ở trong đầu nàng. Dương yêu Nhi nắm xiêm y trên người.

Tiêu Dặc đi đến trước mặt nàng, thấy nàng nửa ngày không ngẩng đầu, không khỏi vươn tay nắm cằm nàng, cưỡng chế nàng ngẩng đầu lên.

Nhìn lên, liền thấy đáy mắt Dương yêu Nhi bị nước mắt sưng nước, mắt đen long lanh, nước mắt nàng liền treo ở trên lông mi, muốn rơi mà không rơi.

“Ai khi dễ ngươi rồi?”

Dương yêu Nhi ngoan ngoãn nói: “không nhớ rõ tên viết như thế nào.”

nói xong, “Lạch cạch”, viên nước mắt liền rơi xuống, rớt ở trên mu bàn tay của Tiêu Dặc mu.

Tiêu Dặc: “.....”

“không nhớ rõ thì không nhớ rõ, ngày khác một lần nữa học là được.” Tiêu Dặc nhẹ miết khóe môi ở dưới, khóe miệng độ cung lãnh duệ, trên tay lại thuận thế xoa nhẹ dưới khóe mắt Dương yêu Nhi: “một chút việc nhỏ cũng đáng để khóc sao.”

Lưu ma ma đứng ở cách đó không xa nhẹ nhàng thở ra.

Trong lòng nói, còn tưởng rằng cô nương bởi vì nàng phản bác nói Hoàng Thượng không phải món đồ chơi, khổ sở đến khóc đây.

Tác giả có lời muốn nói: ↑ người tiểu hoàng đế đã bị manh đến tâm run gan run, mất máu quá nhiều. .... ↑

Bởi vì trời sinh khuyết thiếu chính xác giáo dục dẫn đường, yêu Nhi đối rất nhiều đồ vật là không có chuẩn xác nhận tri, nàng không biết cái gì là đau, cái gì là khóc, cái gì là khổ sở, cái gì là vui vẻ. Nàng rất khó đem một sự kiện xâu chuỗi lên, cho nên thật cảm thấy chính mình khóc, là bởi vì không nhớ rõ tự viết như thế nào.

Bất quá tiểu hoàng đế sẽ giáo nàng lập.

Bạn đang đọc truyện *Cẩm Lý Tiểu Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23

Đo xong kích cỡ, Lưu ma ma liền mang Dương yêu Nhi đi chọn trang sức.

“cô nương nếu yêu thích cái gì, thì cứ lấy dùng.” Tuổi cười trên mặt Lưu ma ma sâu hơn, nói: “Vĩnh An Cung đưa riêng tới, sao có thể lãng phí?”

Tiêu Dặc lại ở một bên nhàn nhạt nói: “Đều đưa đến Yến Hi Đường cho nàng đi.”

Lưu ma ma nghe xong lời này, gật đầu đáp. Thầm nghĩ, vị Nhựt Nhi cô nương kia, tự nhiên là vô duyên.

Dương yêu Nhi đứng yên trước một rương trang sức, duỗi tay sờ sờ, nàng hơi trừng lớn mắt, đáy mắt tràn đầy ánh sáng rực rỡ.

Lưu ma ma không khỏi cười nói: “cô nương hẳn là đều thích.”

Lúc này người thượng y cục đi đến khom người trước mặt Tiêu Dặc, nói: “Hoàng Thượng, kích cỡ phù hợp, không cần sửa đổi.”

“Ân.”

Người thượng y cục cùng cùng chế nghi thanh tư đều đồng thời thở phào nhẹ nhõm.

hiện giờ mọi người đều nhìn chăm chăm hôn sự của Hoàng Thượng, phạm là sai sót bên trong bọn họ liền bị đứng mũi chịu sào cho nên chuẩn bị đại hôn.....

Đám người thượng y cục cáo lui rồi đi.

Tiêu Dặc nói: “Lại đây, trầm lại dạy ngươi hai chữ kia viết như thế nào.”

Dương yêu Nhi quay đầu đánh giá bốn phía, lại cảm thấy vô cùng không quen. Trong phòng Hàm Xuân Thất, ngăn trở ánh sáng không thấy mặt trời, trong nhà còn tràn đầy mùi thuốc. Với Dương yêu Nhi mà nói, so với nơi này còn tốt. Nơi này lớn hơn một chút, bên trong bày đồ vật cũng nhiều hơn, ngẩng đầu lên nhìn, mái hiên cũng thật cao..... Nơi này cũng không có mùi thuốc trong không khí, mất đi mùi vị quen thuộc, làm cho Dương yêu Nhi cảm thấy có chút cô đơn lạnh lẽo.

Nàng mờ mịt chung quanh, rồi sau đó mới di chuyển bước chân, đi theo Tiêu Dặc đi tới bức màn kia.

Vừa đi vào, liền có thể nhìn thấy mặt bàn bên trong.

Bàn kia rất lớn, Dương yêu Nhi tự mình khoa tay múa chân một hồi.

..... Cả Nàng đều có thể nằm trên đó.

Tiêu Dặc đứng ở bàn trước, quay người lại nhìn thấy một màn như vậy.

“Làm sao vậy? Đói bụng?” Tiêu Dặc hỏi.

Dương yêu Nhi không lên tiếng, chỉ đi tới trước mặt Tiêu Dặc, duỗi dài cổ, nhìn đồ vật bày trên mặt bàn. Tiêu Dặc thấy thế, liền nói: “Cầm bút.”

Dương yêu Nhi không nhúc nhích.

Tiêu Dặc đành phải nắm lấy tay nàng, lại đem bút lông kia nhét vào lòng bàn tay nàng: “Cầm. Còn nhớ rõ cầm như thế nào sao?”

Dương yêu Nhi khần trương, bốn ngón tay lại mở ra, dùng một cái tư thế buồn cười cầm bút.

Nghĩ đến mình lúc trước có nói, một cái việc nhỏ, dạy lại là được, khóc cái gì. Tiêu Dặc muốn hỏi hận cũng đã muộn. hấn rút bút lông trong lòng bàn tay Dương yêu Nhi, mở các đầu ngón tay nàng ra, tiếp đó lại từng chút từng chút dạy nàng cầm bút như thế nào.

Dương yêu Nhi dần dần tìm được cảm giác quen thuộc, cuối cùng cũng cầm được như khuôn mẫu.

Chỉ là cánh tay nàng không có lực, làm thế nào cũng phải chống lên bàn, mới có thể dựng thẳng bút trong tay được.

“Viết như vậy, còn nhớ rõ sao?”

“Hai chữ này còn nhận ra sao?”

Tiêu Dặc liên tiếp hỏi hai vấn đề, lại không được thấy Dương yêu Nhi đáp lại, hấn không khỏi cúi đầu nhìn Dương yêu Nhi đang chống lên bàn. Dương yêu Nhi mềm oặt chống cánh tay, ần đường hơi hơi nhăn lại, chu cái miệng nhỏ, lại thở hắt ra, như là có chuyện gì làm khó nàng vậy.

Dương yêu Nhi ngẩng đầu, chống lại ánh mắt của Tiêu Dặc, nói: “Cứng quá a.”

Tiêu Dặc: “.....”

Chống lên bàn viết chữ, còn chê bàn quá cứng.

Lưu ma ma không nhịn được cười, nói: “cô nương da thịt non mềm, chịu không được giầy vò, lão nô đi lấy cái đệm mềm tới.....”

Tiêu Dặc ngược lại chưa nói cái gì, Lưu ma ma liền cho rằng Hoàng Thượng ngầm đồng ý, vì thế nhanh chóng xoay người đi lấy.

Đệm mềm may thành đệm hương bồ lớn nhỏ, nên được dùng lót ngồi vào mùa đông, kích cỡ này hiển nhiên là không thể chen chúc trên bàn. Lưu ma ma cầm một cái đệm trái phải khoa tay múa chân, ngũ quan đều ưu sầu đến nhăn lại. Nàng nói: “Cái này nên như thế nào mới tốt?”

Tiêu Dặc bắt lấy cổ tay Dương yêu Nhi, hướng lên trên, cánh tay Dương yêu Nhi liền bay lên không. Ngay sau đó hấn lại đem một cái tay khác đặt dưới khuỷu tay của nàng, lòng bàn tay vừa lúc nâng. Thập phần vững chắc.

“hiện tại viết đi.” Tiêu Dặc ngừng khi có chút mùi vị nguy hiểm: “Nghiêm túc viết.”

Dương yêu Nhi vội gật đầu, nương theo nâng lực của hấn, ngoan ngoãn viết chữ ở chỗ trống trên giấy Tuyên Thành.

Lưu ma ma thấy thế, nói: “Ngày khác lão nô đặc chế một cái đệm bàn tay lớn, để cô nương dùng lót tay.”

Dương yêu Nhi gật đầu, nhưng ánh mắt vẫn dính trên giấy Tuyên Thành kia, hiển nhiên là sau khi nghe Tiêu Dặc nói “Nghiêm túc viết”, chút phân tâm cũng không dám.

Đợi sau khi lại viết mấy dòng, Dương yêu Nhi mới mở miệng nói: “Còn nữa.”

Tiêu Dặc: “Àn?”

Dương yêu Nhi chỉ vào tên: “một cái khác.”

một cái khác?

một cái tên khác?

Tiêu Dặc lấy cây bút nhỏ, viết hai chữ “Nguyệt Yếu”, hỏi: “Cái này?”

“Àn a.”

hắn đặt tên, nàng ngược lại còn nhớ.

Khó trách nói đã quên chữ viết như thế nào, phía sau chữ “Yếu” kia cong cong queo queo, cũng không phải là khó viết được ngay sao? không nhớ rõ ngược lại cũng không quan trọng.

“Viết cho trăm nhìn một cái.” Tiêu Dặc nói.

Dương yêu Nhi cầm bút, còn chưa đợi nàng động tay, có cung nhân vén màn lên, khom người nói: “Hoàng Thượng, Vĩnh An Cung sai người tới.”

“Chuyện gì?” Tiêu Dặc cũng không thèm nhìn cung nhân kia, ngược lại nhìn chăm chăm hai chữ “Nguyệt yếu” kia, dường như cảm thấy mình viết rất tốt.

“Hồi Hoàng Thượng, tôi là một ma ma, có cần cho phép nàng tiến vào nói chuyện?”

“Để nàng tiến vào.”

Chỉ chốc lát sau, liền có một lão ma ma tiến vào.

Mà Tiêu Dặc đã thu hồi tay, đang lau tay bằng khăn nóng lấy từ chỗ cung nữ. Dương yêu Nhi không có cánh tay chống đỡ, liền cầm bút ngoắc đứng ở chỗ đó, nhìn chăm chăm lão ma ma mới vào cửa.

Lão ma ma kia khom người nói: “Nô tỳ thỉnh an Hoàng Thượng! Hoàng Thượng ít ngày nữa liền đến đại hôn, đến lúc đó sẽ tiến hành nạp thái đại chinh chi lễ, cô nương lưu lại trong cung, sẽ không thể thực hiện nghi lễ. Ban đầu là Lý đại nhân đem cô nương tiến vào, hiện giờ đưa cô nương đến Lý phủ, đợi sau khi qua lễ, ngày đại hôn lại tiến vào từ Ngọ môn, là nhất tốt. Nô tỳ phụng mệnh Thái Hậu, đến tiếp cô nương đi theo Lý gia lão phu nhân ở lại mấy ngày.”

Tiêu Dặc cười như không cười mà nhìn nàng: “Lý Thiên Cát? Tuy là hắn tìm đến người, nhưng hắn đảm đương nổi danh xưng nhạc phụ của trẫm? hắn tính là cái thứ gì? Nạp thái đại chinh chi lễ, Lễ Bộ nếu đưa qua, Lý Thiên Cát hắn dám nhận sao?”

Lão ma ma vốn tưởng rằng một chuyện này hắn là vô cùng trôi chảy, ai biết được lại đụng phải cục diện như vậy, trong lúc nhất thời nàng ngay cả miệng cũng không dám mở, mở hôi nhè nhai tiến vào trong quần áo.

“Nhưng, nhưng, ... Nhưng tổ chế này luôn bắt buộc phải tuân theo, đại lễ không thể bỏ.”

“Lý đại nhân nếu nhiệt tình như vậy, không bằng mời hắn ở kinh thành mua một tòa nhà, phía trước treo tám biển họ Dương, như thế, nạp thái đại chinh chi lễ tự nhiên cũng có nơi đi.”

“Này, ...” Lão ma ma tự nhiên không dám đáp ứng, không dám nói như vậy không tốt, tóm lại trái phải đều không phải là người.

“đã không làm chủ được, liền trở về hỏi chủ tử của ngươi đi.” Tiêu Dặc nói.

Lão ma ma ngẩng đầu liếc mắt nhìn một cái, bỗng dưng cảm thấy Hoàng Thượng hôm nay cực kỳ có lực uy hiếp, cũng không dám cãi lại, vội vàng cáo lui.

Tiêu Dặc đột nhiên quay đầu hỏi: “Ngươi nghĩ rời cung sao?”

Dương yêu Nhi chớp chớp mắt, chờ đến khi phát hiện Tiêu Dặc đang nhìn nàng, nàng mới phản ứng lại, nguyên lai là đang hỏi nàng. Nhưng nàng không có làm bất cứ phản ứng gì. Rời cung? Rời đi đâu? Rời cung có ý nghĩa gì sao? đi sẽ thế nào? Dương yêu Nhi hết thảy đều không biết. Ý nghĩa cái chữ “Rời cung” này ở trong lòng nàng, thậm chí đều rất mơ hồ.

Tiêu Dặc thấy thế, liền biết Dương yêu Nhi căn bản không nghe hiểu.

hắn lại nói: “Nếu như rời cung, ban cho ngươi nhà cửa, hoàng kim. Ngươi sẽ sinh hoạt một đời trước áo com không lo.”

Dương yêu Nhi vẫn chỉ nhìn hắn, không nói lời nào.

“Ngươi cảm thấy không tốt sao?” Tiêu Dặc thân thể hơi nghiêng về trước, hắn cong lưng, để sát vào khuôn mặt Dương yêu Nhi, thậm chí có thể nghe thấy hô hấp của đối phương.

“Có hoàng kim, ngươi cũng có thể mua mười cái tám cái nha hoàn chiếu cố ngươi, lại có thể mua mấy gã sai vặt trông giữ hộ viện. Ngươi sẽ là thiên kim tiểu thư Dương gia.” Tiêu Dặc lại nói.

Dương yêu Nhi lại chớp chớp mắt: “Ah.”

Nàng nghĩ, hẳn nói một chuỗi dài như vậy, dù sao cũng phải đáp lại hẳn một tiếng.

“Ngươi nha đầu hương dã này, chỉ sợ không biết được một tòa nhà giá trị bao nhiêu, vạn lượng hoàng kim lại quý giá cỡ nào.” Tiêu Dặc đứng thẳng, giống như cười nhặt một tiếng.

Dương yêu Nhi nói: “Ah.”

Tiêu Dặc biết, cùng nàng nói cái gì cũng đều vô dụng.

Nàng có lẽ không hiểu.

Lại có lẽ đã hiểu, nhưng nàng thật sự sẽ hiểu sao? Nàng không hiểu. ....

Tiêu Dặc lại duỗi tay ra tay, bắt lấy tay cổ tay nàng, kéo nàng đi tới trước mặt.

“Còn viết chữ sao” hẳn hỏi.

“Ah.”

“Vậy liền viết đi.” Tiêu Dặc nâng khuỷu tay của nàng, còn tiếp lấy bút trong nàng, cho vào nước trong rửa rửa, sau đó đổi mực mới, lại giao cho nàng.

Nàng đứng trước mặt cùng dựa lưng vào hắn, ánh mắt Tiêu Dặc hơi rũ một chút, liền có thể nhìn thấy trang sức trên đầu nàng, còn có bên tai kia mấy sợi tóc nhỏ vênh lên bên tai.

Tiêu Dặc nâng một tay khác lên, bắt lấy kia mấy sợi tóc kia vòng vòng, nói: “Đây chính là chính ngươi không đi.”

“Ah?” Dương yêu Nhi mờ mịt nâng tay trái lên, sờ sờ đầu mình, lại xoa xoa tóc, xoa đến lộn xộn.

Tiêu Dặc thấy thế, duỗi các ngón tay, thuận theo tóc vào tai nàng.

Dương yêu Nhi giống như mèo con được thuận lòng, lập tức buông tay xuống, nàng nghiêm túc nhìn chăm chăm giấy Tuyên Thành kia, sợ nhìn sai một chút chi tiết, vẽ, a không, viết sai chữ rồi. Liền đem chuyện Tiêu Dặc nghịch nàng tóc quên tới sau đầu rồi.

hắn nhìn nàng bộ dáng chăm chú, đột nhiên cười: “Đúng là, một cái đứa nhỏ ngốc, dù có trạch điền ngàn mẫu hoàng kim vạn lượng lại như thế nào? không có trăm bảo hộ, đến xương cốt cũng không còn.”

Tác giả có lời muốn nói: Tiểu hoàng đế: Đây chính là chính ngươi không đi. o(*￣▽￣*)o

Bạn đang đọc truyện *Cảm Lý Tiểu Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 24

Lão ma ma kia trở lại Vinh An Cung, cuối cùng cũng không dám đem lời Hoàng Thượng nói như vậy nói lại cho Thái hậu nghe, nếu như thật sự nói, Thái Hậu tất nhiên lại nổi giận, nàng chẳng phải sẽ biến thành người trung gian châm ngòi thị phi, hai cung nếu ngầm đấu đá, dùng được nhi đó là nàng.

Vì thế lão ma ma cân nhắc một chút, liền đem lời Hoàng Thượng nói, ngắt đầu bỏ đuôi, thay đổi ý nghĩa, nói: “Hoàng Thượng nói, không bằng mời Lý đại nhân ở ngoài cung bố trí một tòa Dương trạch, như vậy đại lễ liền có nơi đi. Bằng không, nếu Lễ Bộ thật đem đồ vật đưa đến Lý phủ, ngược lại làm khó Lý đại nhân, chắc chắn là đại nhân tuyệt đối không dám nhận.”

Lý lão phu nhân an vị ở hàng ghế đầu của Thái Hậu, nghe vậy da mặt co rút, mồ hôi lạnh nhất thời liền rơi xuống.

Lão ma ma nói đến uyển chuyển, nhưng rốt cuộc là nhân vật sống trong nội trạch nhiều năm, như thế nào lại không hiểu hàm ý ở trong đó? Hôm nay đến đây, ngược lại là Lý gia nàng lỗ mắng, chỉ sợ bắt đầu từ khi Vinh An Cung phái người đi truyền lời, đã đắc tội Hoàng Thượng rồi.

Lúc này lại nghe chỗ Thái Hậu châm chọc cười, nói: “Có gì không nhận được? Lý gia chính là thân nhân của ai gia, ai gia lại là mẫu hậu của Hoàng Thượng, là người nuôi dưỡng Hoàng Thượng. Dương công nương kia từ khi tiếp nhận tới, chính là ở tại Lý gia. Chuyện thân càng thêm thân tốt đẹp như thế, liền quyết định đem Dương cô nương kia định nhà mẹ đẻ ở Lý gia có gì là không thể? Lại thế nào đòi Lý Thiên Cát bố trí nhà cửa khác, còn muốn treo biển Dương trạch! Người Dương gia kia đều là những thôn phụ nông phu, đảm đương không nổi đại lễ hẳn là bọn họ đi!”

Lão ma ma biết rõ Thái Hậu tính tình, nghe vậy ngược lại cũng cũng không kinh ngạc.

Này cũng chính là lý do nàng không dám nhận báo lại lời Hoàng Thượng nói.

Lão ma ma văng vẳng dạ dạ nói: “Thái Hậu nương nương bớt giận, Hoàng Thượng nói cũng có đạo lý.....”

Bên này trong lòng Lý lão phu nhân lại lộp bộp một cái, cảm thấy có chút không tốt.

Tính tình của Thái Hậu, chính là người khác càng không cho nàng làm, nàng càng phải làm. Cái tính tình này, kể từ khi nàng làm Thái Hậu tới nay, liền càng thêm lợi hại.

Nàng trong miệng nói Lý gia chính là thân nhân của nàng, thực chất Lý lão phu nhân trong lòng hiểu rõ, Lý gia chẳng qua là cái họ hàng xa, Lý gia sở dĩ có địa vị như hôm nay, chính là bởi vì Thái Hậu nương nương có một ít việc, nhà mẹ đẻ nàng không chịu làm, liền giao vào tay Lý gia, vì vậy mới được Thái Hậu ưu ái. Hiện giờ Thái Hậu kéo gần quan hệ như vậy, bất quá chỉ là muốn làm cho Hoàng Thượng không vừa ý mà thôi. Đến cuối cùng hậu quả xấu lại muốn nàng Lý gia tới gánh vác.

Đây là kết quả Lý lão phu nhân tuyệt đối không muốn nhìn thấy.

Suy nghĩ cái biện pháp.

Lý lão phu nhân trầm nghĩ.

Thái Hậu lúc này quay đầu nhìn về phía Lý lão phu nhân, nói: “Người cũng không cần lo lắng Hoàng Thượng bác bỏ mặt mũi Lý gia các người, trở về chờ, tân hậu này cũng không thể ở trong cung xuất giá, không hợp tổ chế. Đến lúc đó tự nhiên sẽ tới Lý gia của người.”

Lý lão phu nhân dập đầu cảm tạ, nói: “không dám. Tân hậu phượng thể tôn quý, Lý gia xác thật đảm đương không nổi cái danh nhà mẹ đẻ tân hậu.”

Thái Hậu liếc xéo nàng một cái: “Có cái gì đảm đương không nổi?”

Lý lão phu nhân lại vội dập đầu, cười nói: “Lão thân lỗ mãng, lại làm nương nương khó xử.”

Thái Hậu trầm nghĩ, ai gia nơi nào khó xử, ai gia cũng không cảm thấy khó xử, làm đứa ngốc kia đến ở Lý gia khá tốt. Đây chẳng phải là làm tiểu hoàng đế rõ ràng, Hoàng Hậu của hắn chính là bị Vĩnh An Cung khống chế sao? Cũng hảo khiến hắn nhìn rõ ràng tình trạng của bản thân, chớ lại sinh ra cái vọng tưởng gì cùng Vĩnh An Cung chống đối.

Nhưng Lý lão phu nhân lại miệng đầy khẳng định làm nàng khó xử, quỳ xuống đất lại dập đầu nói: “Lão thân sao dám làm hỏng tình mẫu tử của nương nương cùng Hoàng Thượng, lão thân hổ thẹn! Lão thân nay liền trở về, khiến trách nhi tử không hiểu chuyện kia, sao dám đưa ra cái vọng tưởng như vậy!.....”

Dứt lời, Lý lão phu nhân liền đứng lên, một bộ dạng muốn cáo lui.

Thái Hậu: “.....”

Ai gia cùng kia tiểu hoàng đế từ đâu ra tình nghĩa mẫu tử? Có cái gì là nói người phá hư?

“Lão thân cáo lui.” Lý lão phu nhân nói, trên mặt còn lộ vẻ nôn nóng, như là thiết tình thực lòng vì Thái Hậu suy nghĩ vậy.

Thái Hậu nhú hạ mi, nói: “Trở về đi.”

Nàng cảm thấy cùng Lý lão phu nhân nói chuyện không cùng một chỗ đi. Lão thái thái này hiện giờ cũng đã tuổi lớn, đầu óc cũng hồ đồ, nói chuyện như ông nói gà bà nói vịt.

Lý lão phu nhân lại cảm tạ Thái Hậu, lúc này mới làm ra vài phần không đành lòng, khom thân mình chậm rãi rời khỏi Vĩnh An Cung.

Lão ma ma thấp thòm lén tiếng: “Kia nô tỳ còn đi Dưỡng Tâm Điện đáp lại sao?”

“Trở lại nói cái gì.” Thái Hậu mày nhăn càng chặt hơn, “Lý gia nay đều đã lùi bước, còn có cái gì để nói, liền để hắn tự mình nhọc lòng đi thôi. Lại muốn ở trước đại điện, định ra một cái chỗ ngồi cho đứa ngốc kia! không có Lý gia duỗi tay, Hoàng Thượng kia phải từ tư khổ lấy tiền ra mua tòa nhà. Tư khổ kia của hắn.....” Thái Hậu nói tới đây, bĩu môi một cái: “Còn không nhiều bằng ai gia.”

Lại nói lúc này Lý lão phu nhân trở lại trong phủ, Lý Thiên Cát đang ở trong nhà cùng thê thiếp mua vui, nghe nói mẫu thân trở về, mới vội vàng bỏ xuống người, đi tới trước mặt Lý lão phu nhân.

Lúc trước, Lý Thiên Cát cho rằng hai người Phương Thảo, Nhụy Nhi hắn là so với đứa ngốc kia cơ hội được sủng ái sẽ lớn hơn chút.

Nhưng ai biết được người đưa vào cung, liền nhấc lên sóng to gió lớn. Phương Thảo gây ra cuộc tranh đấu, bị Thái Hậu xử tử. Nhụy Nhi lúc sau lại càng không có tin tức. Ngược lại là đứa ngốc kia, bởi vì là đứa đầu tiên đưa vào cung, rút cuộc dính ánh sáng của Khâm Thiên Giám, hiện giờ lại ở trước triều thần chủ trương gắng sức thực hiện, thật sự sẽ làm Hoàng Hậu.

Ai có thể nghĩ đến đây? một cái đứa ngốc lại thật sự sẽ làm Hoàng Hậu!

Lý Thiên Cát lúc này mới động tâm tư, ở trước khi cử hành đại hôn, đem người đón về trong nhà, thứ nhất ở trước mặt Thái Hậu làm cái chuyện tốt, bên ngoài lại ở bên chỗ Hoàng Thượng cũng không có trở ngại, thứ hai cũng là dụ dỗ cái ngốc tử này, người ta ngốc vẫn là ngốc, ngày sau rốt cuộc cũng là nhất quốc chi mẩu, mụm sức của nàng cũng là một chuyện tốt, ngược lại cũng không uổng phí hẳn lúc trước tiếp nhận chuyện tôn công vô ích này, ngàn dặm xa xôi chạy đến Dân Trạch huyện đi tuyển người, trên đường còn ăn không ít khổ đầu. ....

Lý Thiên Cát tâm tư vừa động, liền khiến cho Lý lão phu nhân tiến cung cùng Thái Hậu đề ra.

Nhưng hôm nay. ....

Lý Thiên Cát bước qua cánh cửa, đi vào trong phòng khách, liền thấy Lý lão phu nhân sắc mặt hơi trầm xuống, trong tay bưng chén trà cũng không uống, như là vừa rồi trong cung bị cái gì chọc giận vậy.

Lý Thiên Cát không khỏi run giọng nói: “Bái kiến mẫu thân, mẫu thân hôm nay chẳng lẽ bị khiển trách?”

Lý lão phu nhân buông chén trà, sắc mặt càng trang nghiêm. Nàng lắc đầu nói: “Vẫn chưa bị trách cứ, nhưng sự tình so với bị trách cứ còn muốn nghiêm trọng. ....”

nói xong, Lý lão phu nhân liền đem chuyện trong cung hôm nay, đều cùng Lý Thiên Cát nói.

Lý Thiên Cát ngược lại thần sắc thoải mái, hần ngồi xuống ở ghế đầu bên cạnh Lý lão phu nhân, kêu nha hoàn bưng trà bánh tới cho mình, lúc này mới nói: “Ngược lại cũng không cần sợ hãi, nhà chúng ta vẫn luôn dựa vào Thái Hậu, nếu muốn nói đắc tội, chẳng phải là sớm từ khi nhi tử đi Dân Trạch huyện đem cái ngốc tử thôn cô trở về, liền đã đem Hoàng Thượng đắc tội? Làm việc liên không có đường rút lui. Nhi tử chính là không sợ.”

Lý lão phu nhân lại vỗ cái bàn, đem hạ nhân trong phòng khách đều đuổi đi, sau đó liền mắng: “Hồ đồ! Hai chuyện này sao có thể gộp chung mà nói? Trước kia, chính là thể cục tất yếu, người đi tìm nữ tử trở về, đó là trời cao chỉ thị, sao lại thành người sai? Chúng ta vốn đều cho rằng, đại diện phong hậu muốn cử hành, ngày tân hoàng tự mình chấp chính cũng không xa. .... Nếu là như thế, vậy người tìm cái nhà đầu này hồi kinh, ngược lại là cộc chuyện tốt! Hoàng Thượng lại như thế nào giận chó đánh mèo với người? Người sau thì khác. .... Lý gia xông lên phía trước, đòi phải làm nhà mẹ đẻ cho tân hậu, Hoàng Thượng nhất định sẽ coi thường chúng ta, sẽ cho rằng chúng ta là được Thái Hậu nương nung phân phó, cố ý không đem Hoàng Thượng để vào mắt, cho rằng bản thân có thể làm nhạc gia của Hoàng Thượng. Hai người mang đến hậu quả hoàn toàn bất đồng. ....”

Lý Thiên Cát nghe vậy, dần dần cũng tìm lại ý vị đã mất.

“Tân hoàng tự mình chấp chính, liền không thể so sánh nổi.” hần nói.

Lý lão phu nhân gật đầu: “Đúng vậy, Hoàng Thượng dù tiếp tục bệnh tật ốm yếu, rốt cuộc vẫn là Hoàng Thượng. Chỉ cần hần tự mình chấp chính, nắm thực quyền, cho dù. .... Cho dù chỉ sống qua có mấy năm, cũng là không thể đắc tội được. Thái Hậu tại hậu cung dù có nắm quyền, nhưng cuối cùng cũng bị vây khốn trong hậu cung. Chúng ta không thể lại giống như từ trước được nữa, chỉ lo vì Thái Hậu làm việc, cái khác một mực không màng. Chúng ta phải đổi cái biện pháp khác, từ từ mưu tính.”

Lý Thiên Cát lập tức cúi đầu suy nghĩ sâu xa: “..... Hoàng Thượng nếu lên tiếng, vậy chúng ta liền bố trí một tòa nhà làm Dương trạch. Lại đưa chút người hầu đến tòa nhà kia. Ngày sau cũng không bỏ tòa dinh thự này, cứ như vậy trông giữ cẩn thận. Chúng ta còn có thể lại thêm vài thứ đưa tân hậu. Bạc, trang sức, đều không thể thiếu.”

Lý lão phu nhân gật đầu: “Hôm nay Thái Hậu đã lộ ra vẻ không vui, ta không thích hợp lại đến Vĩnh An Cung. Người liền trực tiếp đến trước mặt Hoàng Thượng, khóc lóc cầu hần nhận lấy tòa nhà, cần phải biểu lộ lòng trung thành, còn phải nói ra sai lầm trước đây, cứ nói, không dám làm hồng tình nghĩa giữa Hoàng Thượng cùng Thái Hậu. Như thế mới có thể hai bên đều không đắc tội. Bằng không Thái Hậu sẽ luôn ghi hận chúng ta.”

Lý Thiên Cát vội vàng gật đầu.

Lúc sau hai người lại cẩn thận hàn huyên một lát, đem các mặt đều thương lượng hết rồi, để tránh sơ hở, làm việc không tốt, ngược lại đắc tội người. ....

Cùng Lý lão phu nhân tán gẫu qua đi, Lý Thiên Cát liền cầu gia gia cáo nãi nãi đi tìm tòa nhà tốt, hần nhìn trúng một chỗ, chính là tòa nhà của một vị quan viên khi Huệ Đế còn liền cáo lão về quê, quan viên này hậu nhân vô năng, lại không thể làm quan, trong nhà không thể dựa vào, là trúng chọi đá, lại mặc danh kiên tri, luôn miệng nói cái gì tổ trạch không thể bán.

Để mua được tòa nhà này Lý Thiên Cát tiêu phí không ít công phu.

Rồi sau đó hần lại tự mình đi tra trang sức nổi danh trong kinh, giao tiền, mua một ít thứ có sẵn, lại đặt vài kiểu dáng kêu thợ thủ công đánh chế. Chờ trở về phủ, còn từ trong tư kho của lão phu nhân cùng chính mình, chọn lựa ra vài thứ, gom đủ một hộp, nhìn cũng ra hình dạng.

Cái này cũng chưa tính xong.

Lý Thiên Cát nghĩ, nếu là thật đem người ghènh vào Dương trạch, mấy người phụ nhân Lý gia tất nhiên là muốn lui tới Dương trạch, lôi kéo quan hệ.

Vì thế hần lại cẩn thận dọn dò thế tử. ....

Sau một phen như thế, Lý Thiên Cát liền thu thập vào cung bái kiến Hoàng Thượng.

Người Lý gia cùng Thái Hậu quan hệ mật thiết, Lý Thiên Cát cho nên cũng được chút lợi ích, vô cùng thuận lợi mà vào trong cung. Thủ vệ sớm đã bẩm báo tới Đường Tâm Điện, Lý Thiên Cát vừa đến Đường Tâm Điện, liền có thái giám dẫn hắn đi đến hướng Hàm Xuân Thất.

Tiêu Dặc triệu kiến đại thần thường lui tới đều là ở Tây Noon Các, bắt quả Lý Thiên Cát làm quan là góp thêm vào, chưa từng lên triều, chỉ một lòng dựa vào thanh thế Thái Hậu buôn bán kiếm tiền, đương nhiên không xứng không được đãi ngộ như vậy. Lý Thiên Cát ngược lại cũng hoàn toàn không thêm đề ý, thậm chí còn cảm thấy, đi Hàm Xuân Thất, vậy không phải càng biểu hiện thân cận sao, chuyện tốt chuyện tốt.....

Trong phòng Hàm Xuân Thất.

Dương yêu Nhi đang thử bao ngoài tay áo Lưu ma ma làm cho nàng.

Lưu ma ma cẩn thận cột vào tay nàng, nói: “Nhìn tuy không được tốt lắm, nhưng lốt tay liền không đau. cô nương luyện thời gian nhiều chút, cánh tay có lực đạo, có thể không cần dựa để viết chữ, tự nhiên cũng liền không cần dùng không thứ này.”

Dương yêu Nhi gật đầu, vươn ngón tay ra khây bao ngoài tay áo hai cái.

Tiêu Dặc thấy động tác của nàng, nói: “đã mang tốt, liền đi viết chữ đi. Hai ngày trước mới dạy ngươi một lần, đã quên chưa?”

Dương yêu Nhi gật đầu, lại lắc đầu.

Gật đầu là hướng nửa câu đầu của hắn, lắc đầu là hướng nửa câu sau của hắn.

Tiêu Dặc dần dần hiểu rõ hành vi cử chỉ của nàng, ngược lại cũng minh bạch ý tứ của nàng, liền điểm nhẹ cằm: “Ân, đi ngồi đi.”

Dương yêu Nhi đến bàn trước ngồi xuống, Tiêu Dặc lại ngồi trên giường cách một tấn rèm châu.

Giường kiachính là khi Dương yêu Nhi lần đầu tới bái kiến Tiêu Dặc, nhìn thấy được. Nàng nhìn không được đuổi dài cổ, cách rèm châu, nhìn Tiêu Dặc. Bút trong tay cũng nắm không tốt, đem tay áo đều nhiễm mực.

Cung nhân bên cạnh thấy thế ngược lại cũng không ngăn nàng lại. Dù sao đi nữa lúc sau đổi kiện xiêm y khác là được.

Này nhìn nhìn, liền có người tới.

Các cung nhân đem đèn dầu trong nhà thấp đến càng thêm sáng ngời, một nam tử ăn mặc thanh bố trắng người hơi cung lưng đi vào. Hắn tới trước giường rồi cúi đầu, quỳ xuống đất hành lễ.

“Thần Lý Thiên Cát, tham kiến Hoàng Thượng.”

Lý Thiên Cát?

Dương yêu Nhi hoảng hốt một trận, đại khái cảm thấy người này nhìn quen mắt, nhưng cẩn thận nhớ lại nghĩ không ra.

Nàng đuổi cổ thật lâu, cũng cảm thấy mỏi, liền ngồi trở về, không xa không gần mà nhìn chăm chăm tên nam tử kia.

Lý Thiên Cát trái lại cảm nhận được ánh mắt đánh giá, nhưng hắn không dám ngừng đầu, còn cho rằng là Hoàng Thượng đang nhìn hắn đầu.

Hắn nhớ tới mẫu thân dặn dò nói, liền lập tức khóc thành tiếng, một bên khóc lóc một bên nhận sai, chỉ còn kém không ôm đùi Hoàng Thượng mà gào.

“Thận quả thật đã sai, nếu là nói thần phá hủy tình nghĩa mẫu tử của Hoàng Thượng cùng Thái Hậu, đó là thần muôn lần chết cũng khó tha được tội.....”

“Hy vọng Hoàng Thượng cho thần một cơ hội chuộc tội.....”

“Thần ở hẻm Tĩnh Ninh đã đặt mua một tòa nhà, nhà này phong thủy cực tốt, nội trạch đình đài lầu các, hiện tạ trai viên đều là tâm tư của thần, cầu Dương cô nương nhận lấy lấy làm Dương gia chi trạch.....”

“Lúc trước là thần đem Dương cô nương vào kinh, hiện giờ không dám chậm trễ, cái khác chuẩn bị thêm hoàng kim bạc trắng, châu báu trang sức, làm cái lễ.....”

Lý Thiên Cát một bên nói một bên khóc, ngữ khí thành khẩn, như là hận không thể đem toàn bộ Lý gia đều dâng lên.

Tiêu Dặc sớm đã đoán được hắn sẽ như thế, cho nên cũng không cảm thấy kinh ngạc, liền từ đầu tới cuối đều ngồi ở trên giường, ánh mắt lãnh đạm mà nhìn hắn.

Lý gia này là chó săn Thái Hậu, cũng thật sự là một đám tiểu nhân.

thật sự tiểu nhân như thế nào? Đó là khi tiểu nhân bắt đầu giờ thủ đoạn, rộng rãi lại hào phóng. Muốn bọn họ lột da mặt xuống, gập thân nịnh nọt, là chuyện thực dễ dàng. Người như vậy, nói trắng ra là đó là kẻ có địa phương nào lợi liền chạy tới đó.

Nhưng người như vậy cũng cực tốt.

Bởi vì phàm là trên người của người có lợi, bọn họ liền sẽ cam tâm tình nguyện hóa thành lợi kiếm trong tay người, chỉ chỗ nào liền hướng chỗ nào mà đi.

Lý Thiên Cát này cũng thật sự là một nhân tài, một phen lời nói lập đi lập lại tới lui lui mà khóc, lại là khóc đủ hai nén hương.

Dương yêu Nhi bên trong cũng cảm thấy người này thật âm ỹ.

Bên ngoài Tiêu Dặc lúc này mới mở miệng, nói: “Lý đại nhân thành tâm, trăm đã biết.”

Lý Thiên Cát lúc này mới dám ngẩng đầu lên, mở to đôi mắt đã khóc sưng, tha thiết mà nhìn Tiêu Dặc: “Hoàng Thượng là tha tội cho thần?”

Tiêu Dặc lại không đáp những lời này của hắn, mà là nói: “Tòa nhà đã sửa chữa tốt?”

Lý Thiên Cát vội gật đầu: “Đã sửa chữa tốt, tôi tớ cũng đã chuẩn bị tốt.”

Tiêu Dặc nói: “Ngày mai giờ Tỵ năm khác, người chờ ở trước cửa Dương trạch.”

“Vâng, vâng!” Lý Thiên Cát dập đầu bái tạ: “Đa tạ Hoàng Thượng.”

Chờ Lý Thiên Cát lại ngẩng đầu, hắn mới vừa rồi chú ý tới, chỗ bên cạnh cách bức rèm châu không xa, bày một cái bàn, mà sau bàn kia còn có người ngồi, lại là gương mặt quen thuộc!

Làm người nhìn thấy liền quên tục!

Lý Thiên Cát trong lòng chấn động, lại vội cúi đầu cong eo ngoan ngoãn lui ra, không dám lại liếc mắt nhiều thêm một cái.

Đội khì rời khỏi Hàm Xuân Thất thật xa, Lý Thiên Cát mới gãi tay vỗ ngực, thầm nghĩ, vốn dĩ lúc trước khi thấy nàng, cũng không tính là đẹp nhất. Hiện giờ điều dưỡng trong cung một thời gian, lây nhiễm quý khí, lại thêm khí sắc trên mặt rất tốt, lại đổi một thân y phục quý nhân, dù cho không có trăm thoa đầy đầu, cũng đẹp đến mức làm người hoa mắt say mê, chỉ liếc mắt một cái liền phảng phát muốn say.

.....

Lý Thiên Cát thở dài một hơi.

Là hắn nhìn lầm, nữ tử như vậy, cho dù trời sinh ngu dại, không giỏi lấy lòng cùng mê người, nhưngso với những người khác cũng mạnh hơn gấp trăm lần. nói vậy Hoàng Thượng cũng là suy nghĩ như thế này, mới thật sự muốn chuẩn bị đại hôn.

Cũng đúng.

Nếu bên người hắn có một người như vậy, đầu cần tâm trí sâu cạn, chỉ hận không thể hết thấy đều cho nàng mới tốt.

Lý Thiên Cát lén lút nghĩ.

Sau đó hắn bước chân nhanh hơn, vội vã rời đi nơi này, như là sợ bị người khác nhìn thấu về điểm tâm tư này của hắn.

Tiêu Dặc đứng dậy, vén rèm châu lên, vòng tới bên người Dương yêu Nhi, hỏi: “Mới vừa rồi đẹp sao?”

Dương yêu Nhi lắc đầu.

Khó coi, nam nhân kia.

“Vậy nhìn chăm chăm nhìn lâu như vậy để làm cái gì? Chữ đều viết xong rồi?” Tiêu Dặc ngữ khí nặng nề. Phảng phát như lại trở về lúc Dương yêu Nhi mới gặp hắn, khuôn mặt âm u, lạnh nhạt.

Nhưng Dương yêu Nhi nhìn không ra điều này, nàng chỉ cho là do mình lười biếng, chọc lão sư sinh khí. Liền vội cúi đầu, cầm lấy bút bắt đầu viết. Nàng cũng không dám đáp lại lời Tiêu Dặc, thật sự vừa mềm vừa xấu hổ. Giống như phải viết hai chữ thật nhiều, mới dám mở miệng vậy.

Tiêu Dặc nhìn chăm chăm động tác của nàng, trên giấy Tuyên Thành kia sớm đã nhiễm vết mực, trên tay áo nàng cũng có, nhưng nàng còn hồn nhiên chưa phát hiện, còn nghiêm trang mà viết chữ ——

Xiêu xiêu vẹo vẹo vẽ một tháng, lại xiêu xiêu vẹo vẹo vẽ một cái chữ “Yêu” lớn như vậy. Có bao nhiêu lớn, đại khái lớn bằng lòng bàn tay nàng. Vẽ đến bản thân nàng còn cảm thấy mệt vô cùng. Rốt cuộc chữ lớn, sức lực hao phí cũng nhiều.

Tiêu Dặc: “.....”

hắn đoạt bút trong tay Dương yêu Nhi.

Dương yêu Nhi ngơ ngác ngẩng đầu nhìn hấn.

Cái này tốt lắm, trên má cũng có vết mực, nếu như thêm nữa hai nét nữa liền biến thành mèo con.

Tiêu Dặc phân phó cung nhân: “Mang nước tới, để cô nương lau mặt rửa tay.”

Cung nhân lên tiếng đáp rồi lui ra.

Dương yêu Nhi lúc này mới rõ cuộc nhận ra, chính mình hình như có dính mực. Nàng cúi đầu nhìn nhìn ngón tay của mình, lại lúi kéo tay áo nhìn nhìn, tức khắc ngồi thẳng thân mình, mím môi như cánh hoa, tiếp tục không hé răng.

“Mới vừa rồi nhìn cái gì?” Tiêu Dặc hỏi.

Hiển nhiên vấn đề này còn chưa có xong đâu.

Dương yêu Nhi chớp hạ mắt, chậm rì rì từng từ, nói: “hấn, Lý, thật lâu, thật lâu trước đây, gặp qua.”

Nàng ít khi nói một câu dài, thứ nhất là không dưỡng thành thói quen mở miệng nói chuyện, thứ hai tìm từ đối với nàng mà nói là quá khó khăn. Khó có được nói một chuỗi như vậy, không ngờ lại bởi vì nói tới đồ vật như Lý Thiên Cát.

Tiêu Dặc đáy mắt lạnh lùng.

Dương yêu Nhi: “Àn?”

Giống như càn tức giận?

Nàng chung quanh mờ mịt.

Tiêu Dặc duỗi tay cầm đi tờ giấy trước mặt kia, phía trên tất cả đều là chữ khó coi của Dương yêu Nhi, nét mực trộn lẫn một ít. Liếc mắt một cái nhìn lại, thật sự lộn xộn đến không nhìn thẳng.

Tiêu Dặc từ trên cao nhìn xuống nhìn Dương yêu Nhi, nói: “Ngày mai đưa người rời cung, chữ tạm thời không cần luyện.”

“Luyện, luyện.” Dương yêu Nhi ngoan ngoãn nói.

“Rời cung không có trăm dạy người, luyện như thế nào?” Tiêu Dặc giọng điệu hoà hoãn, lại nói: “Chỉ cần lo ăn uống dưỡng thân thể là được. Tòa nhà rất lớn, ngược lại tiện cho người mọi nơi đi một chút, rất tốt để vui đùa.”

Dương yêu Nhi mặt vẫn lộ vẻ mờ mịt như cũ.

Tiêu Dặc giọng nói vừa chuyển, lại nói: “Bất quá lại lớn, cũng như thế nào cùng hoàng cung so sánh?”

Câu này Dương yêu Nhi nước lại thật ra nghe rõ, ý là nơi này lớn hơn?

Vì thế nàng gật đầu: “Àn.”

Ánh mắt hấn đột nhiên định trên khuôn mặt nàng, nàng ngồi ở ghế trên, mặt hơi hơi ngược, đáy mắt hờn nhiên trong suốt, khuôn mặt lại xinh đẹp như hoa.

Tiêu Dặc đột nhiên hỏi: “Gặp qua kinh thành là bộ dáng gì sao?”

Dương yêu Nhi lắc đầu.

Kinh thành chỗ nào, nàng cũng không biết.

“Đội rời cung tiến vào nhà mới, người có thể kêu người Lý gia bồi người ở kinh thành cùng đi xem, ngày sau chưa chắc thấy được cảnh tượng trên phố phường. Bọn họ trông mong cùng người giao hảo, chắc chắn sẽ dốc lòng đối đãi người. Như thế người cũng có thể vui vẻ chơi mấy ngày.” Tiêu Dặc nói.

Những lời này thật sự có chút quá dài, Dương yêu Nhi nghe đến đầu mờ mịt.

Vừa nhà mới, vừa Lý gia..... chen chút một đồng, khiến nàng không phân biệt rút ra được từ ngữ quan trọng.

Lưu ma ma ở bên cạnh thấy thế, tiến lên cười một cái, nói: “Hoàng Thượng, cô nương nơi nào hiểu được những cái này? đi nhà mới, chắc là một câu cũng không hiểu được.”

Tiêu Dặc nói: “Người cùng nàng đi, người hầu hạ trong Yến Hi Đường của nàng, cũng chọn hai ba cái. Người tự mình đi chọn. Nàng cái gì cũng đều không hiểu, nghĩ chắc cũng không hiểu được chính mình bên người có người nào đáng tin cậy.”

“Vâng.” Luru ma ma cung kính khom người, nói: “VẬY lão nô bây giờ liền đi?”

“đi thôi.”

Luru ma ma nhìn về phía Dương yêu Nhi: “VẬY cô nương. ....”

Tiêu Dặc lại nói: “Tuy là nghe không hiểu lắm, nhưng nên dạy thì phải dạy.”

Luru ma ma cười gât đầu: “Hoàng Thượng nói phải.”

Dứt lời, Luru ma ma liền lui ra ngoài, hướng Yến Hi Đường đi.

Tiêu Dặc lần thứ hai nhìn về phía Dương yêu Nhi, nói: “Nếu là Lý gia cho người đồ vật, người cứ việc hết nhận, kêu Luru ma ma thay người thu. Vô cùng quý trọng cũng không sợ.”

hắn dừng lại: “hắn dám tặng, người liền dám thu.”

Dương yêu Nhi gật đầu.

Câu này minh bạch, thu đồ vật, duỗi tay là được.

“Làm một lần đại hôn, trái lại người so với trăm vàng có tiền.” Tiêu Dặc sờ sờ xoáy tóc trên đỉnh đầu nàng.

Lễ Bộ nâng lễ nạp thái, đại chinh đi Dương trạch trước, nhưng đều là từ quốc khó ra. Vật nhỏ này, từ sơn dã nông thôn ra tới, đầu tiên là Vĩnh An Cung ban trang sức, lại được Lý gia lấy lòng, trước mắt còn muốn lại đến một cái, ngược lại lặc mình biến hoá, thành người có tiền nhất.

Dương yêu Nhi nghe được hai chữ có tiền, lại nghĩ tới trước kia thu đồ vật nói, chỉ cho là hắn nói chính là Lý gia dâng đồ vật, nghĩ nghĩ, môi vừa động: “Chia người, chia người.”

Tiêu Dặc: “.....”

hắn nắm lấy nàng cằm, ngón tay thon dài hữu lực ấn ở trên môi nàng: “Lời nói là không thể nói bậy. Hiểu được sao?”

Dương yêu Nhi: “?”

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình:

Tiểu hoàng đế sau khi nghe Lý Thiên Cát khen tòa nhà kia xong, liền xem thường:

Nội trạch đình đài lầu cát, hiện tạ trai viên lại tốt như thế nào, làm sao có thể đuổi kịp hoàng cung của trăm?

Bạn đang đọc truyện *Cẩm Ly Tiểu Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25

Môi nàng rất mềm

Tiêu Dặc nhéo một phen, nhưng ngay sau đó liền nhanh chóng thu hồi tay, kêu cung nữ chạy nhanh bưng nước tới, để cho nàng lau mặt trước.

“Cọ trăm một tay đều là mực.” Tiêu Dặc cúi đầu, tiếp nhận từ trong tay cung nữ một chiếc khăn đã thấm nước khác, cẩn thận xoa xoa.

Đầu bên kia cung nữ cũng ngồi xổm xuống, bắt đầu lau mặt, lau tay cho Dương yêu Nhi.

“cô nương không bằng tắm rửa gội đầu? Cũng đem xiêm y trên người thay đổi.”

“đi thôi.” Tiêu Dặc nói.

Cung nữ nghe lệnh xong, liền mang theo Dương yêu Nhi đi tắm.

Phía bên kia Luru ma ma cũng đã tới Yến Hi Đường.

hiện tại nàng đã là khách quen của Yến Hi Đường, các cung nhân Yến Hi Đường ban đầu từ nom nớp lo sợ, tới hiện giờ, tâm tính cũng đã có khả năng

vững vàng ổn định. Các nàng nào biết rằng, trong chốc lát lại muốn không ổn.

Xuân Sa cùng một cái tiểu cung nữ khác, cười nghênh đón Lư ma ma, miệng thân thiết kêu: “cô nương không phải ở chỗ Hoàng Thượng sao? Ma ma như thế nào tới đây?”

Lư ma ma đảo qua bọn họ, nói: “Đem cung nhân hầu hạ cô nương đều tập trung đến đây.”

Xuân Sa cả người căng thẳng: “Ma ma, đây là xảy ra chuyện gì?”

“Tất nhiên là chuyện tốt.” Lư ma ma trên mặt lộ nụ cười.

Khi nàng nghiêm nghị, uy lực so với Tần ma ma thế nhưng còn lớn hơn, thấy nàng như vậy, Xuân Sa mới cảm thấy tâm lại hạ xuống. Nàng thầm nghĩ, mình quả nhiên vẫn còn quá nhất gan, dù sao cũng phải nghĩ biện pháp, luyện được lớn mặt mới tốt, bằng không về sau ở bên người cô nương, chẳng phải là cái cản trở sao?

một lát sau, các cung nhân liền bị tập trung tới trước mặt Lư ma ma.

Lư ma ma hỏi: “Thường hầu hạ là ai?”

Xuân Sa liền chỉ vài người ra.

“cô nương thích ai hơn?” Lư ma ma lại hỏi.

Vấn đề này, lại làm khó Xuân Sa. Nàng trừng lớn mắt, tâm nói, đây là muốn chọn cung nhân cô nương thích ra, là muốn ban thưởng hay vẫn là phạt a!

“Muốn chọn mấy người đi theo cô nương rồi cung ở mấy ngày, đã là hầu hạ bên người, thế nào cũng phải chọn người cô nương nguyện ý thân cận mới được, ngoài ra, cũng cần phải tay chân cần mẫn, có vài phần khả năng mới được.”

Xuân Sa bưng tỉnh đại ngộ: “Nô tỳ cùng Tiểu Toàn Tử đi theo bên người cô nương sớm nhất, có lẽ có thể đi theo cô nương đi, ngoài ra, còn có hai cái cung nữ ngày thường vẫn hầu hạ cô nương, tay chân đều cần mẫn. Có một cái, trước khi tiến cung còn đọc qua mấy quyển sách, so với nô tỳ còn muốn thông minh hơn.”

Lư ma ma đem vài người Xuân Sa nói đều kêu tới, cẩn thận hỏi qua, mới nói: “Vậy bốn người các ngươi, lúc đi, Hoàng Thượng tất nhiên là sẽ ban thêm hai thị vệ, như vậy liền đầy đủ. đi qua còn có tôi tớ chờ sẵn.”

Xuân Sa nhìn không được hỏi: “đang tốt, như thế nào lại xuất cung ở?”

Trong đầu nàng ngược lại đã liên tưởng đến, có người muốn hãm hại cô nương, vì thế không thể không đem cô nương tạm thời dời ra ngoài cung xem xét tình hình. ....

Lư ma ma lắc đầu: “thật là cái nha đầu ngốc, cô nương ở trong cung, đại hôn như thế nào cử hành?”

Xuân Sa đầu tiên là sững sờ, rồi sau đó mừng như điên không thôi, trên mặt tươi cười muốn giấu cũng giấu không được: “Đa tạ ma ma chỉ điểm, nô tỳ đã biết, nô tỳ đã biết!”

Yến Hi Đường bên này gây ra động tĩnh lớn như vậy, bên gian thứ Yến Hi Đường Nhụy Nhi tự nhiên cũng biết.

Nàng từ trong cánh cửa đi ra, liền nhìn thấy Lư ma ma đang cùng Xuân Sa nói những lời này, các cung nhân đứng thành một vòng nhỏ. Nhụy Nhi trong lòng vừa động, chẳng lẽ là bị phạt? Hôm nay cũng chưa thấy Dương yêu Nhi trở về. Là nàng phạm sai lầm?

Nhụy Nhi trong lúc nhất thời nhẹ nhõm thờ ra.

May mà nàng dọn đi nhanh, nàng chỉ biết, ai càng gần Hoàng Thượng, liền càng dễ dàng làm Hoàng Thượng tức giận.

Đầu bên kia Lư ma ma nói xong, liền mang theo mấy người Xuân Sa đi rồi.

Nhụy Nhi trong lúc nhất thời có chút mờ mịt sợ hãi, sợ chính mình cũng bị phạt, nhưng một mặt lại nhìn không được sinh ra chút vui sướng. Dương yêu Nhi cho dù ngốc, nhưng nàng đẹp a, so với chính mình cùng Phụng Thảo đều đẹp hơn. hiện giờ Phụng Thảo không có, Dương yêu Nhi nếu cũng bị phạt, chẳng phải chỉ còn lại có một mình nàng?

Nàng lại nghĩ tới lúc trước khi mới vừa tiến cung, ma ma Vinh An Cung cùng nàng nói: “Hoàng Thượng còn trẻ, còn chưa lập hậu nạp phi, hơn nữa các ngươi, mới chỉ có nữ tử, một khi thừa sủng, liền có thể có được danh phận. ....”

Nhụy Nhi liếm liếm môi, cổ họng có cổ dục vọng ngo ngoe rục rịch đang kêu gào.

Vì điều này, Nhụy Nhi dọn đến Yến Hi Đường, làm thế nào cũng không thể nói chuyện cùng Dương yêu Nhi, ngay cả cung nhân khác cũng đối đãi với nàng hết sức lạnh nhạt, cảm giác mất mát trong lòng càng thêm sâu sắc.

Nàng nhốt mình trong phòng, thậm chí bắt đầu cân nhắc bước tiếp theo làm thế nào mới tốt.....

Còn không đợi nàng cân nhắc ra kết quả, chỉ nghe được một trận âm thanh ồn ào gần bên.

Nhụy Nhi đứng dậy hướng ra ngoài nhìn lại, liền thấy các cung nhân ban đầu theo Lư ma ma rời đi, lúc này lại vây quanh Dương yêu Nhi trở lại.

Dương yêu Nhi đứng ở giữa, nửa điểm tổn thương cũng không, ngược lại càng lộ vẻ rực rỡ lấp lánh.

trên người nàng còn có cái gì biến hóa.....

Đúng, đúng rồi..... Xiêm y trên người nàng đã thay đổi.

Nhụy Nhi nhớ rõ rành mạch, lúc đi trên người nàng mặc rõ ràng là áo ngắn màu hồ phách, váy dài màu trắng ngà, đến khi trở về, lại biến thành áo ngắn màu hồng cánh sen, váy dài đỏ như lửa, váy kia hồng đến chói mắt, thật sự vô cùng xinh đẹp.

Nhụy Nhi không khỏi cúi đầu nhìn nhìn quần áo trên người mình.

Màu sắc đều là trắng và xám, bởi vì nàng còn chưa có tư cách mặc xiêm y màu sắc tươi đẹp như vậy.

Cái này miễn là có mặt, đều có thể nhìn ra Dương yêu Nhi này không chỉ không có bị phạt, mà còn được sủng.

Nhụy Nhi bỗng nhiên cảm thấy trong cổ họng bị tắc, những cái ngo ngoe rục rịch sinh sôi đó lại bị nàng nuốt trở vào.

Nàng nhất định là được thừa sủng!

Bằng không vì sao khi đi một bộ xiêm y, khi trở về một bộ xiêm y!

Nhất định là như thế.....

Nhụy Nhi lòng tràn đầy dã vọng, một cái váy đỏ rực cứ như vậy bị nàng nhìn đến muốn thủng.

Bên này Xuân Sa cũng đang hỏi: “cô nương khi đi mặc không phải bộ y phục này, như thế nào thay đổi một cái?”

“Ô uest.” Dương yêu Nhi nhỏ giọng nói.

“Dor, ô uest?” Xuân Sa da mặt đỏ lên.

“Nước mực, dính.” Dương yêu Nhi chỉ chỉ tay áo.

Xuân Sa: “..... thì ra là như thế này a.” Da mặt nàng càng đỏ, có chút hổ thẹn, chính mình đối với khuôn mặt thiên chân vô tà như vậy của cô nương, như thế nào có thể toàn đầu óc đều là những thứ dơ bẩn?

“Ngày mai phải dậy sớm, bọn nô tỳ hầu hạ cô nương đi nghỉ.”

Dương yêu Nhi gật đầu.

Vì Dương yêu Nhi ngủ sớm, bên này cũng sớm tắt đèn dầu.

Nhụy Nhi lặng lẽ nhìn chăm chăm, thấy ngọn đèn dầu đều tắt, rõ ràng hôm nay là muốn một chết rồi. Nhụy Nhi nhướn mày, trong lòng cảm thấy tiếc nuối, lại cảm thấy ghen ghét. Cứ như vậy không phục mà nhìn chăm chăm Dương yêu Nhi bên kia, nhìn chăm chăm nhìn chăm chăm, Nhụy Nhi lại ngủ trên bàn.

Chờ nàng ngày thứ hai tỉnh lại, lại muốn nhìn xem Dương yêu Nhi hôm nay còn có ra cửa hay không, nếu là không ra khỏi cửa, nàng liền tới cửa lãnh giáo một chút biện pháp tiếp cận Hoàng Thượng, nếu là ra cửa..... Kia, kia cũng chỉ có thể chờ.....

Nhụy Nhi đợi một lần, liền đợi đến hoàng hôn.

Nàng làm sao biết được, Dương yêu Nhi sáng sớm liền mang cung nhân, đi tới cửa cung, mà hai cái thị vệ Tiêu Dặc phân cho nàng, đã chờ ở nơi đó.

Đoàn người chậm rãi rời cung, hướng tới hẻm Tĩnh Ninh mà đi.

Dương yêu Nhi ngồi xe ngựa, là do trong cung chế tạo, bên ngoài treo màn màu đỏ thắm, bên trên có thêu chữ “Tấn”, đỉnh xe ngựa nạm minh châu, bên xe ngựa rủ kim tua.

Phàm là đầu óc cùng mắt đều không có vấn đề, liếc mắt một cái liền biết đây là từ trong cung ra tới, là quý nhân, không thể trêu chọc!

Cỗ xe ngựa này vừa xuất hiện liền nhận đầy ánh mắt kinh ngạc cùng cực kỳ hâm mộ của người khác, một đường đi tới, rốt cuộc đi vào hẻm Tĩnh Ninh, nơi này cách Lý gia ở hẻm Vĩnh Ninh bất quá cũng chỉ có hai con phố.

Mà lúc này trước Tỉnh Ninh hẻm đã đầy người chờ, có nam có nữ, vú già thành đàn.

Xuân Sa vén màn lên hướng ra ngoài nhìn nhìn, nhảy xuống trước, sau đó mới xoay người đỡ lấy Dương yêu Nhi, đỡ nàng xuống xe ngựa. Dương yêu Nhi mang theo mũ có rèm che, chậm rãi bước đi xuống, người khác ngược lại xem thường dung mạo của nàng. Chỉ có người của Lý gia từ sớm đã nhìn thấy Dương yêu Nhi, khi đó gặp, Dương cô nương này quả thật còn cùng gốc tử giống nhau, trên người lộ ra vẻ ngờ nghệch dày đặc, tuy là mỹ nhân, nhưng rốt cuộc vẫn là đầu gỗ. Nhưng hôm nay gặp lại, lại cảm thấy có chút không giống.....

Nếu cẩn thận mà nói nơi nào không giống, ngược lại cũng nói không nên lời, chỉ có thể nói, đại khái là càng có khí chất hơn trước.

Lý lão phu nhân run rẩy chào đón, đỡ một tay khác của Dương yêu Nhi, ngược lại hoàn toàn không để ý bản thân nàng cũng có muốn người đỡ hay không.

Nhóm tức phụ Lý gia cũng quen cửa quen nẻo mà xông tới, nguyên bản đội ngũ chỉ có mấy người ít ỏi, lập tức liền lớn mạnh thêm vài vòng, thời điểm tiến vào đại môn, đều phải cẩn thận, miễn cho phải chen chúc ngay cửa.

Lý lão phu nhân trước hỏi Dương yêu Nhi có mệt hay không, dọc theo đường đi có hay không cảm nhận không thú vị, Dương yêu Nhi một câu cũng không đáp.

Lý lão phu nhân đương nhiên cũng không thêm đề ý, tươi cười trên mặt vẫn hiền hòa như cũ.

Xuân Sa nghe vậy, lên tiếng nói: “Đây là sợ cô nương cảm thấy không thú vị, khi đi Hoàng Thượng sai người chuẩn bị một ít đồ vật nhỏ ở trên xe ngựa, để cô nương chơi đùa. Nay chơi một đường, không thú vị ngược lại không có, mệt cũng không cảm thấy, nhưng khẳng định là đối.”

Lý lão phu nhân vội nói: “Com canh đã là bị tốt, liền chờ cô nương đến. Hôm nay đầu bếp là từ trong phủ chúng ta trong phủ đem lại đây, đầu bếp kia giỏi nhất là làm đồ ăn Hoài Dương*, Mân Trạch huyện cách Hoài An thật gần, nghĩ đến có thể cô nương sẽ thích, lão thân liền trước làm chủ. Ngày sau, đều là đầu bếp này nấu com cho cô nương. Nếu như không khẩu vị, liền sai người tới Lý phủ nói một tiếng, đầu bếp khác cũng có thể tìm được..... Các nơi đều có. Trong kinh này từ lâu đứng đầu không thiếu nhất chính là đầu bếp.”

* Âm thực Hoài Dương tập trung ở Hoài An, Dương Châu và Trấn Giang.

Lý lão phu nhân lại nhai nói không ít, tựa hồ là vì biểu hiện, Lý gia bọn họ là thật sự đối đãi tốt với cô nương đấy, giống như hận không thể đem hết cho cô nương.

Xuân Sa xem ở trong mắt, trong lòng cũng cảm khái.

Lý gia này nàng vốn đã nghe nói qua, nghe nói là cùng Thái Hậu cực kỳ thân cận. Nếu đối là lúc trước, nhân gia làm sao có thể tha thiết như vậy, ngay cả đối với một cái cung nữ như nàng, trong mắt cũng đều là ý cười.

Lý lão phu nhân lại cười, nói: “Còn chưa nói qua, vị này hẳn là Xuân Sa cô nương hầu hạ bên người Dương cô nương đi?”

“không dám.” Xuân Sa không tự giác mà thẳng lưng, mở miệng không kiêu ngạo cũng không siểm nịnh. Nghĩ thầm thế nào cũng không thể làm cô nương mất mặt.

Những người khác lại nhiệt tình cùng Xuân Sa nói chuyện, tương tự trong miệng nàng hỏi ra sở thích của Dương yêu Nhi, Xuân Sa nhặt có thể nói liền nói, không thể nói tự nhiên chết cũng không mở miệng.

một đường nói chuyện này, cuối cùng lại qua ba đạo môn, vào nội viện.

Bọn nha hoàn đón bọn họ tiến vào phòng, đồ ăn đã dọn xong, Dương yêu Nhi cứ như vậy bị đưa lên trên bàn, ngồi ở phía đông. Lý lão phu nhân cũng bồi ở bên tay nàng.

Các tức phụ khác ngược lại cũng đều hận không thể cùng Dương yêu Nhi ngồi cùng một chỗ, giống như vị trí là bên người nàng đã thành nơi rất được hoan nghênh, bản thân nàng càng giống như trở thành cái bánh thơm ngát!

Dương yêu Nhi đã bao giờ trải qua qua một trận như vậy?

Nàng ngơ ngác nghĩ.

Những người này là xem ta như canh thịt viên có thể ăn sao?

*****

Tân hậu rời cung, vào ở nhà mới.

Tin tức thực mau liền truyền khắp nơi trong giới quan to quyền quý trong kinh thành.

Liền có người hỏi Tiêu Chính Đình: “Việt Vương điện hạ thường xuyên ra vào cung đình, có nhìn thấy gốc tử kia là cái dạng gì?”

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình:

Hào quang trên người yêu Nhi, mặc kệ là người đã tâm bưng bưng hay thông minh tâm cơ, ở trước mặt yêu Nhi đều không thể phát huy ra thủ đoạn của mình.

Bạn đang đọc truyện *Cầm Lý Tiểu Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.